

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 26 Νοέμβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 929 ■ 1.50€

Σε «πλειστηριασμό» η χώρα και η ζωή του λαού!

Στον δρόμο, λαέ, μπορείς να τους νικήσεις!

Αθήνα, 17 Νοέμβρη 2022

Με έναν προϋπολογισμό πολύ μεγαλύτερης φτώχειας συνεχίζεται η αντιλαϊκή επίθεση του συστήματος και της κυβέρνησής του, αλλά η ακόμα χειρότερη αλήθεια είναι πως ακόμα και αυτός ο προϋπολογισμός βρίσκεται «στον αέρα», λόγω της δυναμικής της οικονομικής και της γεωπολιτικής κρίσης που εξελίσσεται και περιδινεί (και) τη χώρα μας. Ταυτόχρονα και ενώ η ακρίβεια συνεχίζει τον καλπασμό της, η επιχείρηση της άγριας έξωσης της συνταξιούχου έφερε στο προσκήνιο το επαπειλούμενο μαζικό κύμα εφόδου των

funds στη λαϊκή κατοικία. Έφερε στο προσκήνιο το διευρυνόμενο ταξικό χάσμα, καθώς για τα τζάκια της πλουτοκρατίας χορεύουν τα δισ. και τα δάνεια των πολλών εκατομμυρίων, ενώ από την άλλη η τεράστια λαϊκή πλειοψηφία μπαίνει σε ένα χειμώνα παγωνιάς, όπου ακόμα και το φαγητό και η στέγαση κάθε άλλο παρά δεδομένα είναι.

Η κυβερνητική προπαγάνδα συνεχίζει ακατάπαυστη να παρουσιάζει το μαύρο άσπρο, και ο πρωθυπουργός κομπάζει ότι το κόμμα του «δεν μασάει» από την πολιτική αναταραχή των υποκλο-

πών, γιατί ίσως θεωρεί ότι (θα) τον καλύπτουν οι προστάτες που υπηρετεί η πολιτική του. Εξάλλου, η «αντιπολίτευση» φωνασκεί μέσα στο πλαίσιο της ίδιας πολιτικής, το πλαίσιο που ορίζουν το κεφάλαιο και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της χώρας. Και όλοι μαζί στήνουν κάθε μέρα ένα αντιδραστικό προεκλογικό σκηνικό, γεμάτο άθλια ψευτοδιλήμματα και εκβιασμούς. Στόχος τους ο λαός, που καλείται να συρθεί πίσω τους και να «διαλέξει» ποιος θα συνεχίσει να τον φορτώνει αδιέξοδα και να βυθίζει τη χώρα στους πολεμικούς κινδύνους.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Κίνα, Foxconn Ξύλο και χημικά για το καινούργιο iPhone

σελ. 6

Νοσοκομεία Να δώσουμε την μάχη στους εργα- σιακούς Συλλόγους Να δυναμώσουμε την κατεύθυνση της αντίστασης και του αγώνα.

σελ. 9

Ανοίγουν οι δρόμοι για την είσοδο των ΗΠΑ και στην ελληνική Ανώτατη Εκπαίδευση

σελ. 15

Η λάμψη της εξέγερσης του Νοέμβρη φωτίζει τα σκοτάδια ακόμα και αν κάποιος θέλουν να... «σβήσουν τα φώτα»

σελ. 21

Παγκόσμιο Κύπελλο βαμμένο με το αίμα των εργατών!

σελ. 22

Ουκρανία Οι ιμπεριαλιστές παίζουν με τη φωτιά Η εργαζόμενη ανθρωπότητα μπροστά στο αδιανόητο!

σελ. 16

Με μαζικότητα και παλμό οι διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου

Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν σε μουσεία...

σελ. 12-13

Σε «πλειστηριασμό» η χώρα και η ζωή του λαού! Στον δρόμο, λαέ, μπορείς να τους νικήσεις!

συνέχεια από σελ. 1

Στις 17 Νοέμβρη και αμέσως μετά την απεργία της 9ης Νοέμβρη, μεγάλα κομμάτια λαού και νεολαίας έδειξαν πως τα γκάλοπ των εταιριών (του συστήματος) ούτε θέλουν ούτε μπορούν να «βρουν» τις πραγματικές κοινωνικές διεργασίες. Έδειξαν πως είναι μαζική η τάση που αναζητά και επιδιώκει να απαντήσει στη μαύρη πολιτική με τη δύναμη των μαζικών αγώνων και όχι «περιμένοντας» την κάλπη και την ανανέωση του εγκλωβισμού τους στην ίδια πολιτική. Η απεργία και οι μεγάλες διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου έδειξαν αυτό που (θα 'πρεπε να) είναι αυτονόητο για τις δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα, στην Αριστερά, στη λαϊκή υπόθεση: Είναι αναγκαίο και επιτακτικό να παλέψουμε για τη συγκρότηση μετώπων μαζικής πάλης για τα «σημερινά» ζητήματα. Μόνο έτσι μπορούν να τιμούνται πραγματικά οι επέτειοι στις οποίες αναφέρεται το κίνημα. Αλλιώς, ακόμα και αυτές οι επέτειοι «χρησιμοποιούνται» σαν «ευκαιρίες» προεκλογικής παρέμβασης...

Φτώχεια, εξαθλίωση, «νόμος και τάξη»

Όσον αφορά τον προϋπολογισμό, αρκεί μια απλή σύγκριση των μισθών, συντάξεων και των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών με τα αντίστοιχα μεγέθη του περσινού (αλλά και του προπερσινού) προϋπολογισμού για να αντιληφθεί κανείς το τι προγραμματίζουν για τον λαό και τους όρους ζωής του! Με το κόστος ζωής να έχει εκτιναχτεί σε δυσθεώρητα ύψη -στην πραγματικότητα πολύ πιο πάνω από το επίσημο 10% που δίνει ήδη για το 2022 η κυβέρνηση-, οι δαπάνες για μισθούς (των δημοσίων υπαλλήλων) και για συντάξεις στον προϋπολογισμό για το 2023 παραμένουν καθηλωμένες στα ίδια ποσά με τις προηγούμενες δύο χρονιές και μάλιστα ως ποσοστό του προϋπολογισμού μειωμένες σε σχέση με τα προηγούμενα δύο χρόνια. Όλα αυτά, ενώ η Κομισιόν προβλέπει πληθωρισμό στην Ελλάδα 9,7% για το 2023 και βέβαια με δεδομένο το τοπίο φτώχειας που είχε ήδη διαμορφωθεί στα προηγούμενα χρόνια! Ακόμα χειρότερη είναι η σύγκριση για τα ποσά των λεγόμενων κοινωνικών δαπανών. Ασφάλιση, παροχές σε άνεργους, παροχές υγείας στον νέο προϋπολογισμό είναι μειωμένες δραματικά, ακόμα και σε απόλυτα ποσά σε σχέση με τα δύο προηγούμενα χρόνια! Στην πραγματικότητα, λοιπόν, η κυβέρνηση εξαγγέλλει μεγάλες μειώσεις μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δικαιωμάτων, την ίδια ώρα που με καταιγιστική προπαγάνδα μιλάει για «αυξήσεις στις συντάξεις και στους μισθούς», αναφερόμενη στα ...κάποια ευρώ που θα πάρουν μισθωτοί και συνταξιούχοι λόγω της κατάργησης του «φόρου αλληλεγγύης».

Αλλά, βέβαια, ο προϋπολογισμός ...δεν τα λέει όλα. Δεν λέει ότι ταυτόχρο-

να με τη δραματική μείωση μισθών και συντάξεων επιβάλλονται μαζικά πολύ χειρότεροι όροι δουλειάς στο δημόσιο, επεκτείνεται και γίνεται πιο άγριο το καθεστώς των πολύμορφων ελαστικών εργασιακών σχέσεων, καταργούνται ασφαλιστικά δικαιώματα και το δικαίωμα για σύνταξη μεταφέρεται έως και 7 χρόνια για χιλιάδες εργαζόμενους. Πολύ περισσότερο, ο προϋπολογισμός δεν λέει για τη μαύρη από κάθε άποψη (μισθοί, ωράρια, άδειες, δώρα, συλλογικές συμβάσεις, απολύσεις, τρομοκρατία, εκβιασμοί) πραγματικότητα στον ιδιωτικό τομέα, που ελέω νόμου Χατζηδάκη γίνεται κατάμαυρη. Όπως, επίσης, δεν λέει ότι αυτή η κατάσταση άγριας εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης του εργαζόμενου λαού έχει ως απαραίτητη συνοδεία της μια ολόκληρη επιχείρηση χτυπήματος της αγωνιστικής συνδικαλιστικής δράσης, τελικά της ίδιας της λειτουργίας και ύπαρξης των σωματείων, που και αυτή κλιμακώνεται με βάση τον ίδιο νόμο. Αλλά και αυτή η πλευρά της πολιτικής του συστήματος είναι κρίσιμο, βέβαια, αλλά ωστόσο τμήμα της συνολικότερης πολιτικής της φασιστικοποίησης. Της πολιτικής που βγάζει «εκτός νόμου» για όλο τον λαό και τη νεολαία κάθε συλλογική οργάνωση και διαδικασία, κάθε μαζική κινητοποίηση και πάλη.

Αυτή την πολιτική «του νόμου και της τάξης» βρήκαν και βρίσκουν απέναντί τους οι φοιτητές στα Πανεπιστήμια, οι εργάτες στη Μαλατινιά, οι ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι που αντιμετωπίζουν πειθαρχικές και δικαστικές δίωξεις. Τελικά, η «υπερβάλλουσα» αγριότητα των μηχανισμών καταστολής -όπως πρόσφατα στα Προσφυγικά της Α. Αλε-

ξάνδρας- δεν είναι «υπερβάλλουσα». Είναι διατεταγμένη άνωθεν, για να εμποδωθεί ως αναγκαίος και απόλυτος ο «νόμος και η τάξη». Ο νόμος και η τάξη του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης σε καθόλου «ανύποπτους» καιρούς. Σε καιρούς εξαθλίωσης και φτώχειας για τον λαό, σε καιρούς που «πρέπει να χύσουμε το αίμα μας για τους Αμερικάνους». Δηλαδή, σε καιρούς κρίσης και πολέμων, στους οποίους για να «σωθεί», να βρει ρόλους και να αναπαρχθεί η άρχουσα τάξη πρέπει οπωσδήποτε να καθυποτάξει τον λαό και τη νεολαία. Και μιας και επίκεινται -κάποια στιγμή...- και οι εκλογές, ας μην υπάρχει καμιά αμφιβολία: Το κάθε χτύπημα στις ελευθερίες και στα δικαιώματα πάλης του λαού και της νεολαίας, όλα όσα συνθέτουν το οικοδόμημα της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, είναι κοινό κεκτημένο όλων των πολιτικών δυνάμεων του συστήματος. Και ως τέτοιο θα το σεβαστεί και θα επιχειρήσει να το αναπτύξει και ο όποιος επόμενος διαχειριστής του συστήματος.

Το «μεγάλο ζήτημα»

Αυτή η πολιτική της καταλήστευσης των εργατών και του λαού, της ισοπέδωσης των κοινωνικών δικαιωμάτων, των ελευθεριών και των όρων πάλης της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει στραμμένο το βλέμμα της «προς τα έξω». Στην περιοχή της Α. Μεσογείου, στα παράλια του Αιγαίου, στα Βαλκάνια και συνολικά σε ολόκληρο το θερμό τόξο της περιοχής που βρίσκεται η χώρα. Εκεί «κοιτάει» και αγωνιά η άρχουσα τάξη, γιατί εκεί

εξελίσσεται ο αντιδραστικός ανταγωνισμός της με την αστική τάξη της Τουρκίας. Η χώρα βέβαια διατάσσεται και προσφέρεται κατά πώς απαιτούν τα συμφέροντα -οικονομικά, αλλά κυρίως γεωπολιτικά και στρατιωτικά- των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και πριν από όλα των ΗΠΑ. Αλλά το βασικό επίδικο για την αστική τάξη είναι αυτός ο ανταγωνισμός και η επιδίωξη «νίκης» και επιτυχιών στο πλαίσιο του. Τα ντόπια αφεντικά και τα κόμματα του συστήματος γνωρίζουν πολύ καλά πως τα θεωρήματα περί «ανάπτυξης» ή ακόμα και περί «αλλαγής του παραγωγικού μοντέλου» που διακινούν είναι μόνο για «λαϊκή κατανάλωση». Γνωρίζουν πολύ καλά τον... εαυτό τους και αυτό στο οποίο πραγματικά προσβλέπουν είναι να έχουν αυξημένες δυνατότητες μεταπρατισμού στη χώρα και στην περιοχή. Με βάση αυτό το «οικονομικό όραμα» αναζητούν ρόλους και όρους παρουσίας στην περιοχή. Η αναζήτηση αυτή τροφοδοτείται από τις «ευκαιρίες» που θεωρούν ότι έχουν με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία και τη χρησιμότητα που μπορεί να έχει η χώρα για τους ΑμερικανοΝΑΤΟϊκούς στον πόλεμο αυτό. Και ενώ αναγνωρίζουν και ομολογούν και επίσημα πως με τον ανταγωνισμό αυτό και στις δοσμένες συνθήκες δίπλα στις «ευκαιρίες» βρίσκονται και οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι, δεν μπορούν να υπερβούν τη φύση τους. Δεν μπορούν να υπερβούν τον τυχοδιωκτισμό τους, που σε αξεδιάλυτο κράμα με την υποτέλειά τους τροφοδοτεί τις πιο ανιστόρητες και επικίνδυνες αυταπάτες. Αυτό το κράμα συγχύσεων διατρέχει οριζόντια ολόκληρο το αστικό πολιτικό προσωπικό, σε όλα τα κόμματα του συστήματος και αποτελεί

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Αποψη

μια κύρια -εγγενή και «εσωτερική»- αιτία της εξελισσόμενης πολιτικής αναταραχής.

Η αλήθεια είναι προφανής για όποιον χειραφετείται από την αστική αντίληψη και προπαγάνδα, για όποιον προσεγγίζει το ζήτημα από τη σκοπιά των συμφερόντων και των δικαίων του λαού μας, των δύο λαών μαζί: Με όλες τις «προθυμίες» και προσφορές προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά, με όλες τις τριπλές και τις επινοήσεις, η αστική τάξη δεν μπορεί να καθορίσει τις εξελίξεις όσο την αφορούν! Η «περιπέτεια» του Δένδια στη Λιβύη είναι χαρακτηριστική της αξίας που (δεν) έχουν τα κατώματα των εξαρτημένων δυνάμεων, που αλληλοσυγκρούονται εντός ενός πλαισίου που ελέγχουν και διαμορφώνουν τα αφεντικά τους. Αποδεικνύει, δηλαδή, -αν χρειαζόταν να αποδειχθεί...- πως το ζήτημα της στάσης της Λιβύης σε αναφορά με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό δεν θα κριθεί από τη Λιβύη και τη μεγάλη «ελληνική επιτυχία» της προσέγγισης του Χαφτάρ! Από την «άλλη», η «επιτυχία» της υπογραφής της συμφωνίας με την Αίγυπτο (που «αναγνωρίζει» το ελληνικό FIR) τίποτε δεν προδικάζει για τις αστικές επιδιώξεις της Ελλάδας έναντι της Τουρκίας. Απηχεί την ενόχληση της Αιγύπτου για το «χώσιμο» της Τουρκίας στα «δικά της νερά» και κυρίως την επιδίωξη των ΗΠΑ να διευθετήσουν αντιθέσεις και να φέρουν κοντά τους και απέναντι στη Ρωσία χώρες της περιοχής, όπως την Αίγυπτο.

Συνεπώς, οι κυβερνητικές μεγαλοστομίες είναι κούφιας, αλλά και επικίνδυνες, γιατί μαρτυρούν την κατεύθυνση της εμπλοκής της χώρας με κάθε τρόπο σε όλα τα θερμά σημεία. Εξίσου κούφια και επικίνδυνα είναι και η ρητορική του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα, που προτείνει την ανακήρυξη των 12νμ νότια της Κρήτης, αντιγράφοντας το «βυθίσατε το Χόρα» του Α. Παπανδρέου. Αυτή η ρητορική όχι μόνο δεν είναι «πατριωτισμός», αλλά αντίθετα είναι συμβολή και ενίσχυση στον τυχοδιωκτισμό που ως «πλάτες» του (θεωρεί ότι) έχει την υποτέλεια. Δεν είναι τυχαίο ότι στην ίδια ομιλία που κατέθεσε την πρόταση αυτή στην Κ.Ε. του ΣΥΡΙΖΑ, ο Τσίπρας υπερθεμάτισε για την «ορθότητα» της συμφωνίας του ΣΥΡΙΖΑ για την ένταξη Σουηδίας και Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ, ενώ δεν παρέλειψε να υπενθυμίσει πως η βάση της συμφωνίας με τη Β. Μακεδονία ήταν η ένταξή της στο ΝΑΤΟ.

Χρειαζόμαστε «νέες επετείους» του κινήματος

Με όλα αυτά και με τον πόλεμο στην Ουκρανία να εντείνεται και να απειλεί τους λαούς της Ευρώπης και όλου του κόσμου με τα χειρότερα, η προεκλογική περίοδος στη χώρα καλά κρατεί! Πίσω από τις τακτικές προεκλογικές περιόδους Μητσοτάκη, Τσίπρα, Ανδρουλάκη, πίσω από την εντεινόμενη προς τα δεξιά και αντιδραστικά πολιτική ατμόσφαιρα, βρίσκονται τα ντόπια και κυρίως τα ξένα κέντρα που αναζητούν διαμορφώσεις πυλώνων και συμπληρωμάτων. Αναζητούν και διαμορφώνουν τους πολιτικούς όρους της επικυριαρχίας τους στη χώρα, αναζητούν και διαμορφώνουν τη συνέχιση μιας πολιτικής που θα φτάνει πάντα ως εκεί που απαιτούν τα συμφέροντά τους.

Με αυτή την πολιτική, που τη ζει άγρια στο πετσί του ο λαός και η νεολαία, σήμερα χρειάζεται και μπορούμε να αναμετρηθούμε! Χρειάζεται και μπορεί ο λαός και η νεολαία να υψώσουν τα δικά τους μέτωπα αντίστασης και διεκδίκησης, να τροποποιήσουν τον βαρύ αρνητικό συσχετισμό εκεί που πραγματικά μπορούν. Στη διαδήλωση, στην απεργία, στη μαζική πάλη. Αυτή την κατεύθυνση προβάλλει και παλεύει η Πρόταση Συντονισμού που έχει καταθέσει το ΚΚΕ(μ-λ). Γύρω από αυτή την κατεύθυνση πρέπει να συσπειρωθούν δυνάμεις και αγωνιστές. Με εμπιστοσύνη στον λαό και στις δυνάμεις του. Χωρίς αυταπάτες και συγχύσεις για το σύστημα και τα κόμματά του. Μακριά από τον εκλογικό και κοινοβουλευτικό κρετινισμό, που είναι τελικά υποταγή στο σύστημα και στην επίθεσή του. Ο λαός χρειάζεται και μπορεί με τους σημερινούς του αγώνες να δημιουργήσει νέες επετείους του κινήματος!

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Η σ. Ε.Α. προσφέρει 50 ευρώ για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας στη μνήμη του σ. Αντρέα Βογιατζόγλου

Με αφορμή τους πυραύλους που έπληξαν το έδαφος της Πολωνίας, οι πολεμικές ιαχές κατέκλυσαν την Ευρώπη. Ουκρανικοί ή ρωσικοί οι πύραυλοι; Ατύχημα ή προβοκάτσια; Το λάμπε να πούμε ότι τα ερωτήματα αυτά εν μέρει μόνο απασχόλησαν τα επιτελεία, τα κέντρα λήψης αποφάσεων και τους κάθε λογής μηχανισμούς που σίγουρα πήραν φωτιά για μερικές ώρες το δύσκολο εκείνο βράδυ.

Γιατί το βέβαιο είναι πως σε όλους -και ειδικά στους πρωταγωνιστές της σύγκρουσης- έγινε φανερό το ότι η -έτσι κι αλλιώς- λεπτή κλωστή από την οποία κρέμονται οι παγκόσμιες (αν)ισορροπίες ήταν έτοιμη να κοπεί! Και η παραμικρή βεβιασμένη κίνηση, κάθε βήμα περαιτέρω όξυνσης σε εκείνη τη φάση, θα μπορούσε να οδηγήσει τις εξελίξεις σε ένα σημείο καμπίς χωρίς επιστροφή. Η επίγνωση αυτού του γεγονότος, καθώς και της ανετοιμότητας όλων των βασικών αντιμαχόμενων πλευρών να διαχειριστούν μια τέτοια τροπή των πραγμάτων, εκτιμάμε πως αποτέλεσε τον αποφασιστικό παράγοντα για

φορ της Ουκρανίας, που μαίνεται εδώ και πάνω από εννιά μήνες. Η αναμέτρηση αυτή εξελίσσεται ουσιαστικά πάνω στις λεγόμενες κόκκινες γραμμές και των δυο πλευρών και γι' αυτό είναι ζήτημα μιας «μικρής» αστοχίας ή προβοκάτσας η παραβίασή τους, όπως και φάνηκε! Κάθε μέρα που περνάει, το μέτωπο της Ουκρανίας παράγει όρους σε όλα τα επίπεδα του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, σπρώχνει όλα τα βασικά ιμπεριαλιστικά κράτη σε μια κούρσα προετοιμασίας για το «αδιανόητο», φέρνει όλο και πιο κοντά το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου μακελειού.

Τρεις δεκαετίες μετά τις διακηρύξεις για το «τέλος της ιστορίας» και την «ειρήνη» και «ευημερία» που θα έφερνε στην υφήλιο η «παγκοσμιοποίηση», η ανθρωπότητα έχει φτάσει να συζητάει σοβαρά για τον πιθανό κίνδυνο ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος! Και μολονότι οι δυνάμεις του συστήματος δεν πρόκειται να πάνε σε έναν πόλεμο δίχως νικητή, την ίδια στιγμή διαμορφώνουν τους απαραίτητους στρατηγικούς-πολιτικούς-στρατιωτικούς ό-

Το «αδιανόητο» περνάει στη σφαίρα του πραγματικού

Ανάγκη ζωής

Το αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα!

τις δηλώσεις αποκλιμάκωσης που ακολούθησαν.

Οι γνωστοί πρόθυμοι, ωστόσο, σαν έτοιμοι από καιρό, δεν έχασαν την ευκαιρία να ξεθάψουν και τα τελευταία τσεκούρια του πολέμου και να πάρουν θέση. «Να εκτοξεύονται πύραυλοι σε έδαφος (χώρας μέλους) του ΝΑΤΟ! Αυτή είναι μια ρωσική πυραυλική επίθεση στη συλλογική ασφάλεια! Είναι μια πολύ σημαντική κλιμάκωση. Πρέπει να αναληφθεί δράση», δήλωσε το ενεργούμενο των ΗΠΑ, Ζελένσκι, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν και οι εκπρόσωποι των κρατών της Βαλτικής. Ως αμερικανόδοξοι μέχρι το μεδούλι, έσπευσαν χωρίς πολλά-πολλά από την πρώτη στιγμή να ανακοινώσουν ευθυμιορροία σχετικά με τον φταίκτη και να δηλώσουν συμμετοχή για όλα τα εφιαλτικά ενδεχόμενα που ήταν έτοιμα να πάρουν σάρκα και οστά.

Φυσικά, οι ΗΠΑ στάθηκαν πολύ πιο προσεκτικές και, αφού «εξέτασαν» το περιστατικό, αποφάνθηκαν δια στόματος Μπάιντεν ότι έπρεπε να υποβαθμιστεί ως λάθος της αντιπυραυλικής άμυνας της Ουκρανίας. Το ότι η διαρροή για τη ρωσική προέλευση των πυραύλων, βέβαια, προήλθε από «Αμερικανό αξιωματούχο», δίνει ίσως μια ιδέα της άγριας κότρας στο εσωτερικό του αμερικανικού κατεστημένου, καθώς και του ότι δεν είναι διόλου απίθανο να έπεσαν στο τραπέζι μέχρι και τα πιο τυχοδιωκτικά σενάρια. Από εκεί και πέρα, το πρωτοφανές δόγμα «δεν έκανε η Ρωσία την επίθεση, αλλά ευθύνεται η Ρωσία γιατί ξεκίνησε τον πόλεμο», που εισήγαγαν με τις δηλώσεις τους οι εκπρόσωποι της Δύσης, κλείνει το μάτι στους υποτακτικούς τους και δικαιολογεί εκ προοιμίου κάθε πιθανό έγκλημα που μπορεί να διαπράξουν στην πορεία της σύγκρουσής τους με τη Ρωσία.

Τέτοιου μεγέθους είναι οι αντιφάσεις και τα αδιέξοδα που έχουν συσσωρευτεί από τον πόλεμο στην Ουκρανία, λοιπόν, που ακόμα και οι κινήσεις που φαινομενικά επιδιώκουν να ρίξουν τους τόνους, χύνουν ταυτόχρονα λάδι στη φωτιά! Αντίστοιχα, και η Ρωσία, παρόλο που φάνηκε να στριμώνεται και να πασχίζει να θωρακιστεί από πιθανές προβοκάτσες, δεν υπέστειλε ούτε στιγμή την επιθετικότητα της και συνέχισε να διεξάγει τη μαζική της επιδρομή στις ενεργειακές υποδομές της Ουκρανίας.

Τα γεγονότα αυτά ανέδειξαν για άλλη μια φορά τους τεράστιους κινδύνους που γεννιούνται από την αναμέτρηση της Ρωσίας με τους αντιπροσώπους των Αμερικάνων και της ευρύτερης Δύσης στο έδα-

φος, ώστε το «ασύλληπτο» να καταστεί κάποια στιγμή εφικτό.

Σε μια εποχή «τεράτων» σαν αυτή, οι αντιδράσεις των λαών σε παγκόσμιο επίπεδο υπολείπονται κατά πολύ της συγκρότησης που απαιτείται για μια σοβαρή αναμέτρηση με τους εφιάλτες που ζωντανεύουν. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, έχουν περάσει μήνες από την τελευταία αντιπολεμική κινητοποίηση, την ίδια στιγμή που η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη εξακολουθεί ανενόχλητη να εμπλέκει τον λαό και τη νεολαία στα φιλοπόλεμα σχέδια των αφεντικών της.

Η γενικότερη υποχώρηση του κινήματος συνδυάζεται στη σημερινή κρίσιμη φάση με το χρόνιο αδυνάτισμα των αντιιμπεριαλιστικών αισθημάτων των λαϊκών μαζών, που κάποτε ήταν ικανή συνθήκη -ακόμα και σε εποχή ήττας- για να παραχθούν μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις, όπως στην περίπτωση της επίσκεψης Κλίντον ή του πολέμου στο Ιράκ. Η ευθύνη για αυτήν την κατάσταση ανήκει αποκλειστικά στο ιδεολογικό-πολιτικό φορτίο της κυρίαρχης αριστεράς, που ενσωμάτωσε οργανικά τον κοσμοπολιτισμό και τα πάσης φύσεως θεωρήματα άρνησης της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Αυτή η σύγχυση και η άρνηση της πραγματικότητας είναι που οδηγεί και τώρα, που η ένταση παγκόσμια κλιμακώνεται με πρωτοφανέρωτο τρόπο, μια σειρά από δυνάμεις να υποτιμούν φανερά τη σημασία της οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος ή ακόμα και να εναποθέτουν τις τύχες των λαών στον υποτιθέμενο «λιγότερο κακό» ιμπεριαλιστή.

Κόντρα στα αρνητικά αυτά δεδομένα, επιμένουμε πως μόνο η πάλη των λαών και το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και τους ντόπιους αντιδραστικούς μπορεί να βάλει φραγμό στα χειρότερα σενάρια που γεννάει η γενικευμένη κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Στην κατεύθυνση αυτή κινείται και η πρότασή μας για τον συντονισμό των οργανώσεων και των συλλογικοτήτων της αριστεράς και του κινήματος πάνω στα κρίσιμα μέτωπα της περιόδου. Αυτήν την υπόθεση θα συνεχίσουμε να υπηρετούμε θεωρητικά και πρακτικά με όλες μας τις δυνάμεις, επιδιώκοντας να συμβάλουμε στο άνοιγμα δρόμων για το ξεδίπλωμα της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής πάλης που έχουν ανάγκη η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία.

Αναβολή για την 1η Δεκέμβρη της δίκης των 11 τούρκων αγωνιστών Συνεχίζουν την απεργία πείνας

Μετά από αίτημα των ίδιων των τούρκων αγωνιστών, λόγω απουσίας ενός απ' τους δικηγόρους τους, η δίκη τους σε δεύτερο βαθμό, που θα διεξαγόταν την 1/11 στις φυλακές Κορυδαλλού, αναβλήθηκε για την 1η του Δεκέμβρη. Οι αγωνιστές αυτοί είχαν καταδικαστεί συνολικά σε 333 χρόνια φυλάκιση για «συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση», με έωλες κατηγορίες (δες και προηγούμενα φύλλα της «Π.Σ.»), ενώ έχει αναπτυχθεί κίνημα συμπαράστασης, που εκφράστηκε και με την παρουσία στη δίκη. Οι αγωνιστές αυτοί πραγματοποιούν απεργία πείνας η οποία την Παρασκευή 25/11 έκλεισε 50 ημέρες. Χαρακτηριστική, στην περίπτωση της δίωξης αυτής, είναι η συνεργασία των ελληνικών και τουρκικών δικαστικών αρχών και των ιμπεριαλιστών ενάντια σε ανθρώπους που έχουν καταδικαστεί και βασανιστεί για την αγωνιστική πολιτική τους δράση. Μαζική πρέπει να είναι η παρουσία και την 1η του Δεκέμβρη με στόχο την αθώωση και απελευθέρωση όλων αυτών των αγωνιστών!

Προσχηματική πειθαρχική δίωξη στη δικηγόρο Αντωνία Λεγάκη

Εντελώς... τυχαία και συμπτωματικά, λίγες μέρες πριν από την εκδίκαση της γνωστής υπόθεσης του χρόνιου βιασμού, κακοποίησης και εξαναγκασμού σε πορνεία κοπέλας στην Ηλιούπολη, με δράστη έναν αστυνομικό και τον πατέρα της, η αγωνίστρια δικηγόρος Αντωνία Λεγάκη, που έχει αναλάβει την υπεράσπιση της κοπέλας για την καταδίκη των ενόχων, βρίσκεται αντιμέτωπη με μια πειθαρχική δίωξη. Μια δίωξη του Εθνικού Οργανισμού Πιστοποίησης, Προσανατολισμού και Επαγγελματικών Προσόντων (Ε.Ο.Π.Π.Ε.Π.), με συμμετοχή και του Δικηγορικού Συλλόγου (ΔΣΑ), όπου αν καταδικαστεί, θα αποκλειστεί από τη δίκη λόγω προσωρινής αφαίρεσης της άδειας επαγγέλματος! Η έφεση, σε περίπτωση καταδίκης, δεν αποτρέπει την αφαίρεση αυτή. Η προσχηματική πειθαρχική δίωξη αφορά την υπογραφή από μεριάς της ενός εξωδίκου, για λογαριασμό των εντολών της, ενός συνεταιριστικού φροντιστηρίου, στο οποίο δεν έδινε άδεια λειτουργίας ο επίσημος φορέας Ε.Ο.Π.Π.Ε.Π. -σχετικά με το περιεχόμενο του. Την ευθύνη για το περιεχόμενο αυτό την έχουν ήδη αναλάβει οι εντολές της! Η εκδίκαση της πειθαρχικής δίωξης θα γίνει στις 30/11, στο 8ο Πειθαρχικό Τμήμα του ΔΣΑ, 5 μέρες δηλαδή πριν από τη δίκη του αστυνομικού και του πατέρα, που θα γίνει στις 5/12. Συλλογικότητες, σωματεία και οργανώσεις καλούν σε μαζική παρουσία στα γραφεία του ΔΣΑ την ημέρα εκείνη (όπως είχε γίνει και στις 19/10), ενώ έχει εκδοθεί και πλήθος ψηφισμάτων συμπαράστασης.

79 βίαιες συλλήψεις στα Προσφυγικά της Λ. Αλεξάνδρας Άγριοι ξυλοδαρμοί των ΜΑΤ στο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων

Βίαιες επιχειρήσεις επίθεσης και εκκένωσης κατάληψης στα προσφυγικά της Λεωφόρου Αλεξάνδρας με αιτιολογία τη σύλληψη ενός «υπόπτου» για εμπλοκή στον εμπρησμό του κτιρίου της «Real Group» στο Μαρούσι τον περασμένο Ιούλιο πραγματοποίησαν οι αστυνομικές δυνάμεις νωρίς το πρωί και το απόγευμα της Τρίτης 22/11. ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ, αστυνομικοί της Κρατικής Ασφάλειας εισέβαλαν στο χώρο, βιαιοπράγησαν, πραγματοποίησαν προσαγωγές, ανάγκασαν τους προσαχθέντες να γονατίσουν, απέκλεισαν την περιοχή, παρεμποδίζοντας ακόμα και την πρόσβαση στα Νοσοκομεία «Άγιος Σάββας» και «Ελπίς», ενώ οι προσαγωγές μετατράπηκαν στη συνέχεια, στη ΓΑΔΑ, σε συλλήψεις. Από τη σύλληψη δεν γλίτωσε ούτε ο φωτορεπόρτερ Νίκος Πηλός που κάλυπτε τα γεγονότα (κάτι που προκάλεσε την αντίδραση των φωτορεπόρτερ, της Ένωσης Ανταποκριτών Ξένου Τύπου, του Διεθνούς Ινστιτούτου Τύπου, των Ρεπόρτερ χωρίς Σύνορα κ.λπ.), ούτε μια έγκυος γυναίκα, 3 μηνών, που ζητούσε χωρίς ανταπόκριση ιατρική βοήθεια, ούτε πρόσφυγες και μετανάστες που βρισκόταν στο κτίριο. Το σκηνικό της αστυνομικής βίας συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα, στον προαύλιο χώρο των δικαστηρίων της Ευελπίδων. Όπου διμοιρίες των ΜΑΤ επιτέθηκαν με μεγάλη αγριότητα στον κόσμο που είχε συγκεντρωθεί για συμπαράσταση στους συλληφθέντες, στους οποίους απαγγέθηκαν βαριές κατηγορίες, ανοίγοντας κεφάλια και κνηγώντας τον κόσμο μέχρι την οδό Ευελπίδων, έξω απ' το χώρο των δικαστηρίων, μέσα στην κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Ένας απ' τους χτυπημένους απ' τα ΜΑΤ οδηγήθηκε στα επείγοντα, ενώ χαρακτηριστικές φωτογραφίες κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Η δίκη των συλληφθέντων ορίστηκε για τις 2 Δεκέμβρη.

δημοκρατικά δικαιώματα

Απ' τη Φοινικούντα στην Τουρκία ή απ' την Τουρκία στο Αφγανιστάν...

Συνεχίζουν οι «επαναπροωθήσεις» κι απ' τις δύο όχθες του Αιγαίου

Αμείωτα συνεχίζουν τα «pushbacks» των προσφύγων τόσο οι ελληνικές όσο και οι τουρκικές αρχές και κυβερνήσεις. Όσα τουλάχιστον βγαίνουν στη δημοσιότητα. Η Ελλάδα προς την Τουρκία και η Τουρκία προς το Αφγανιστάν... Έτσι, το βράδυ της Κυριακής 4/11 χάθηκαν τα ίχνη 110 προσφύγων έξω απ' το λιμάνι της Φοινικούντας Μεσσηνίας. Για να βρεθούν δύο μέρες αργότερα στ' ανοικτά του λιμανιού της Ντάτσας της Τουρκίας! Οι πρόσφυγες αυτοί, όπως κατήγγειλαν στη συνέχεια οι ίδιοι στη Μ.Κ.Ο. «Aegean Boat Report», βρέθηκαν στα ανοικτά της Ζακύνθου το Σάββατο 3/11 με χαλασμένη τη μηχανή του σκάφους στο οποίο επέβαιναν και εντοπίστηκαν από τρία σκάφη του ελληνικού λιμενικού. Κουκουλοφόροι λιμενικοί τους μετέφεραν σε τρία άλλα σκάφη, τους έκλεψαν τα κινητά τηλέφωνα (προφανώς για να μη δώσουν στίγμα για το πού βρίσκονται) καθώς και άλλα αντικείμενα, έδερναν όποιον αντιδρούσε και μετά τους επιβίβασαν σε κάποιο άλλο σκάφος του λιμενικού. Κι από εκεί, σε φουσκωτές βάρκες, στα ανοικτά της Τουρκίας... Οι ενημερώσεις του Γραφείου Τύπου του λιμενικού, όταν αγνοούνταν, ότι οι πρόσφυγες κατευθύνθηκαν προς την Ιταλία διαφεύστηκαν από την ίδια την πραγματικότητα. Βέβαια η κυβέρνηση και η ντόπια αστική τάξη όχι μόνο διώχνουν (όταν δεν περιθωριοποιούν και καταπιέζουν) τους πρόσφυγες απ' τη χώρα μας, αλλά επιχειρούν και να ανακόψουν τις προσφυγικές ροές προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Ε.Ε. Ένα άλλο γεγονός, ανάμεσα στις αμέτρητες περιπτώσεις «επαναπροωθήσεων», αφορά την καταγγελία για τον Ιρανό πρόσφυγα Χ.Τ. Έναν πρόσφυγα που είχε ανάγκη ιατρικής περίθαλψης και του οποίου τα ίχνη χάθηκαν στον Έβρο. Είχαν προηγηθεί οι εκκλήσεις του, την Τρίτη 25/10, μέσω του 112, προς τις ελληνικές αρχές και αυτές της Ε.Ε. ενώ βρισκόταν σε έναν βατό χωματόδρομο, κοντά στο χωριό Σιδηρώ του Έβρου. Η γεωγραφική του θέση και ο αριθμός του κινητού του είχαν γνωστοποιηθεί και κάποιες Μ.Κ.Ο. είχαν ενημερώσει τις Αρχές σχετικά μ' αυτόν. Ενώ, δηλαδή, οι ελληνικές αρχές, η αστυνομία και η FRONTEX είχαν ειδοποιηθεί για την ύπαρξη και την ανάγκη περίθαλψής του, επισήμως «αγνοούνταν» απ' το απόγευμα της 26/10. Με το κινητό του να εκ-

πέμπει σήμα πως κατευθυνόταν στα σύνορα με την Τουρκία. Σύμφωνα με τη σχετική καταγγελία της «Υποστήριξης Προσφύγων στο Αιγαίο», που αναδημοσιεύει η «Εφ. Συν.», ο άνθρωπος αυτός στάλθηκε στην Τουρκία απ' τις ελληνικές Αρχές.

Ούτε όμως η αστική τάξη και η κυβέρνηση της Τουρκίας υστερούν στις «επαναπροωθήσεις» των προσφύγων. Προς τα... ανατολικά αυτή τη φορά. Έτσι, σύμφωνα με τη «Human Rights Watch» αλλά και τις ίδιες τις τουρκικές αρχές, περίπου 45.000 αφγανόι πρόσφυγες απελάθηκαν με «συνοπτικές διαδικασίες» το πρώτο 8μηνο τους 2022 απ' την Τουρκία στο Αφγανιστάν, στέλνοντάς τους αεροπορικώς στην Καμπούλ. Οι πιο πολλοί δεν πρόλαβαν να υποβάλουν αίτηση χορήγησης Ασύλου, ενώ, όπως οι ίδιοι οι αφγανόι πρόσφυγες κατήγγειλαν, σε συνεντεύξεις τους, στη «Human Rights Watch», υπέστησαν κακομεταχείριση, ξυλοδαρμούς, δέχτηκαν ακόμα και πυροβολισμούς απ' τις τουρκικές αστυνομικές δυνάμεις. Δεν λείπουν βέβαια ούτε οι απελάσεις προσφύγων στη Συρία, ή και άλλων Αφγανών στα σύνορα με το Ιράν. Τον Οκτώβρη, άλλοι περίπου 240.000 «παρεμποδίστηκαν» (sic) να εισέλθουν στην Τουρκία, σύμφωνα πάλι με τις ίδιες τις τουρκικές αρχές.

Οι ξεριζωμένοι, καταπιεσμένοι και εξαθλιωμένοι απ' τον ιμπεριαλισμό λαοί, οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες είναι «ανεπιθύμητοι» απ' τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας, αλλά κι απ' τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους της Δύσης. Αντίθετα, όπως οι λαοί μας, ο ελληνικός κι ο τουρκικός λαός αλλά και οι άλλοι λαοί της περιοχής δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους, αλλά έχουν τους ίδιους εχθρούς, τα ίδια δικαιώματα και συμφέροντα, το ίδιο ισχύει κι ως προς τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Όχι μόνο οι καταγγελίες, όχι μόνο οι διαμαρτυρίες, αλλά και οι αγώνες για ζωή και δικαιώματα των λαών μας αλλά και των προσφύγων και μεταναστών και, παραπέρα, η δημιουργία ενός μετώπου των λαών της περιοχής ενάντια στις αντιδραστικές κυρίαρχες τάξεις, στον ιμπεριαλισμό και στον πόλεμο, που παράγει δυστυχία και προσφυγιά, είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία.

Να αθωωθούν!

Νομιμοποίηση των μαζικών παρακολούθησεων με πρόσχημα την «εθνική ασφάλεια»

Το νομοσχέδιο που έφερε σε διαβούλευση η κυβέρνηση με σκοπό την «εξυγίανση της διαδικασίας άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών», μετά το «σκάνδαλο» των υποκλοπών, στην πραγματικότητα νομιμοποιεί την παρακολούθηση κάθε πολιτικής και κοινωνικής δράσης, με σημαία την «εθνική ασφάλεια». Αναβαθμίζει τη δράση της ΕΥΠ και των υπηρεσιών παρακολούθησης και θεσμοθετεί την -σύμφυτη με το κράτος- σκοτεινή και αντιλαϊκή λειτουργία του μηχανισμού παρακολούθησεων.

ότι για όλα τα κακουργήματα, χωρίς εξαίρεση, καθώς επίσης για πάνω από 50 πλημμελήματα μπορεί να δικαιολογηθεί η άρση του απορρήτου. Συνεπώς, για περισσότερα από τα μισά αδικήματα του Ποινικού Κώδικα προβλέπεται πλέον η δυνατότητα άρσης του απορρήτου.

Στο νομοσχέδιο ορίζονται και κάποιες «δικλίδες ασφάλειας», όπως η... υπογραφή δυο εισαγγελέων για την έγκριση διενέργειας μιας παρακολούθησης, η συγκρότηση τριμελούς οργάνου που θα ελέγχει την εισαγγελική απόφαση άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών, η προϋπόθεση χορήγησης άδειας από τον Πρόεδρο της Βουλής για την παρακολούθηση των πολιτικών προσώπων (Βουλευτές, υπουργοί, Πρόεδρος Δημοκρατίας, δήμαρχοι-περιφερειάρχες κ.ά.). Ωστόσο, ακόμα και αν... προσπεράσουμε τον αντιδραστικό ρόλο των εισαγγελέων (ενός ή δύο), του Προέδρου της Βουλής και γενικά κάθε αστικού θεσμού, οι εγγυήσεις «διαφάνειας» που η κυβέρνηση επιχειρεί να δώσει στη διαδικασία πάσχουν ολοφάνερα: η εισαγγελική απόφαση άρσης του απορρήτου δεν χρειάζεται καν να είναι αιτιολογημένη, στο τριμελές όργανο που την ελέγχει συμμετέχουν... ο ίδιος ο Διοικητής της ΕΥΠ και ο Εισαγγελέας που ενέκρινε την παραγγελία του (ως πλειοψηφία!), η «έξτρα» προϋπόθεση της άδειας του Προέδρου

της Βουλής αφορά έναν πολύ περιορισμένο αριθμό προσώπων. Εξ ου και το νομοσχέδιο έχει δεχτεί σφοδρή κριτική και από την ίδια την Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών, αστικά κόμματα κ.ά., που φυσικά ποτέ δεν στάθηκαν εμπόδιο στο έργο καταγραφής-φακελώματος των κάθε είδους συνδιαλέξεων του «ύποπτου» λαού.

Σχετικά με την ενημέρωση του προσώπου το οποίο υπέστη την άρση απορρήτου για λόγους εθνικής ασφάλειας, το νομοσχέδιο προβλέπει να γίνεται και μετά την πάροδο τριών ετών από την παύση της, υπό την προϋπόθεση ότι «δεν διακυβεύεται ο σκοπός για τον οποίο διατάχθηκε η άρση», ενώ επίσης δίνεται η δυνατότητα διαγραφής του επίμαχου υλικού παρακολούθησης εντός έξι μηνών μετά το πέρας αυτής.

Τέλος, πέραν των «νόμιμων επισυνδέσεων» που πραγματοποιούνται με τις εισαγγελικές διατάξεις άρσης απορρήτου για λόγους «εθνικής ασφάλειας», προβλέπεται η δυνατότητα προμήθειας από την ΕΥΠ λογισμικών τύπου Predator. Έτσι, αυτά νομιμοποιούνται με τον πλέον επίσημο τρόπο στα χέρια των κρατικών αρχών και μυστικών υπηρεσιών. Αν συνηγορηθεί εδώ ότι το αργότερο κάθε έξι μήνες θα επικαιροποιείται με απόφαση του διοικητή της ΕΥΠ ο κατάλογος απαγορευμένων λογισμικών ή συσκευών παρα-

κολούθησης, είναι τουλάχιστον προσχηματικές οι διατάξεις περί απαγόρευσης, μάλιστα με ποινή φυλάκισης, της κατοχής και εμπορίας κακόβουλων λογισμικών...

Οι διαβεβαιώσεις, λοιπόν, για ένα «δημοκρατικό πλαίσιο λειτουργίας των μυστικών υπηρεσιών», από όποια χείλια και αν ξεστομίζονται, δύσκολα πείθουν. Η δράση της ΕΥΠ και των μυστικών υπηρεσιών, ντόπιων και ξένων, είναι γνωστή εδώ και χρόνια, όπως και η σχέση τους με τους ιμπεριαλιστές και δη τους Αμερικάνους. Σήμερα, μέσα από την τυποποίηση της διαδικασίας διενέργειας των παρακολούθησεων - οριοθέτηση της δράσης των εμπλεκόμενων φορέων, το σύστημα επιχειρεί να πείσει τον λαό να αποδεχτεί τις παρακολούθησεις ως «νόμιμες», εφόσον αυτό επιβάλλουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Εδραιώνοντας και ενισχύοντας το κλίμα τρομοκρατίας και φασιστικοποίησης, στοχεύει στα πολιτικά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες.

Ως εκ τούτου, οι απαιτήσεις και των δυνάμεων της Αριστεράς για «κοινωνική λογοδοσία» και «εγγυήσεις αμεροληψίας» είναι αποπροσανατολιστικές, πόσο μάλλον όταν στην ουσία ζητούν «περισσότερο» έλεγχο-συμμετοχή της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Αφενός εκκινούν από την αντίληψη ότι το αστικό κράτος μεταρρυθμίζεται και μπορεί να έχει έναν άλλο, πιο φιλολαϊκό χαρακτήρα (υπό μία άλλη, «αριστερή» διακυβέρνηση...). Αφετέρου καταλήγουν σε μια αδιέξοδη προτασεολογία για τον τρόπο λειτουργίας του κράτους και των μυστικών υπηρεσιών, για το ποιος θα εγκρίνει τη διενέργεια της παρακολούθησης, αν δικαιολογούνται επαρκώς οι λόγοι «εθνικής ασφάλειας» κ.λπ., σε μία λογική ταξικής συνδιαλλαγής, που εκφράζει την υποταγή στο σύστημα και καθιστά τον λαό έρμαιο στις πολιτικές του.

Γι' αυτό, οι εργαζόμενοι και η νεολαία οφείλουν να καταγγείλουν πλατιά το νομοσχέδιο, δίχως αυταπάτες για τον ρόλο του κράτους και των μηχανισμών του, στα πλαίσια της υπεράσπισης συνολικά των δημοκρατικών τους δικαιωμάτων και της αντιπαράθεσής τους με ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Η μαζική κινητοποίηση εμπόδισε την έξωση της Ιωάννας Κολοβού

Η προσπάθεια βίαιης έξωσης της συνταξιούχου δημοσιογράφου Ιωάννας Κολοβού, της οποίας το σπίτι είχε ήδη πουληθεί σε πλειστηριασμό λόγω χρεών, τη Δευτέρα 21/11, ξεσήκωσε μαζικές αντιδράσεις από κατοίκους της περιοχής, που διαδήλωσαν την ίδια μέρα, με αποτέλεσμα την, προσωρινή τουλάχιστον, ματαιώσή της.

Πολλοί έγραψαν πολλά για το θέμα. Από την καταδίκη της αστυνομικής επιχειρήσης μέχρι τις ευθείες κατηγορίες ότι η Κολοβού επίτηδες δεν έκανε διακανονισμό, αλλά τσέπωσε τα λεφτά της πώλησης του σπιτιού και συνέχισε να μένει σε αυτό. Από την καταγγελία της κυβερνητικής αναληψίας, μέχρι την καταγγελία του ΣΥΡΙΖΑ, επί των ημερών του οποίου αποφασίστηκε ο πλειστηριασμός. Από τις εικόνες της σπασμένης με το αλυσοπρίονο πόρτας, μέχρι την ανακοίνωση της ΕΛΑΣ, που έλεγε ότι της ζητήθηκε «αστυνομική δύναμη για την παροχή συνδρομής στον αρμόδιο δικαστικό επιμελητή, μόνο για την καταστολή τυχόν αντίστασης και την πρόληψη διάπραξης άλλων αξιόποινων πράξεων σε βάρος του».

Το ζήτημα είναι ότι αυτός ο πλειστηριασμός και αυτή η έξωση μαθεύτηκαν και μπόρεσε να γίνει μια κινητοποίηση, να παρέμβουν βουλευτές της αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ, ΜΕΡΑ25 και ΚΚΕ) και τελικά να

αποκρωθεί. Πόσες άλλες, όμως, γίνονται καθημερινά; Λέγεται ότι επί ΣΥΡΙΖΑ είχαν γίνει 30.000 πλειστηριασμοί, ενώ μόνο το τελευταίο διάστημα, περίπου μετά την πανδημία, έχουν γίνει γύρω στις 20.000.

Το ζήτημα των κόκκινων δανείων είναι η μόνιμη εκκρεμότητα στις αξιολογήσεις της ελληνικής οικονομίας από τους δανειστές. Οι πιέσεις που δέχονται οι ελληνικές κυβερνήσεις για να δρομολογήσουν τη λύση της είναι μεγάλες και αυτές εμφανίζονται πρόθυμες να συμμορφωθούν. Αν υπάρχει κάτι που τις κάνει διστακτικές δεν είναι η τύχη όσων θα πεταχτούν στον δρόμο, είναι ότι τα κόκκινα δάνεια αφορούν σε σημαντικό βαθμό και τα δικά τους παιδιά, σημαντικά κομμάτια της βασικής κοινωνικής τους στήριξης.

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ προχώρησε τους πλειστηριασμούς, προστατεύοντας, όπως έλεγαν, την πρώτη κατοικία και παρέχοντας διευκολύνσεις μέσω του νόμου Κατσέλη. Όσοι έκαναν χρήση αυτών των υποτιθέμενων διευκολύνσεων είναι ακόμη όμηροι των τραπεζών. Γι' αυτό και το ενδιαφέρον που δείχνουν τα στελέχη του, με πρώτο τον Τσίπρα, για το θέμα της Κολοβού είναι υποκριτικό.

Η ΝΔ προχώρησε ακόμα πιο αποφασιστικά και έφτασε μέχρι την προχθεσινή επίδειξη πυγμής και

αποφασιστικότητας. Το μήνυμα απευθύνεται και στους δανειστές και στο λαό. Η «δουλειά» θα γίνει χωρίς δισταγμούς και καθυστερήσεις. Οι κατοκλήρωτες θα πετάγονται στον δρόμο. Τις εξώσεις θα αναλαμβάνει η, έτσι κι αλλιώς πολυάσχολη τελευταία, αστυνομία, την οποία δεν θα σταματούν οι κλειστές πόρτες.

Η μαζική αντίδραση και η συγκέντρωση και πορεία εκατοντάδων λαού έπαιξε σοβαρό ρόλο στην ακύρωση της έξωσης και έδειξε πως η λαϊκή κινητοποίηση μπορεί να αντιμετωπίσει με επιτυχία τη λαίλαπα ενάντια στη λαϊκή κατοικία.

Για το λαό, οι πλειστηριασμοί και οι εξώσεις που τους συνοδεύουν είναι μια δύσκολη μάχη που θα έχει διάρκεια. Αντίπαλο δεν θα έχει μόνο το κράτος και τους μηχανισμούς του, αλλά και την απογοήτευση, την απομόνωση, την κόπωση. Έχει μεγάλη σημασία να πυκνώσουν και να διευρυνθεί η λαϊκή αλληλεγγύη και ενημέρωση σε κάθε πόλη και κάθε γειτονιά, μακριά από μικροκομματικές σκοπιμότητες και αποκλεισμούς.

Το ζήτημα είναι λαϊκό και μόνο σαν τέτοιο μπορεί να αντιμετωπιστεί. Κι όπως έδειξε η υπόθεση της Κολοβού, με σημαντικές επιτυχίες!

Μητσοτάκης

Αμηχανία, πανικός και ψευτομαγκιές στην κινούμενη άμμο των υποκλοπών

Με κυνήγανε τα συμφέροντα! Αυτή ήταν η κεντρική ιδέα της ομιλίας Μητσοτάκη στη συνεδρίαση της Πολιτικής Επιτροπής της ΝΔ. Δεν συνεδρίασε το όργανο αυτό για ανταλλαγή απόψεων και τοποθετήσεων των μελών του, αλλά ουσιαστικά ήταν βήμα «αντεπίθεσης» του αρχηγού της ΝΔ, στέλνοντας τα δικά του μηνύματα για το ζήτημα των υποκλοπών. Έτσι, σε φιλικό, προστατευμένο περιβάλλον, με ακροατήριο χειροκροτητών, επικαίρησε μπροστά στις κάμερες να παίξει για μια ακόμη φορά το έργο του θύματος του πολέμου που δέχεται από επιχειρηματίες, από τα ιδιωτικά συμφέροντα, φωτογραφίζοντας τον Μαρινάκη, όπως έκανε και στη συνέντευξή του στον Χατζηνικολάου λίγες μέρες πριν.

Θυμίζουμε, ένδειξη αμηχανίας και πανικού, ότι όταν προέκυψε με την «επισύνδεση» Ανδρουλάκη το «σκάνδαλο των υποκλοπών» ο πρωθυπουργός έλεγε ότι ήταν θέμα ιδιωτών, κατόπιν ότι ήταν νόμιμη αλλά αν ο ίδιος ήξερε δεν θα την επέτρεπε, στη συνέχεια υπαινιχθηκε ότι είναι παρέμβαση εξωτερικών εκθρών (Πούτιν, Ερντογάν) για να καταλήξει ότι συμβαίνει και στις καλύτερες... δημοκρατίες και θα πάρει νομοθετικές πρωτοβουλίες για τον έλεγχο αυτών των ζητημάτων, η δικαιοσύνη θα επιληφθεί, ότι είναι σκευωρία Τσίπρα όπως η Novartis και ότι εξελίσσεται επιχείρηση εκβιασμού του ίδιου και της κυβέρνησης από «εξωθεσμικούς ισχυρούς» στους οποίους ο ίδιος είναι εμπόδιο! Μάλιστα σε μια θεατρική κορύφωση της ομιλίας του, υποδύθηκε το κουτσαβάκι, ξεστομίζοντας ότι «εμείς οι Νεοδημοκράτες δε μασάμε».

Είναι περιττό να ξεσκεπάσουμε την πολιτική του Μητσοτάκη και της κυβέρνησής του απέναντι στο ντόπιο κεφάλαιο. Τα λεφτόδεντρα καρπίζουν συνεχώς, δίνοντας δισ. ευρώ (με λίστες, αναθέσεις έργων κλπ) στους ιδιώτες επιχειρηματίες. Ακριβώς όμως αυτό είναι και το ερώτημα. Γιατί η πιο αποτελεσματική κυβέρνηση για τους ιμπεριαλιστές και το ντόπιο κεφάλαιο, ο πιο αξιόπιστος και ικανός πρωθυπουργός βρίσκεται αντιμέτωπος με μια υπόθεση που όχι απλά τσαλακώνει την εικόνα του, αλλά θέτει με ένταση την αμφισβήτηση ότι μπορεί να κυβερνά.

Χωρίς να μπορούμε να γνωρίζουμε όλες τις πλευρές του ζητήματος που έχει ανοίξει, είναι δεδομένο ότι δεν αποτελεί μόνο μια εσωτερική υπόθεση. Δηλαδή μια κόντρα ριγμένων κεφαλαιοκρατών που δεν πήραν αυτά που τους έταξε ο Μητσοτάκης ή ότι τα έδωσε σε άλλους. Όχι ότι δεν υπάρχουν και αυτά. Αλλά κύρια και βασικά όλη αυτή η αναταραχή έχει την πηγή της απ' έξω. Αποτελεί το «σκάνδαλο των υποκλοπών» ένα υποσύνολο του γεωπολιτικού και οικονομικού ανταγωνισμού που εξελίσσεται από τον πόλεμο στην Ουκρανία μέχρι τη ΝΑ Ευρώπη, καταλήγοντας στη χώρα μας, με τα αφεντικά και από τις δυο μεριές του Ατλαντικού να επιχειρούν να ελέγξουν τα πράγματα στον τόπο μας, διεκδικώντας τον δικό τους καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Προϊόν αυτής της οξυτάτης διαμάχης είναι η υπόθεση των παρακολουθήσεων και παράλληλα μοχλός αναδιαμορφώσεων και αναδιατάξεων τόσο στο πολιτικό σύστημα όσο και στις σχέσεις του συστήματος με τους ιμπεριαλιστές και την ντόπια αστική τάξη.

Είναι σαφές ότι έχει ανοίξει μια περίοδος ρευστότητας και πολιτικής αστάθειας που δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί και να προβλεφθεί η κατάληξή της. Η διαπίστωση ότι το ζήτημα σηκώνεται, θάβεται και επανέρχεται από τα ίδια κέντρα έξω και μέσα από τη χώρα αναδεικνύει αυτό το πλαίσιο εκβιασμών, πιέσεων, διεργασιών που αποδίδουν κέρδη σε κάποιους και μεταφράζονται σε ζημιές άλλων. Μια σύντομη επισκόπηση κάποιων γεγονότων είναι ενδεικτική.

Η Εξεταστική επιτροπή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου PEGA μαζί με ΜΜΕ σε Ευρώπη και ΗΠΑ ξεκινούν ένα σωρό αρνητικές για το Μητσοτάκη τοποθετήσεις. Σήμερα έχουν περιοριστεί τα δημοσιεύματα στον ξένο Τύπο. Οι παραγγελίες εξοπλισμών (ΗΠΑ-Γαλλία), η επίσκεψη του καγκελαρίου Σολτς έκλεισαν προσωρινά στόματα και δημοσιεύματα. Εσωτερικά εμφανίζεται ο όμιλος Μαρινάκη να υποβάλλει τον πρωθυπουργό σε σκοτεινό ντους αποκαλύψεων. Έτσι οι ανακοινώσεις ότι τα βρήκε με τον Μητσοτάκη εναλλάσσονται με νέες αποκαλύψεις παρακολουθήσεων. Αξίζει να σημειωθεί η σιωπή άλλων εγχώριων οικονομικών παραγόντων που μάλιστα φέρονται και αυτοί να παρακολουθούνται. Ο όμιλος Αλαφούζου, αφού και αυτός μέσω της «Καθημερινής» αναφέρθηκε τον περασμένο Αύγουστο στις παρακολουθήσεις, μετά σώπασε, μέχρι προχθές που έστειλε ένα μήνυμα 100 λέξεων. Βέβαια καθόλου τυχαίες δεν είναι οι συνεντεύξεις του Τσίπρα σε ΣΚΑΪ και STAR (Αλαφούζος και Βαρδινογιάννης) και το μήνυμα που έστειλαν στον Μητσοτάκη.

Παρά τη ρευστότητα των εξελίξεων είναι δεδομένο ότι το κεφάλαιο Μητσοτάκης υπέστη σημαντικό «κούρεμα». Από αδιαφιλονίκητο φαβορί και ρυθμιστής των εξελίξεων, ο ρόλος του στις μετεκλογικές εξελίξεις έχει υποβαθμιστεί. Βέβαια δεν είναι τελειωμένος. Δεν είναι τυχαία η αναφορά του πρέσβη στο σημαντικό έργο Μητσοτάκη και της συζύγου του! Επίσης συνολικά ο πολιτικός οργανισμός της ΝΔ έχει υποστεί βαρύ πλήγμα. Δεκάδες στελέχη, υπουργοί, πρώην πρωθυπουργοί εμφανίζονται στις λίστες των παρακολουθήσεων. Η σιωπή τους -με εξαίρεση κάποιες τυπικές δηλώσεις Δένδια ή της Κεφαλογιάννη- είναι ενδεικτική της αμηχανίας που επικρατεί στο κυβερνών κόμμα. Βέβαια αναμένεται ομιλία Σαμαρά (που φέρεται να τα έχει «βρει» σ' αυτή τη φάση με τον Μητσοτάκη), ενώ ο Καραμανλής δεν ξαναμίλησε, αλλά μιλώντας αντ' αυτού ο δημοσιογράφος της «Εστίας» Κοττάκης δήλωσε ότι «εμένα με παρακολουθούσαν σοβαρές υπηρεσίες». Και βέβαια αυτές οι... σοβαρές υπηρεσίες συνεχίζουν το έργο τους και σήμερα.

Ο Μητσοτάκης στην πολιτική επιτροπή της ΝΔ, ανοίγοντας την προεκλογική περίοδο, έθεσε τα μέτωπα στο δρόμο προς την κάλπη. Εθνικά-πόλεμος, οικονομική, ενεργειακή κρίση-ακρίβεια και, τέλος, ο «αριστερός τραμπισμός του ΣΥΡΙΖΑ». Το δίλημμα των εκλογών κατά Μητσοτάκη: «Η ο Τσίπρας ή εγώ με αυτοδυναμία». Η απάντηση του λαού πρέπει να είναι: όχι στα ψεύτικα διλήμματα. Τίποτε θετικό για τη ζωή του δεν μπορεί να προκύψει από τον εγκλωβισμό του εντός των υπηρετών του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης.

Ανώτερα μαθηματικά...

«**Α**ν και τα 213 άτομα είναι μικρό δείγμα, μπορούμε να εικάσουμε ότι περίπου 70 απ' όσους συνομιλήσαν με τη 12χρονη του Κολωνού ήταν νεοδημοκράτες. Εξήντα (συν-πλην) ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, ενώ κάποιο μικρότερο κόμμα ψήφισαν σκόρπια 80 από αυτούς- δέκα το ένα κόμμα, πέντε το άλλο κ.ο.κ. Στατιστικώς, λοιπόν, σε αυτό το ελάχιστο υποσύνολο της ελληνικής κοινωνίας, είναι πιθανότερο να τρακάρουμε με έναν νεοδημοκράτη ή συριζαίο παρά με κάποιον ψηφοφόρο του ΚΚΕ μ-λ. Αυτό σημαίνει ότι το ΚΚΕ μ-λ έχει κάποιο ηθικό πλεονέκτημα, που απώλεσε ο ΣΥΡΙΖΑ και το βρήκαν τα μικρότερα κόμματα; Φυσικά όχι. Το διαβόητο «ηθικό πλεονέκτημα της Αριστεράς», για το οποίο χρόνια μās ζάλιζε ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι μια στατιστική και όχι μια κοινωνική ή πολιτική πραγματικότητα. Π.χ. το κόμμα «Ελληνες Οικολόγοι» θα έχει μηδέν διεφθαρμένους, επειδή δεν είχε κανέναν ψηφοφόρο.»

Θα διακόψουμε σε αυτό το σημείο τη λαμπρή σκέψη του αρθρογράφου της «Καθημερινής» καθώς μεγαλύτερη δόση ...σοφίας κρίνεται περιττή. Ίσως και να μην αντέχεται απλά.

Για όσους δεν το κατάλαβαν με την πρώτη ματιά, πρόκειται για τον γνωστό και καθόλου μη εξαιρετικό Πάσκο Μανδραβέλη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που αυτό το υποκείμενο της συστημικής δημοσιογραφίας (;) ασχολείται με το ΚΚΕ(μ-λ). Δεν γνωρίζουμε τι τραύματα μπορεί να ανακαλεί από το παρελθόν, αν βέβαια μας συναπάντησε κάποια στιγμή στη ζωή του. Ούτε εξάλλου είναι ο μόνος «καταξιωμένος» τού συστήματος που ασχολείται μαζί μας και έχει ενοκληθεί από τη δράση και την παρουσία μας. Ελπίζουμε και προσπαθούμε να μην είναι και ο τελευταίος.

Σύμφωνα με αυτόν τον κύριο, το ποσοστό διαφθοράς κάθε πολιτικού χώρου είναι ανάλογο με την πολιτική του επιρροή αφού δυνατικά όλοι οι πολιτικοί χώροι (και τα άτομα που αναφέρονται σε αυτούς) θα μπορούσαν να είχαν «συνομιλήσει» με τη δωδεκάχρονη του Κολωνού. Είναι θέμα ποσοστών και όχι αρχών. Όχι μόνο δηλαδή το «μαζί τα φάγαμε» του Πάγκαλου, αλλά «μαζί και...».

Κάπου εκεί μπερδεύεται στο σχόλιό του και ο ΣΥΡΙΖΑ, τα έργα και ημέρες του οποίου προφανώς και συνέβαλαν τα μάλα στο να προβοκαριστεί η αριστερά στο σύνολό της. Παρόλο που και τα έργα και οι ημέρες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ -για να μην ξεχνιόμαστε- είχαν εκλεκτική και εκλεκτή συγγένεια -και συνέχεια!- με αυτούς που τους διαδέχτηκαν το '19. Έτσι, μέσω λαθροχειρίας υπάγονται όλοι οι αριστεροί στον κοινό συριζαϊκό παρονομαστή και όλοι εξισώνονται απέναντι στη διαφθορά.

Το ζήτημα βέβαια δεν είναι η περίφημη διαφθορά. Αυτό το κατανοούν όλα τα σκυλιά του συστήματος κι ας αλυκτάνε καταγγέλλοντάς την τάχα μου. Η συζήτηση για τη διαφθορά είναι κυρίως συστημικός λόγος. Παρελκυστικός και αποπροσανατολιστικός. Σε σχέση πάντα με εκείνο που αποτελεί την πέτρα όλων των σκανδάλων, δηλαδή την εκμεταλλευτική λειτουργία του συστήματος που οι «κύριοι» αυτοί προθύμως υπηρετούν και λιβανίζουν...

Το ηθικό πλεονέκτημα της αριστεράς δεν χρειάζεται κανέναν Τσίπρα για να το διατυπώσει... μαγαρίζοντάς το. Είναι κατοχυρωμένο ιστορικά από τη δράση και την παρουσία της στα χρόνια της επαναστατικής παλίνρροιας, στα χρόνια των θυελλών που διαμόρφωσαν τη φυσιογνωμία αυτού του τόπου. Κάτι τέτοιο απλά δεν μπορεί να παραγραφεί.

Αλλά και από την «παλαβή» -κατά τον ίδιο σε άλλο σχόλιό του- αριστερά. Αυτήν που προσπάθησε να συμβάλει στην ανάσχεση της αντεπαναστατικής άμπωτης στα χρόνια που ακολούθησαν και μέχρι τις μέρες μας. Εκεί βασίζεται και το ηθικό πλεονέκτημα οργανώσεων όπως το ΚΚΕ(μ-λ). Δεν πρόκειται περί ποσοστού. Πρόκειται περί ανώτερων μαθηματικών.

Δημήτρης Μάνος

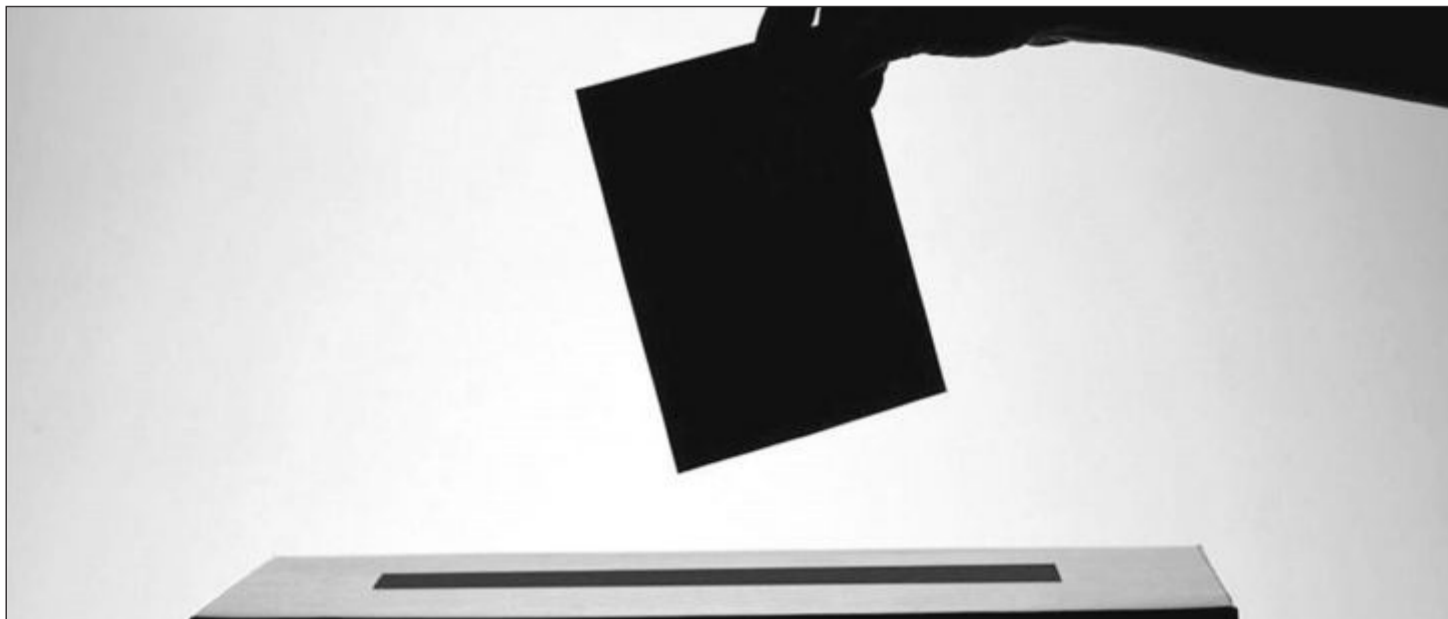
Πρόταση ΣΕΚ προς το εξωκοινοβούλιο Η σαγήνη του... 3%

«Μεγάλη πρόκληση και μεγάλη ευκαιρία» χαρακτηρίζει σε κείμενο-πρόσκληση που κυκλοφόρησε το ΣΕΚ τη σημερινή πολιτική συγκυρία. Αυτό-ή απευθύνεται στις δυνάμεις της «ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς» και επιδιώκει μια επί της ουσίας εκλογική συνεργασία στις «επερχόμενες εκλογικές μάχες». Για το σκοπό αυτό πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 11 Νοέμβρη σύσκεψη σε αμφιθέατρο της Νομικής Σχολής, κατά την οποία τοποθετήθηκαν όσες δυνάμεις παραβρέθηκαν και θέλησαν (ΑΡΑΣ, ΝΑΡ, ΑΡΑΝ/Κ-Σχέδιο, Αναμέτρηση, ΚΚΕ(μ-λ), ΔΕΑ, ΑΡΙΣ, ΑΠΟ και ΛΑΕ).

Ένα πρώτο ζήτημα αφορά την ουσία της πολιτικής τοποθέτησης που κατατέθηκε. Πρόκειται για τις γνωστές θέσεις της συγκεκριμένης δύναμης που, ασκώντας κριτική στην κυβερνητική πολιτική, καταλήγουν στη θέση της «ανατροπής της ΝΔ» και προορίζουν το όποιο δυναμικό πολιτικών δυνάμεων και αγωνιστών σε ρόλο «μαχητικής, αριστερής αντιπολίτευσης». Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στο «σκάνδαλο των υποκλοπών» που εκτιμάται ως, ας πούμε, εσωτερικής προέλευσης και χρεώνεται στη ΝΔ και τη σημερινή ηγεσία της. Από την άποψη αυτή, συμπλέει με το περιρρέον κλίμα που μια σειρά συστημικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις αποδίδουν σε ενδοαστικές πολιτικές και οικονομικές έριδες. Ο διεθνής παράγοντας (δηλ. η ΕΕ), αυτός που άνοιξε τον ασκό του Αιόλου στην κόντρα του με τις ΗΠΑ και «το σφύριξε» στον Ανδρουλάκη, απλά υποτιμάται ή, αν θέλετε, αποσιωπάται. Κατά τα λοιπά, η ΝΔ είναι περίπου έτοιμη να «πέσει» και οι εργαζόμενοι «επελαύνουν». Πρόκειται για τις επίσης γνωστές ενέσεις αισιοδοξίας του χώρου αυτού που πόρρω απέχουν από τον υφιστάμενο ταξικό και πολιτικό συσχετισμό δυνάμεων.

Αφού γίνεται μια αναφορά στις πολιτικές εξελίξεις διεθνώς και στη χώρα μας, πάντα υπό το πρίσμα της ανάγνωσης της συγκεκριμένης οργάνωσης, καθορίζονται τα μέτωπα-στόχοι πάλης της ακρίβειας-φτώχειας, της ΕΕ και του χρέους, των κρατικοποιήσεων, των δημοκρατικών δικαιωμάτων, του ρατσισμού-εξοπλισμών, του σεξισμού και του περιβαλλοντος-ελεύθερων χώρων. Προσδιορίζεται ως προοπτική των αγώνων αυτών η «σύγκρουση-ανατροπή του καπιταλισμού», ενώ ως ζητούμενο τίθεται η συγκρότηση μιας ενωτικής πρωτοβουλίας και το κοινό εκλογικό κατέβασμα. Αυτά σε επίπεδο γραπτού λόγου. Στη σύσκεψη, βέβαια, άνοιξε όλο το φάσμα των τοποθετήσεων με συγκλίσεις και αποκλίσεις, ολικές ή μερικές, καταλήγοντας στο να καλεστεί μέσα στο Δεκέμβρη ή το Γενάρη μια ανοιχτή εκδήλωση από όλους όσους συμφωνούν να προωθήσουν τη πρόταση.

Είναι φανερό ότι το ΣΕΚ -που συμμετέχει στο μετωπικό σχήμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ- δεν μπόρεσε ή δεν έκρινε ότι μπορεί να υιοθετηθεί η πρότασή του από αυτήν. Χαρακτηριστική ήταν η τοποθέτηση του ΝΑΡ, που επισήμανε τους «κινδύνους» και κράτησε διακριτικές αποστάσεις από αυτήν. Επίσης οι υπόλοιπες δυνάμεις που τοποθετήθηκαν, ενώ κατ' αρχήν τη «βλέπουν θετικά», δεν προχώρησαν σε πιο εκτενή τοποθέτηση, προσαπλώνοντας να εκτιμήσουν τη «δυναμι-

Μια αντιστροφή της πραγματικότητας δεν δημιουργεί μονάχα αυταπάτες σε όσους την ενστερνίζονται αλλά και αποτελεί εξαπάτηση ενός ολόκληρου κόσμου στον οποίο υποτίθεται πως αναφέρεται. Υπό αυτό το πρίσμα, αποτελεί τροχοπέδη και θέτει εμπόδια στην κίνησή του, συμβάλλοντας -ηθελή-μένα ή μη- στην αναμονή της κυβερνητικής-εκλογικής «διεξόδου»

κή» της και εξαρτώντας τη στάση τους, λίγο ως πολύ, ο ένας απ' τον άλλον. Σε όλες, ωστόσο, τις παρεμβάσεις ήταν παρπάνω από εμφανές το εκλογικό άγχος, σε συνδυασμό με το εύρος των αποδεκτών της πρότασης.

Άλλοι έφταναν ακόμη και μέχρι το ΚΚΕ (!) σε μια λογική «παναριστεράς», την ώρα που για αρκετούς το ΜΕΡΑ25 θεωρήθηκε σίγουρος δυνητικός αποδέκτης. Ορισμένοι, μάλιστα, μιλούσαν σαν να το έχουν «στο τσεπάκι»! Δεν μπήκαν στον κόπο, φυσικά, να το ρωτήσουν και πολύ περισσότερο να εξηγήσουν αν και αυτό συγκαταλέγεται στις δυνάμεις της... ριζοσπαστικής, της... αντικαπιταλιστικής και ιδίως της... αριστεράς. Σημεία των καιρών και της κατάστασης στην οποία βρίσκονται ορισμένες δυνάμεις.

Από άποψη περιεχομένου, ασφαλώς επανέρχεται και στην πρόταση του ΣΕΚ το «μεταβατικό πρόγραμμα» με όλα του τα αξεσουάρ. Πρόγραμμα βαθιά ρεφορμιστικό, που υποτιμά τα βάθρα ύπαρξης της αστικής πολιτικής εξουσίας, από τους Αμερικάνους (σημειωτέον δεν γίνεται η παραμικρή αναφορά για το ρόλο τους στη χώρα μας, παρά μόνο στην Ουκρανία και σ' ένα γενικότερο πλαίσιο) μέχρι τον κυβερνητισμό που αναδύεται μέσα από το ουτοπικό μοντέλο που οραματίζεται «εργατικό έλεγχο» και «διαγραφή του χρέους» σήμερα, μέσα σε συνθήκες κυριαρχίας του κεφαλαίου. Πολύ περισσότερο που βλέπει στη «λύση» της «διαγραφής» τους «πόρους» που θα ικανοποιήσουν τις λαϊκές ανάγκες! Είναι φανερό ότι μια τέτοια «ρεαλιστική», όπως παρουσιάζεται, πολιτική πρόταση δύσκολα μπορεί να ξεφύγει από (συν)διαχειριστικούς δρόμους. Και ακόμη πιο δύσκολα να διαχωριστεί από τη δεξιά σοσιαλδημοκρατία των ημερών μας και τον κλασικό ρεφορμισμό. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να αναζητηθούν και οι «οσμώσεις» που ονειρεύονται δυνάμεις όπως το ΣΕΚ. Άλλωστε, και μόνο μια πρόταση που θέλει να πάει τα πράγματα «παραπέρα» από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, όπως αναφέρεται, φανερά θεωρεί

αυτές τις δυνάμεις δυνάμεις της -ως πάλαι ποτέ- «αλλαγής»!

Στην τοποθέτησή μας επιμείναμε στις ανάγκες του κινήματος, στην αναγκαιότητα συντονισμού και κοινής δράσης των δυνάμεων της αριστεράς, στο ρεαλισμό της μαζικής λαϊκής πάλης και στη συμβολή που απαιτείται από όλες τις πολιτικές δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα. Κάτι που επιβεβαιώθηκε τόσο από τη συμμετοχή των εργαζομένων και του λαού στην απεργία και τις απεργιακές διαδηλώσεις δύο μέρες πριν από τη σύσκεψη όσο και στην εκτίμηση της επίσης μαζικής συμμετοχής στις πορείες για την επέτειο του Πολυτεχνείου, που επαληθεύτηκε. Ασκήσαμε κριτική στην εκλογολαγνία που δυστυχώς έχει καταλάβει και δυνάμεις της, ούτως ειπείν, επαναστατικής αριστεράς και στο κινήγι του 3% και των βουλευτικών εδρών. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι εδώ και πολλούς μήνες προετοιμάζονται σχεδόν στο σύνολό τους για τη «μητέρα των μαχών», συμπαρασύροντας ένα αξιόλογο δυναμικό που θέλει να παλέψει και αποπροσανατολίζεται από τα καθήκοντα που θέτει η πολιτική συγκυρία και οι κινήσεις των πολλαπλών αντιπάλων της εργατικής τάξης και του λαού. Επιμείναμε στην πρότασή μας για συντονισμό πάνω στα ζητήματα του πολέμου, της φτωχοποίησης και της φασιστικοποίησης, θεωρώντας τα ως αντικειμενική σημερινή βάση ανάπτυξης της πάλης των μαζών.

Πάνω απ' όλα, ωστόσο, αναδείχθηκαν οι διαφορετικές κατευθύνσεις των προτάσεων που κατατίθενται. Που πίσω τους έχουν όχι απλά θέσεις κι εκτιμήσεις για τα πολιτικά πράγματα στις μέρες μας (που κι εκεί υπάρχει σοβαρό ζήτημα πολιτικής ερμηνείας των τεκταινομένων και συνακόλουθα των καθηκόντων που απορρέουν από αυτά) αλλά ολόκληρες παγιωμένες (;) αντιλήψεις για το τι είναι αγώνας, πώς διεξάγεται, ποιο ζήτημα προηγείται και ποιο έπεται. Μια αντιστροφή της πραγματικότητας δεν δημιουργεί μονάχα αυταπάτες σε όσους την

ενστερνίζονται αλλά και αποτελεί εξαπάτηση ενός ολόκληρου κόσμου στον οποίο υποτίθεται πως αναφέρεται. Υπό αυτό το πρίσμα, αποτελεί τροχοπέδη και θέτει εμπόδια στην κίνησή του, συμβάλλοντας -ηθελή-μένα ή μη- στην αναμονή της κυβερνητικής-εκλογικής «διεξόδου» και στην αναπαραγωγή πολιτικών γραμμών που δεν διαφέρουν από όσους, κατά τ' άλλα, τυπικά χρεώνονται. Όλη αυτή η «εκλογικίτιδα» -ας μας επιτραπεί ο νεολογισμός- οδηγεί στον αφοπλισμό του λαού, των εργαζομένων και της νεολαίας από το ΜΟΝΑΔΙΚΟ πεδίο που μπορεί να αποφέρει νίκες: αυτό της όξυνσης της ταξικής και πολιτικής πάλης, αυτό της αντίστασης, της διεκδίκησης και της αναμέτρησης με το σύστημα.

Δεν είμαστε εμείς αυτοί που απορρίπτουν a priori πολιτικές συνεργασίες, ακόμη και εκλογικές. Το παρελθόν μας είναι αρκετά πλούσιο ως προς αυτό. Ωστόσο, το να παρακάμπεται η συμβολή μιας σειράς δυνάμεων στην επιτακτική ανάγκη ανάπτυξης της πάλης των μαζών στο όνομα μιας καλύτερης (;) εκλογικής καταγραφής, μας βρίσκει κάθετα αντίθετους. Είναι υπηρεσίες προς μια λάθος κατεύθυνση που φουσκώνει, επί της ουσίας, τα πανιά των εχθρών του λαού. Που τον ακινητοποιεί και τον υποτάσσει στις προτεραιότητες του συστήματος. Που τον ξεστρατίζει από το δρόμο που μόλις βάδισε (απεργία 9/11 και 17 Νοέμβρη), που αφήνει τις προσπάθειες λαϊκής ανάτασης «ορφανές», όπως ακριβώς θέλουν οι συστημικοί εργατοπατέρες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και οι άλλοι καθώς και οι μεταρρυθμιστές συνοδοιπόροι τους. Δεν είναι, δεν πρέπει να είναι αυτό που αναζητεί ο κόσμος του κινήματος. Η καλλιέργεια εκλογικών αυταπατών είναι ό,τι χειρότερο σε κάθε περίπτωση, πολύ περισσότερο στην εποχή μας. Ας μη γίνει ένας ολόκληρος «χώρος» (αν υποθέσουμε ότι ένα ευρύτερο δυναμικό τον εκλαμβάνει εσφαλμένα ως «ενιαίο»), με τη σειρά του, στυλοβάτης της αστικής αντίληψης των πραγμάτων!

Λουκέτο σε 100 καταστήματα και 2.500 απολύσεις στην Τράπεζα Πειραιώς Με απεργία απαντούν οι τραπεζοϋπάλληλοι

Σε προκήρυξη 24ωρης απεργίας στην Τράπεζα Πειραιώς, την Τρίτη 29 Νοέμβρη, προχωρά ο Σύλλογος Εργαζομένων Τράπεζας Πειραιώς ενάντια στις απολύσεις 2.500 εργαζομένων και το κλείσιμο 100 καταστημάτων.

Το συγκεκριμένο πλάνο, που τέθηκε τον Απρίλη απ' τη διοίκηση της τράπεζας, σκοπεύει να μειώσει το προσωπικό σχεδόν κατά 1/3 μέχρι το τέλος του 2023, με σκοπό τη μέγιστη δυνατή μείωση των εξόδων της. Έπειτα απ' το πλάνο «sunrise» («ανατολή»), το οποίο στέφθηκε από «επιτυχία» απομάκρυνοντας χιλιάδες εργαζομένους απ' τα καταστήματα, η διοίκηση προχωρά ακόμα παραπέρα, επικαλούμενη ξανά την ψηφιοποίηση των λειτουργιών της.

Την ίδια στιγμή βέβαια που απολύει χιλιάδες εργαζομένους, τα οικονομικά αποτελέσματα της τράπεζας καταγράφουν ιστορικά ρεκόρ απόδοσης, κάνοντας σαφές ότι η διοίκηση επιθυμεί να μεγιστοποιήσει ακόμα περισσότερο τα κέρδη της, αδιαφορώντας πλήρως για

το μέλλον των εργαζομένων. Προβλέπεται, λοιπόν, με το νέο πλάνο, η τράπεζα ν' απομείνει με το 60% του προσωπικού και των καταστημάτων που διέθετε στις 31/12/2019. Ήδη απ' τον Σεπτέμβρη έχουν απομακρυνθεί εκατοντάδες εργαζόμενοι μέσω των προγραμμάτων «εθελούσιας», ενώ υπηρεσίες που κάλυπταν οι τραπεζοϋπάλληλοι έχουν ανατεθεί σ' άλλες εταιρίες με ανθρώπινο δυναμικό πολύ χαμηλόμισθο και απογυμνωμένο

από εργασιακά δικαιώματα.

Η Τράπεζα Πειραιώς κινείται σε ρότα μαζικών απολύσεων απ' το 2019 και υλοποιεί σταθερά ήδη ειλημμένες αποφάσεις, που έχουν παρθεί απ' τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς ΕΕ-ΗΠΑ-ΕΚΤ, οι οποίες στόχευαν σε πάνω από 10.000 απολύσεις τραπεζοϋπαλλήλων. Έχοντας εργολαβοποιήσει βασικές λειτουργίες της με εργαζόμενους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, έχοντας απομακρύνει

ένα μεγάλο ποσοστό του μόνιμου προσωπικού και έχοντας θεσπίσει την τηλεργασία, η διοίκηση επιδιώκει -με τη στήριξη της κυβέρνησης- να χτυπήσει τα δικαιώματα ενός μαζικού κλάδου, ο οποίος αποτελεί ανορθογραφία για τον ιδιωτικό τομέα καθώς είχε καταφέρει, κόντρα στο καθεστώς που το σύστημα έχει επιβάλει για τους ιδιωτικούς υπαλλήλους, να κατοχυρώσει ΣΣΕ και μονιμότητα για τους τραπεζοϋπαλλήλους. Είναι εμφανές ότι η Τράπεζα Πειραιώς θέλει να «τελειώνει» με τους εργαζόμενους της παλαιάς φουρνιάς, οι οποίοι είχαν κατακτήσει με μαζικούς αγώνες και μεγάλης διάρκειας απεργίες, συνδικαλιστικά, εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Οπότε είναι σίγουρο ότι το επόμενο διάστημα θα συνεχίσει το βρώμικο έργο της μέχρι ν' αντικαταστήσει το μεγαλύτερο μέρος των υπαλλήλων, συμπεριλαμβανομένων των μεσαίων και κατώτερων στελεχών.

Οι εργαζόμενοι στην Τράπεζα Πειραιώς θα πρέπει να διεκδικήσουν από κοινού να μην περάσει καμία απόλυση! Κόντρα στις λογικές της ανάθεσης και της συνδιαλλαγής με τη διοίκηση, θα πρέπει να συμμετέχουν στην απεργιακή κινητοποίηση και να απαιτήσουν τους αγώνες που χρειάζονται για να υπερασπιστούν τη μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

Ο συνδικαλισμός στο στόχαστρο και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις

Η αμερικανική ήπειρος αποτελείται από 35 κράτη. Τα κράτη αυτά, συγκροτήθηκαν σ' ένα πολύ συγκεκριμένο ιστορικό κοινωνικό πλαίσιο, σύμφωνα με το οποίο ο πλούτος «μοιράστηκε» κυρίως μεταξύ Βορρά και Νότου. Οι λαοί των κρατών της Νότιας (Λατινικής) Αμερικής, κυρίαρχα εξαιτίας της παρέμβασης του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, υπέφεραν και υποφέρουν από συχνά πραξικοπήματα, χαμηλό βιωτικό επίπεδο, καρτέλ ναρκωτικών κ.ά. Το γεγονός αυτό, αναπόφευκτα οδήγησε σε ουκ ολίγα λαϊκά ξεσπάσματα, τα οποία δημιούργησαν παρακαταθήκες αγώνα με αποτέλεσμα, ακόμα και σήμερα σε μια σειρά κράτη, οι λαοί να βγαίνουν στο δρόμο και να συγκρούονται με τις κυβερνήσεις τους διεκδικώντας τη ζωή τους. Στο Βορρά απ' την άλλη, οι λαοί των καπιταλιστικών ιμπεριαλιστικών χωρών, έχουν πιο περιορισμένο ιστορικό αγώνων και διεκδικήσεων. Παρ' όλ' αυτά, τα τελευταία χρόνια η συνολική και καθολική επίθεση του κεφαλαίου σε παγκόσμιο επίπεδο στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των λαών έχει παράξει ισχυρές αντιδράσεις ακόμα και στο εσωτερικό των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Απ' τον περασμένο Δεκέμβρη, οι εργαζόμενοι της αλυσίδας των Starbucks έχουν ξεκινήσει διαδικασίες οργάνωσης σωματείου, προκειμένου να διεκδικήσουν συλλογικά καλύτερους όρους δουλειάς. Ενδεικτικά, μέσα σ' ένα χρόνο, σε 259 καταστήματα της

εταιρίας οι εργαζόμενοι ψήφισαν θετικά στη συγκρότηση σωματείου, με τον αριθμό αυτό να συνεχίζει ν' αυξάνεται. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό και με την κινητικότητα των εργαζομένων στην Amazon, όπου καταγγέλλονται περιστατικά σύγχρονης δουλειάς, έχει οδηγήσει σ' ένα κύμα συμπάραστασης αλλά και προσπάθειας συλλογικής οργάνωσης και σε άλλες εταιρίες, όπως η Apple, η Chipotle και η Home Depot.

Η διοίκηση των Starbucks αντέδρασε όπως θ' αντιδρούσε κάθε καπιταλιστής που σέβεται τον εαυτό του και την τάξη του. Αφού προσπάθησε μέσω της νομικής οδού να βάλει εμπόδια στη δημιουργία σωματείου, επιστράτευσε άλλα μέσα. Απ' τον περασμένο Ιούλη, προχωρά στο κλείσιμο καταστημάτων με πρόσχημα προβλήματα στην ασφάλεια («safety issues»), με σκοπό να εκβιάσει και να τρομοκρατήσει. Ήδη πέντε καταστήματα έχουν κλείσει, με τους εργαζομένους να καταγγέλλουν τις αντεργατικές πρακτικές και να κατεβαίνουν σε απεργία διεκδικώντας το δικαίωμά τους στο συνδικαλισμό.

Δικαίωμα το οποίο όχι μόνο αμφισβητείται αλλά και τιμωρείται με πρόστιμο στον Καναδά. Εν όψει μεγάλης απεργίας των εκπαιδευτικών και άλλων εργαζομένων στα σχολεία, που καλέστηκε απ' το σωματείο τους (CUPE), η κυβέρνηση του Οντάριο εισήγαγε νομοσχέδιο για την επιβολή στους εργαζομένους στην εκπαίδευση των όρων που απαιτούσε η εργοδοσία στη συλλογική σύμβαση. Ταυτόχρονα,

απαγόρευε την απεργία, προβλέποντας πρόστιμο 4.000 канаδικών δολαρίων για κάθε μέλος του CUPE και ως 500.000\$ για το σωματείο, για κάθε (!) μέρα απεργίας. Η ανυποχώρητη στάση εργαζομένων και σωματείου και η πραγματοποίηση της απεργίας ανάγκασαν την τοπική κυβέρνηση να το πάρει πίσω.

Τέτοιες κινήσεις δείχνουν ξεκάθαρα δύο πράγματα. Το πρώτο αφορά την κατάρρευση των αυταπατών περί ευημερίας. Στις εποχές παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και κρίσεων, τα ταξικά στεγανά αναδεικνύονται. Οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι

φτωχοί φτωχότεροι. Ολοένα και περισσότεροι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται πως τίποτα δεν χαρίζεται, πως τα δικαιώματα κατακτιούνται με πάλη. Το δεύτερο αφορά το φόβο της εξουσίας για τη λαϊκή αντίδραση. Αυτός είναι ο λόγος που επιστρατεύονται όλοι οι μηχανισμοί του αστικού κράτους. Η ανάγκη όμως των εργαζομένων να ζήσουν, και να ζήσουν με αξιοπρέπεια, υπερβαίνει τους εκβιασμούς. Όσο η ταξική πάλη οξύνεται τόσο θα αμφισβητείται το συγκεκριμένο κοινωνικό σύστημα, μέχρι οι λαοί με πρωτοπόρα την εργατική τάξη να το συντρίψουν.

Νοσοκομεία: Να δώσουμε την μάχη στους εργασιακούς Συλλόγους

Να δυναμώσουμε την κατεύθυνση της αντίστασης και του αγώνα

Η επίθεση όπως εξελίσσεται στο χώρο της περίθαλψης στα νοσοκομεία και το πώς τοποθετούνται όλοι σε σχέση με αυτή διαμορφώνει μια συνθήκη που προσφέρει σειρά συμπερασμάτων. Το κυριότερο που τίθεται, ξανά και ξανά, είναι ότι η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα και το δικαίωμα του λαού στην πλήρη και δωρεάν περίθαλψη δεν πρόκειται να σταματήσει και οι μοναδικοί με τη δυνατότητα και αρμοδιότητα να την ανασχέσουν είναι οι εργαζόμενοι κι ο λαός με τους αγώνες τους. Αυτό είναι το υποκείμενο και οι δυνατότητές του για αντίσταση και διεκδίκηση θα είναι το «ταμείο στο τέλος της ημέρας».

Τις τελευταίες δυο-τρεις εβδομάδες «συνέπεσαν» τα εξής. Από τη μία, η κατάθεση σε δημόσια διαβούλευση του νομοσχεδίου Γκάγκα για τη δευτεροβάθμια περίθαλψη. Ένα νομοσχέδιο ευθύ χτύπημα στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Θεσμοθετείται η μερική απασχόληση στους γιατρούς, η αξιολόγηση στους επικουρικούς γιατρούς, το πέρασμα της αρμοδιότητας των προσλήψεων στα νοσοκομεία, η εργασία γιατρών ΕΣΥ και στον ιδιωτικό τομέα. Στο ίδιο πλαίσιο θεσμοθετούνται και τα απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή (600 ευρώ) απ' ευθείας από τον ασθενή με ταυτόχρονη παράκαμψη της λίστας.

Παρά την όποια επιχειρηματολογία απ' την πλευρά της κυβέρνησης, ο αντεργατικός και αντιλαϊκός χαρακτήρας του νομοσχεδίου είναι σαφής. Αποτελεί τη συνέχεια του νήματος της πολιτικής που εφαρμόζεται στο χώρο των νοσοκομείων απ' όλες τις κυβερνήσεις και με κλιμακούμενη ένταση απ' την περίοδο των μνημονίων και ιδιαίτερα κατά την πανδημία. Μια πολιτική που έχει διαμορφώσει το μωσαϊκό εργασιακών

συμβάσεων και την καθημερινότητα των υποστελεχωμένων, στην ουσία μη λειτουργικών, νοσοκομείων, των «εντέλλεσθε» μετακινήσεων, της τρομοκρατίας, της εντατικοποίησης, των αναστολών, και παράλληλα της όλο και χειρότερης πρόσβασης του λαού στην περίθαλψη με όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Αυτή η πολιτική που μορφοποιείται απ' την τωρινή κυβέρνηση της ΝΔ ως «νέο ΕΣΥ» και περιλαμβάνει ΣΔΙΤ, μετατροπή ΝΠΔΔ σε ΝΠΙΔ, κλεισίματα νοσοκομείων, προσωπικούς γιατρούς - φραγμούς, καθκοντολόγια, αξιολογήσεις.

Απ' την άλλη, έγιναν δύο σημαντικές εργατολαϊκές κινητοποιήσεις. Η πανεργατική απεργία στις 9 Νοέμβρη και η αντιμπερλιαστική διαδήλωση της 17 Νοέμβρη. Βασικό στοιχείο των κινητοποιήσεων αποτέλεσε το ότι η μαζικότητά τους ήταν έκφραση των υπαρκτών διαθέσεων εργαζομένων και λαού για αγώνα. Τουλάχιστον σ' έναν τέτοιο βαθμό που ξεχώρισαν σαφώς από κινητοποιήσεις της προηγούμενης περιόδου και που έκαναν αισθητή την ανυπαρξία της συνέχειάς τους. Ασχέτως του αν και πόσο συμμετείχαν οι υγειονομικοί εργαζόμενοι στις διαδηλώσεις, οργανωμένοι στους συλλόγους τους ή όχι, σίγουρα το κλίμα που διαμορφώθηκε είχε απήχηση και στους χώρους δουλειάς.

Αυτά τα στοιχεία θα αρκούσαν για να διαμορφώσουν στοιχεία μαζικών διαδικασιών στον κλάδο, με προσανατολισμό στον αγώνα και αιχμή το νομοσχέδιο. Αντ' αυτού, ΠΟΕΔΗΝ και ΟΕΝΓΕ ανακοινώνουν ότι θα προκηρύξουν απεργία την ημέρα κατάθεσης του νομοσχεδίου, δηλαδή άγνωστο πότε και χωρίς καμιά ουσιαστική πρωτοβουλία για προετοιμασία του κλάδου. Προφανώς δεν πέφτουμε από τα σύννεφα. Οι συνδικαλιστικές ηγε-

σίες αποτελούν πολιτικό εμπόδιο, που η μαζική πάλη των εργαζομένων πρέπει να προσπεράσει. Θέλουμε ωστόσο ν' αναδείξουμε την αναγκαιότητα της ενίσχυσης της κατεύθυνσης των εσίων αντίστασης. Την κατεύθυνση που κάθε αριστερός προοδευτικός εργαζόμενος πρέπει να στηρίζει μ' όλες του τις δυνάμεις. Δίνοντας την καθημερινή πάλη, με εμπιστοσύνη στις εργατολαϊκές δυνάμεις, για να ενισχύονται οι συλλογικές διαδικασίες, οι γενικές συνελεύσεις σε κάθε νοσοκομείο, με στόχο αποφάσεις αγωνιστικών κινητοποιήσεων που θα εμπλέκουν μαζικά τους ίδιους τους εργαζόμενους. Η αναγκαία διαδρομή που πρέπει να περπατηθεί ώστε οι αγώνες να βρίσκουν τη συνέχειά τους και να μη μετατρέπονται σε τουφεκίες ή ν' αποτελούν άλλο ένα στοιχείο προεκλογικής καμπάνιας.

Ο κλάδος των νοσοκομείων συνεχίζει να είναι συνδικαλιστικά οργανωμένος, συγκεντρώνοντας χιλιάδες εργαζόμε-

νους. Το προηγούμενο διάστημα αναδείχτηκε ξανά η δυνατότητα διεξαγωγής γενικών συνελεύσεων και κινητοποιήσεων με συμμετοχή πολλών εργαζομένων. Στις μαζικές διαδικασίες θα ξεδιαλύνουν και οι απόψεις που θ' αποτελέσουν τα πολιτικά καύσιμα του αγώνα. Οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας πρέπει να δώσουν τη μάχη απέναντι στις προεκλογικές αυταπάτες που όλο και θα φουντώνουν τον επόμενο καιρό. Αναδεικνύοντας ότι ούτε οι εργαζόμενοι ούτε ο λαός θα παλέψει για το «ΕΣΥ» ως σύστημα και για το ποια κυβέρνηση θα το «ενισχύσει» και πώς, καθώς στο όνομα του «ΕΣΥ» θάβονται δικαιώματα και για την ενίσχυση του «ΕΣΥ» δηλώνει πως εισάγει τη μερική απασχόληση η σημερινή κυβέρνηση με το νομοσχέδιο. Οι εργαζόμενοι θα παλέψουν για τα εργασιακά τους δικαιώματα και, μαζί με το λαό, για το δικαίωμά του σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Ο νεκρός εργάτης φταίει!

Στις 11/11 παρουσιάστηκε η έρευνα της MRB Hellas στο συνέδριο του ΕΛΙΝΥΑΕ με θέμα τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονται οι διοικήσεις των επιχειρήσεων τα θέματα επαγγελματικής υγείας και ασφάλειας. Πιο συγκεκριμένα, σε ό,τι αφορά την αιτιότητα των «εργατικών ατυχημάτων» και των σοβαρών επαγγελματικών ασθενειών, 6 στις 10 επιχειρήσεις εκτιμούν ότι οφείλεται σε τυχαία απροσεξία των εργαζομένων τους. Επιπλέον, 4 στις 10 τα αποδίδουν στην έλλειψη ευαισθητοποίησής τους (39,7%), ενώ 3 στις 10 (31,2%) στην άγνοιά τους. Ακολουθούν η έλλειψη μέτρων προστασίας της επιχείρησης (18%), η έλλειψη επαρκούς ενημέρωσης της επιχείρησης (15,4%) και η έλλειψη υποστήριξης από ειδικούς (13,7%).

Η παραπάνω έρευνα αναδεικνύει ξεκάθαρα πως η εργοδοσία ρίχνει στους εργαζόμενους τις ευθύνες για τα «εργατικά ατυχήματα», δηλαδή για τα εργοδοτικά εγκλήματα. Τα οποία έχουν διπλασιαστεί σύμφωνα με επίσημα στοιχεία και τείνουν να γίνουν «κανονικότητα». Η εργοδοσία, σε πολλές περιπτώσεις με τη συνδρομή της «δικαιοσύνης», προσπαθεί να καλλιεργήσει την αντίληψη πως φταίει ο εργαζόμενος που σκοτώθηκε ή τραυματίστηκε. Φταίει ο απρόσεκτος ντελιβεράς που τρέχει να προλάβει τις παραγγελίες κι όχι το καθεστώς «freelancer» που τον αναγκάζει να πληρώνεται με την παραγγελία και το χιλιόμετρο. Φταίει ο απρόσεκτος εργαζόμενος στο δήμο, ο οικοδόμος στο εργοτάξιο, ο εργάτης στο εργοστάσιο, γιατί μάλλον βιαζόταν να πάει σπίτι του κι όχι ότι δούλευε ατελείωτες ώρες χωρίς διάλειμμα. Φταίει ο εργαζόμενος γιατί η εργοδοσία κάνει «εκπτώσεις» στα απαραίτητα μέτρα προστασίας. Φταίει ο εργαζόμενος που ήταν μόνος στη βάρδια. Αυτές είναι κάποιες απ' τις δικαιολογίες που ακούμε κατα καιρούς απ'

την πλευρά της εργοδοσίας, τρομοκρατώντας τους εργαζόμενους να μη μιλήσουν, καλώντας τους να προσαρμοστούν και ν' αποδεχτούν τις «νέες συνθήκες».

Οι φταίχτες είναι πολλοί κι έχουν όνομα: το κεφάλαιο, η κυβέρνηση, η εργοδοσία και οι υποστηρικτές τους. Παλιές και νέες αντεργατικές πολιτικές διαμορφώνουν ολοένα και χειρότερους όρους για τους εργαζόμενους με στόχο τη μεγιστοποίηση του κέρδους των εταιριών. Θέλουν έναν εργαζόμενο σκλάβο, φοβισμένο και αναλώσιμο μέσα σ' ένα ασφυκτικό πλαίσιο εκμετάλλευσης, ακρίβειας, διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης και των υποδομών και παροχών πρόνοιας και περίθαλψης.

Οι εργαζόμενοι οφείλουν απέναντι στις ίδιες τους τις ζωές να μην αποδεχτούν αυτή την κατάσταση, να μη

συνηθίσουν το θάνατο σαν ένα «φυσιολογικό» χαρακτηριστικό της δουλειάς. Αλλά μέσα απ' τα συλλογικά τους όργανα, σ' όλους τους χώρους δουλειάς, να σπάσουν το κλίμα φόβου, απογοήτευσης και τρομοκρατίας και να υπερασπιστούν το δικαίωμα στη δουλειά με ασφάλεια και αξιοπρέπεια. Άλλωστε η πρόσφατη απεργία έδειξε τη συσσωρευμένη λαϊκή οργή, η οποία θα πρέπει να γίνει κατεύθυνση μαζικής πάλης για δικαιώματα.

ΜΑΥΡΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Ζωτικής σημασίας ο αγώνας για Κυριακάτικη αργία, δωρο και ανθρώπινους ρυθμούς δουλειάς

Εδώ και μέρες δίνουν και παίρνουν οι διαφημίσεις για τις... πολυαναμενόμενες όπως θέλουν να μας παρουσιάσουν προσφορές της Black Friday. Είναι προκλητικός ο τρόπος με τον οποίο, αντιγραφοντας τα αμερικάνικα πρότυπα, θέλουν να παρουσιάσουν σαν φυσιολογική την ανθρωποφαγία, με τον καταναλωτή να ξεφτιλίζεται για να προλάβει την καλύτερη προσφορά, πατώντας κυριολεκτικά πάνω στο διπλανό του! Το γεγονός δε ότι σε πολλές περιπτώσεις δεν προκειται καν για πραγματικές προσφορές, μιας κι οι επιχειρήσεις έχουν φροντίσει ν' αυξήσουν τις τιμές τις προηγούμενες μέρες για να εμφανίσουν τώρα εκπτώσεις, είναι ενδεικτικό της κοροϊδίας.

Φέτος βέβαια η «γιορτή» είναι ακόμα μεγαλύτερη μιας και η «μαύρη Παρασκευή» συνέπεσε με το άνοιγμα των καταστημάτων για μια ακόμα Κυριακή. Η κυβέρνηση, ακολουθώντας την προσφιλή τακτική της, πέρασε «στα κρυφά» τροπολογία μέσα σε άσχετο νομοσχέδιο για το άνοιγμα των καταστημάτων την Κυριακή 6 Νοέμβρη παρά την κατάργηση των «ενδιάμεσων εκπτώσεων» οι οποίες -υποτίθεται ότι- δικαιολογούσαν το κυριακάτικο άνοιγμα. Λόγω κακοκαιρίας, το υπ. Ανάπτυξης αποφάσισε να μεταφέ-

ρει το άνοιγμα για την Κυριακή 13 Νοέμβρη, όπου όμως πραγματοποιούταν ο μαραθώνιος στην Αθήνα, οπότε με νέα τροπολογία κατέληξε ν' ανοίξουν τα καταστήματα την Κυριακή 27 Νοέμβρη, ώστε να συνδυαστεί με τη «μαύρη Παρασκευή». Γιατί το τσάκισμα της Κυριακάτικης αργίας δεν ήταν αρκετό όπως προωθήθηκε τόσα χρόνια, αλλά πρέπει να συνεχιστεί και να διευρυνθεί. Άλλωστε ο λόγος που ο λαός δεν ψωνίζει είναι ότι δεν έχει χρόνο και όχι ότι δεν έχει να φάει!

Λίγο πριν το «εορταστικό ωράριο», λοιπόν, ξεκίνησαν τα... «προεόρτια» με

τους εργαζόμενους στο εμπόριο να έχουν ν' αντιμετωπίσουν ένα μαύρο τριήμερο, με εξαντλητικά ωράρια, εντατικοποίηση που χτυπάει κόκκινο, απλήρωτες υπερωρίες, ανασφάλιστη εργασία και μισθούς πείνας. Και, φυσικά, με την εργοδοτική τρομοκρατία πάντα παρούσα μην τυχόν και τολμήσει κανείς και σπκώσει κεφάλι μπροστά στο τσάκισμα κάθε ίχνους εναπομείναντος δικαιώματος. Είναι ολοφάνερο ποιοι θα πληρώσουν τα σπασμένα. Γιατί το κέρδος πρέπει ν' αυξηθεί και αυτοί που πρέπει να βάλουν πλάτη είναι οι εργαζόμενοι, για να μπορέσει να «ζωντα-

νέψει η αγορά» ακόμα κι αν χρειαστεί να πεθάνουν οι ίδιοι. Το γεγονός δε ότι όλο αυτό το πανηγύρι σπίνεται σε μια περίοδο που λαός και εργαζόμενοι βιώνουν ασφυκτική ακρίβεια μη γνωρίζοντας αν και πώς θα βγάλουν το μήνα, καθιστά την κατάσταση ακόμα πιο προκλητική.

Κυβέρνηση και εργοδοσία τρίβουν τα χέρια τους. Και ο λόγος δεν είναι μόνο ότι ψάχνουν την παραμικρή ευκαιρία για ν' αυξηθούν τα κέρδη του κεφαλαίου. Μεγάλη σημασία έχει και το γεγονός πως βρίσκουν την ευκαιρία να πάνε ένα βήμα παρακάτω την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα. Πολύ θα τους βόλευε οι συνθήκες της Black Friday και η δουλειά την Κυριακή να παγιωθούν και ν' αποτελέσουν «κανονικότητα». Μ' αυτόν το στόχο κινούνται κι όσο δεν βρίσκουν συλλογική απάντηση και αντίσταση θα πλησιάζουν όλο και πιο κοντά στο στόχο τους.

Γι' αυτό είναι σημαντικό οι εργαζόμενοι να δώσουν απάντηση. Να συμμετάσχουν μαζικά στην πανελλαδική απεργία που καλέστηκε στις 27 Νοέμβρη κόντρα στη μαυρίλα που τους επιβάλλεται, υπερασπιζόμενοι την Κυριακάτικη αργία και παλεύοντας για δωρο, ανθρώπινους ρυθμούς δουλειάς και πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

Σε διαπραγματεύσεις για τη νέα κλαδική ΣΣΕ

Εδώ και αρκετό καιρό βρίσκονται σε εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις για τη νέα Κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας στον τουρισμό, ανάμεσα στην Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων σε Επισιτισμό-Τουρισμό και την Πανελλήνια Ομοσπονδία Ξενοδόχων, μιας και η ισχύουσα σύμβαση θα λήξει στο τέλος του χρόνου. Βέβαια, απ' την εξέλιξη των μέχρι τώρα διαπραγματεύσεων, φαίνεται πως η απόφαση να κηρυχτεί υποχρεωτική η κλαδική ΣΣΕ δεν ήταν αρκετή (και δεν θα μπορούσε να είναι) προκειμένου να διασφαλιστούν τα στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων του κλάδου.

Αναδεικνύεται και σ' αυτή την περίπτωση πως αναγκαίος όρος για να διαμορφωθούν καλύτερες συνθήκες εργασίας σ' έναν κλάδο, είναι η κινητοποίηση κι η συλλογική διεκδίκησή τους απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Έτσι λοιπόν, τη στιγμή που απ' την πλευρά των εργαζομένων τίθεται η αναγκαιότητα για αυξήσεις στους μισθούς τουλάχιστον κατά 7,5% και 7,5% για την επόμενη διετία, η πλευρά των εργοδοτών επιμένει πως οι αυξήσεις δεν μπορούν να ξεπεράσουν το 10% συνολικά, για τα έτη 2023 και 2024. Η συζήτηση αυτή δεν μπορεί να γίνει χωρίς να ληφθεί υπ' όψη η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί με το τεράστιο κύμα ακρίβειας που επελαύνει, με τον επίσημο πληθωρισμό μόνο για το έτος 2022 να φτάνει στο 10% και με ερωτηματικό το πού θα κυμανθεί το 2023 (5% προβλέπει ο προϋπολογισμός, 6% προβλέπει η JP Morgan και θα

δούμε τι θα πει η... πραγματικότητα). Παρά τις εντυώσεις που επιχειρούν να δημιουργήσουν οι εργοδότες κάνοντας λόγο για 10% ονομαστική αύξηση, αθροίζοντας δηλαδή τις όποιες αυξήσεις για την επόμενη διετία, οι πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων υπερβαίνουν κατά πολύ αυτά τα νούμερα, καθώς τουλάχιστον τόση είναι η απώλεια στις απολαβές τους μόνο το 2022, που ήρθε να προστεθεί στους μισθούς πείνας των τελευταίων χρόνων.

Εξοργιστικό όσο κι αποκαλυπτικό είναι το γεγονός ότι αυτό το 10% συνολικά είναι η βελτιωμένη πρόταση των εργοδοτών, οι οποίοι είχαν αρχικά προτείνει 6%, δηλαδή παγίωση της μείωσης! Ενδεικτικό επίσης της κατάστασης στον κλάδο είναι το γεγονός ότι, παρά την υποχρεωτικότητα της ΣΣΕ, εξαιρούνται απ' τις αυξήσεις οι νεοπροσληφθέντες, δηλαδή ένα μεγάλο κομμάτι εργαζομένων, οι οποίοι

υπάγονται στην Δ' Κατηγορία. Παράλληλα, ανοικτό παραμένει το αν οι νέοι μισθοί που θα συμφωνηθούν θ' αφορούν και τους ενοικιαζόμενους εργαζόμενους, ένα ακόμα μεγάλο κομμάτι που δουλεύει με τους χειρότερους όρους.

Θετική εξέλιξη αποτελεί το γεγονός πως φαίνεται να κάνουν πίσω οι εργοδότες απ' την επίσημη απαίτησή τους για δεκάωρη ημερήσια απασχόληση χωρίς προσαύξηση. Η πρότασή τους να «αντισταθμίζονται» οι απλήρωτες υπερωρίες με ρεπό, άδειες ή μειωμένο ωράριο κάποια άλλη μέρα, αποτελεί εφαρμογή της διάταξης του νόμου 4808/2021 (ν. Χατζηδάκη) σχετικά με τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Το γεγονός πως σ' αυτή τη φάση φαίνεται να υποχωρούν, βέβαια, δεν πρέπει να εφησυχάζει κανέναν, καθώς είναι βέβαιο ότι οι εκφρασμένες προθέσεις τους παραμένουν.

Το βασικό ζητούμενο για τους εργαζόμενους του κλάδου και για να μπορέσουν να διεκδικήσουν και να κατακτήσουν πραγματικές αυξήσεις και καλύτερους όρους εργασίας, είναι να μπουν οι ίδιοι στα συλλογικά τους όργανα και να πιέσουν μαζικά προς την κατεύθυνση του αγώνα. Όσο οι διαπραγματεύσεις αποτελούν αντικείμενο κάποιων αντιπροσωπειών και μόνο, οι εργοδότες δεν πιέζονται κι οι εργαζόμενοι δεν έχουν και πολλά να περιμένουν. Η πάλη για υπογραφή ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις και για την εφαρμογή της σε κάθε χώρο δουλειάς πρέπει να γίνει υπόθεση του συνόλου των εργαζομένων του κλάδου!

ΚΑΤΑΓΡΑΦΤΗΚΕ ΜΑΖΙΚΑ Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΑΓΩΝΑ

Οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων πρέπει να ενισχυθούν

Με τον πιο χαρακτηριστικό και ξεκάθαρο τρόπο εκφράστηκε η συσσωρευμένη οργή λαού και εργαζομένων στις μαζικές συγκεντρώσεις της απεργίας στις 9 Νοέμβρη και του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη. Απ' άκρη σ' άκρη της χώρας καταγράφηκε η διάθεση για αγώνα, η διάθεση για αντίσταση και ανατροπή αυτής της βάρβαρης πολιτικής. Παρ' όλο που οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά και τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, τους είχαν καταδικάσει για μήνες στην αδράνεια και την εκλογική αναμονή, λαός και εργαζόμενοι άρπαξαν τις ευκαιρίες που τους δόθηκαν και διαδήλωσαν μαζικά, παρά τις δυσκολίες. Έτσι, η απεργία δεν κατέληξε να είναι μια άσφαιρη τουφεκιά και το Πολυτεχνείο δεν ήταν μια εθιμοτυπική επετειακή διαδήλωση. Άφησαν έντονο πολιτικό αποτύπωμα το οποίο κανείς δεν μπορεί να προσπεράσει. Και ταυτόχρονα αποτέλεσαν μία απαίτηση για συνέχιση του αγώνα, για τα επόμενα βήματα. Κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από δικαιολογίες του τύπου «ο κόσμος δεν τραβάει». Κανείς δεν μπορεί να προσπεράσει τις ευθύνες και τα καθήκοντα που γεννά η μαζική απαίτηση για αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής, για συλλογικές συμβάσεις και δουλειά με δικαιώματα. Κανείς δεν δικαιούται να αδιαφορήσει για την αγωνία του λαού και των εργαζομένων για το πώς θα βγει ο χειμώνας, για την ίδια του τη ζωή.

Παρ' όλ' αυτά, δύο εβδομάδες μετά την απεργία τα πράγματα φαίνεται να είναι πολύ πίσω από τις απαιτήσεις. Ενώ πολλά ακούγονται για την ανάγκη συνέχισης και κλιμάκωσης, δεν υπάρχει τίποτε συγκριμένο, δεν έχει γίνει η παραμικρή κίνηση συντονισμού. Κι όμως η επίθεση παραμένει και κλιμακώνεται:

- Η ακρίβεια καλπάζει και οι λαϊκές οικογένειες στενάζουν. Το φάσμα της φτώχειας εξαπλώνεται, ενώ το «καλάθι του

νοικοκυριού», αυτή η νέα κυβερνητική επιπόνη, αποτελεί σκέτη κοροϊδία.

- Η ανεργία αυξάνεται, σφίγγοντας τη θηλιά γύρω από τους εργαζόμενους. Κατά 5,92 μονάδες αυξήθηκε η εγγεγραμμένη ανεργία τον Οκτώβριο σε σχέση με τον Σεπτέμβριο, οι εγγεγραμμένοι άνεργοι πλησιάζουν το ένα εκατομμύριο (936.419 άτομα), ενώ περί το 50% αυτών παραμένει χωρίς εργασία για ένα έτος ή παραπάνω. Ακόμη πιο χαρακτηριστικό της αντεργατικής πολιτικής είναι ότι οι επιδοτούμενοι άνεργοι είναι μόλις 114.077, δηλαδή επιδοτείται μόλις ένας στους εννιά ανέργους. Και όλα αυτά αναμένεται να χειροτερέψουν από την εφαρμογή του νέου αντεργατικού πλαισίου που επιβάλλει η ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) για την αναγνώριση ενός ανέργου και -ακόμη περισσότερο- την επιδότησή του.

- Οι απολύσεις, η εργοδοτική αυθαιρεσία και η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς εντείνονται, καθώς κεφάλαιο και εργοδοσία αποθρασύνονται από τη συνολική αντεργατική πολιτική και ιδιαίτερα τον νόμο Χατζηδάκη και την ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων και των απεργιών. Συνέπεια αυτού του κλίματος είναι και τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα και οι θάνατοι εργαζομένων σε ώρα δουλειάς. Συνεχίζει να είναι πολύ βαρύ το τίμημα που πληρώνει με τις ζωές της η εργατική τάξη, παρά τις κυβερνητικές φλυαρίες περί ανάπτυξης.

- Οι συνδικαλιστικές διώξεις δεν έχουν σταματημό. Πρόσφατα δείγματα η δίωξη της προέδρου της ΟΕΝΓΕ, η απόλυση της προέδρου του σωματείου «Βύρωνας» καθώς και η συνέχιση των διώξεων ενάντια στους απολυμένους της Μαλαματίνας και του σωματείου τους. Ο νόμος 4808/21 (νόμος Χατζηδάκη) μπορεί να δέχτηκε ένα πλήγμα από την απόφαση του Δ' Τμήματος του ΣΤΕ που έκρινε το ΓΕΜΗΣΟΕ ως αντισυνταγματικό, ωστόσο δεν χωράει καμία επανάπαυση και κανένας εφησυχασμός. Πρώτον, γιατί το συγκεκριμένο ζήτημα θα ξανασυζητηθεί σε ανώτερο κλιμάκιο του ΣΤΕ και, δεύτερον, διότι το ΓΕΜΗΣΟΕ αποτελεί ένα μόνο κομμάτι (αρκετά σημαντικό βεβαίως) του αντεργατικού εκτρώματος που συνεχίζει να εφαρμόζεται ενάντια σε κάθε οργανωμένη εργατική διεκδίκηση.

- Τα δικαιώματα σε υγεία και παιδεία, και η όποια κοινωνική προστασία έχει απομείνει, θα δεχτούν νέα σοβαρά πλήγματα, σύμφωνα με τον αντιλαϊκό-αντεργατικό προϋπολογισμό που κατατίθεται για το 2023, ο οποίος αναμένεται να αναθεωρηθεί προς το χειρότερο αφού οι προβλέψεις του παραείναι «αισιόδοξες» για τα οικονομικά δεδομένα της χώρας. Την ίδια ώρα που περισσεύουν τα δισ. προς τους ιμπεριαλιστές για εξοπλισμούς, λαός και εργαζόμενοι καλούνται να διαχειριστούν τη φτώχεια τους, να «προσαρμοστούν» στην πραγματικότητα της πείνας,

της ανεργίας, της κλοπής της λαϊκής στέγης, της καταστολής.

• Είναι φανερό ότι αυτή η κατάσταση που επιδεινώνεται ραγδαία και από τη συνεχιζόμενη πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, δεν χωράει καμία αναμονή. Και δεν το εννοούμε όπως το εννοούσε το ΠΑΜΕ στην απεργιακή του αφίσσα και αφού είχε ήδη κηρύξει παύση αγώνων για ένα εξάμηνο, συμβάλλοντας κι αυτό στην προσπάθεια περιθωριοποίησης των εργατικών διαθέσεων. Ούτε μας πείθει η... επιστολή της ΔΑΣ, της παράταξης του ΚΚΕ στην ΓΣΕΕ, προς το προεδρείο της ΓΣΕΕ, δυο βδομάδες μετά την απεργία και με την ιδιαίτερη ήπια κατάληξη «θεωρούμε απαραίτητο να συγκληθεί άμεσα η ολομέλεια της Διοίκησης της ΓΣΕΕ, προκειμένου να συζητηθεί η εκτίμηση της απεργιακής κινητοποίησης της 9ης Νοέμβρη, αλλά και η αγωνιστική συνέχεια που επιβάλλεται από τα πράγματα να δοθεί».

Οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων πρέπει να ενισχυθούν, οι διαδικασίες των σωματείων πρέπει να λειτουργήσουν, οι αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα πρέπει να πάρουν πρωτοβουλίες. Η προετοιμασία της επόμενης απεργιακής απάντησης δεν μπορεί να παραπέμπεται στο αόριστο μέλλον, ούτε πρέπει να κυριαρχήσει η επανάπαυση στην απεργιακή επιτυχία της 9ης Νοέμβρη. Και κυρίως δεν πρέπει να κυριαρχήσουν οι εκλογικές αυταπάτες και η εκλογική προσμονή που καλλιεργούνται ολοφάνερα πλέον, εμφανίζοντας τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες ως ένα απλό ντεκόρ σε προεκλογικές εκστρατείες.

Σε αυτήν την κατεύθυνση θέλει να συμβάλει και η πρόταση συντονισμού του ΚΚΕ(μ-λ) και με αυτήν την κατεύθυνση θα κινηθούν πανελλαδικά οι κομματικές του δυνάμεις προκειμένου να αναδείξουν τις πραγματικές ανάγκες που αναδεικνύει η ζοφερή πραγματικότητα.

Εκδικητικές απολύσεις στον ΔΕΣΦΑ

Η διοίκηση του ΔΕΣΦΑ (Διαχειριστής Εθνικού Συστήματος Φυσικού Αερίου) προχωράει σε απολύσεις τριών εργαζομένων μετά απ' την κυβερνοεπίθεση που δέχτηκε η εταιρεία τον Αύγουστο. Με πρόσχημα την ευθύνη τους γι' αυτήν, πετάνε στην ανεργία εργαζόμενους προχωρώντας για πρώτη φορά σε απολύσεις σε μια καθόλου τυχαία συγκυρία. Την περίοδο που το σωματείο προετοιμαζόταν για τη συμμετοχή στην απεργία της 9ης Νοέμβρη θέτοντας ζητήματα για αυξήσεις στους μισθούς και όχι μόνο. Είχε μάλιστα ασκήσει και έντονη κριτική για την προβληματική διαχείριση της κυβερνοεπίθεσης, που, μεταξύ άλλων, οδήγησε στη διαρροή προσωπικών δεδομένων των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στον ΔΕΣΦΑ αντιμετωπίζουν εντατικούς ρυθμούς δουλειάς, που φάνηκαν και μέσα στην πανδημία όταν κλήθηκαν να μένουν στο νησάκι της Ρεβυθούσας καθώς η υποστελέγχωση κι οι απαιτήσεις ήταν μεγάλες, χωρίς να γίνεται λόγος για μόνιμες προσλήψεις.

Ενάμιση χρόνο μετά την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη με τη διευκόλυνση των όρων απόλυσης, βλέπουμε πώς ο εργαζόμενος λαός έχει πάντα πάνω του την ανασφάλεια της επόμενης μέρας, ως αναλίσσιμος για το κε-

φάλαιο, σε μια σειρά από χώρους εργασίας. Η πώληση του 66% του ΔΕΣΦΑ στην αντίστοιχη ιταλική εταιρεία πριν μερικά χρόνια δεν έφερε τους εργαζόμενους σε καλύτερες συνθήκες, όπως παρουσιαζόταν. Παρά τη μονιμοποίηση αρκετών εργαζομένων που κερδήθηκε με τις τότε κινητοποιήσεις, η εργοδοσία δεν άργησε να δείξει τα δόντια της.

Ο αγώνας που δίνουν οι εργαζόμενοι με το σωματείο τους με κινητοποιήσεις, στάσεις εργασίας, αλλά και τη μαζική συμμετοχή τους στην απεργία της 9ης Νοέμβρη,

είναι τα όπλα που έχουν μπροστά στην εργοδοσία, που είναι αποφασισμένη να προχωρήσει στις τρεις απολύσεις που λειτουργούν εκδικητικά απέναντι στο συνδικαλισμό και τον αγώνα για αξιοπρέπεια και δικαιώματα. Με γνώμονα τον εκφοβισμό των υπόλοιπων εργαζομένων για να μην σκώσουν αναστήμα απέναντι στις διαθέσεις της, αλλά και για να μεταφέρει τις ευθύνες που έχει η ίδια κι οι «εξειδικευμένοι σύμβουλοι» της που είχαν αναλάβει την «κυβερνοασφάλεια», μπροστά στις απαντήσεις που απαιτούσαν οι εργαζόμενοι, η εργοδοσία βρίσκει τα εξιλαστήρια θύματα στους ίδιους τους εργαζόμενους την περίοδο προετοιμασίας για τη γενική απεργία.

Σ' όλο αυτό το σκηνικό, όλοι οι εργαζόμενοι βρίσκονται στο πλάι των εργαζομένων στο ΔΕΣΦΑ και του αγώνα τους. Ένας αγώνας που χρειάζεται μαζικότητα αλλά και συνολικοποίηση της ευθύνης των κυβερνήσεων και των αντεργατικών νόμων που έχουν ψηφίσει. Ένας αγώνας που είναι αναγκαίος να πολιτικοποιηθεί με χαρακτηριστικά καμιάς υποταγής αλλά απαίτησης να μην απολυθεί κανένας εργαζόμενος, και να συνδεθεί με την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και καλύτερευση των όρων δουλειάς.

Ηράκλειο

Πάτρα

Γιάννινα

Βόλος

Με μαζικότητα και παλμό οι διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου Οι εξεγέρσεις δεν μπαίνουν σε μουσεία...

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι διαδηλώσεις για το Πολυτεχνείο σε μια σειρά πόλεις της Ελλάδας. Δεκάδες χιλιάδες κόσμοι πλαisiώσαν πανελλαδικά τις διαδηλώσεις αυτές, σε συνέχεια των επίσης μαζικών απεργιακών κινητοποιήσεων της 9ης Νοέμβρη. Το ΚΚΕ(μ-λ), οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση σε μια σειρά πόλεις με μαζικά και ζωντανά μπλοκ ανέδειξαν τον αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της εξέγερσης του Νοέμβρη και τόνισαν την επικαιρότητα της πάλης για Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία - Ανεξαρτησία. Κατήγγειλαν την πολιτική της εξάρτησης, που μετατρέπει τη χώρα σε μια απέραντη αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση, την εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο στην Ουκρανία και τις ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, που γεννούν πολέμους, θανάτους, προσφυγιά, φτώχεια. Κατήγγειλαν την πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταστολής, που τσακίζει δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, που πνίγει στα χιμικά και τα δακρυγόνα τον κόσμο που διαδηλώνει.

49 χρόνια μετά τον Νοέμβρη του '73, λαός και νεολαία διαδήλωσαν, επειδή δεν ξεχνούν. Επειδή τα αιτήματα της εξέγερ-

σης παραμένουν ανεκπλήρωτα. Ο λαός και η νεολαία ασφυκτιούν από τις πολιτικές του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, που επιτίθεται λυσσαλέα σε δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών. Η ακρίβεια έχει τσακίσει τα λαϊκά νοικοκυριά και τα «καλάθια του νοικοκυριού» είναι μια κοροϊδία. Τα νοίκια, τα τιμολόγια ρεύματος, τα καύσιμα εξανερμίζουν το λαϊκό εισόδημα. Η παιδεία γίνεται όλο και πιο ταξική. Ολοένα και περισσότερα παιδιά από τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα πετούνται έξω από την εκπαίδευση (και όχι μόνο την τριτοβάθμια). Προωθείται η μαθητεία, η παιδική απλήρωτη εργασία. Οι φοιτητές έρχονται αντιμετώπιζε με την πανεπιστημιακή αστυνομία και τα πειθαρχικά, όταν αφισκοκλώνοντας διαταράσσουν την «εurythμη ακαδημαϊκή λειτουργία». Τους τάζουν ένα μαύρο εργασιακό μέλλον, αφαιρούν τα επαγγελματικά δικαιώματα από τα πτυχία τους. Τους απαγορεύουν πλέον και με τη βούλα την ελεύθερη πολιτική, συνδικαλιστική και πολιτιστική έκφραση στις σχολές. Έχουν καταρρήσει το λαϊκό Άσυλο αγώνων. Προσπαθούν να καταργήσουν τον φοιτητικό συνδικαλισμό, να πετάξουν την αριστερά έξω από τα πανεπιστήμια.

Όσο και αν το σύστημα προσπάθησε να τρομοκρατήσει τον λαό και τη νεολαία πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τη 17η Νοέμβρη, δεν κατάφερε να τους αποτρέψει από το να διαδηλώσουν. Οι χιλιάδες αστυνομικοί που κινητοποιήθηκαν και στην Αθήνα και στις υπόλοιπες πόλεις, το χτύπημα στη διαδήλωση στην Πάτρα, οι προσαγωγές και οι συλλήψεις δεν ήταν αρκετές για να τρομοκρατήσουν τους διαδηλωτές. Όσο και αν προσπαθούν να συκοφαντήσουν και να ενσωματώσουν την εξέγερση του Νοέμβρη, ο λαός θα θυμάται και θα τιμάει το Πολυτεχνείο με αγώνες. Δε θα τον πείθουν συστημικά κουραφέξαλα που κάθε χρόνο κατακλύζουν τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης (δεν υπήρχαν νεκροί στο Πολυτεχνείο, ήταν και δεξιοί στο Πολυτεχνείο κ.λπ.). Κάθε χρόνο θα γεμίζει τους δρόμους φωνάζοντας και διεκδικώντας «Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία» και «Εξω οι ΗΠΑ», «Εξω το ΝΑΤΟ».

Οι μαζικότερες και ελπιδοφόρες διαδηλώσεις για το Πολυτεχνείο πρέπει να μας γεμίζουν αισιοδοξία για τις μάχες που θα κληθεί να δώσει ο λαός μας από την επόμενη μέρα. Δεν πρέπει, όμως, σε καμία περίπτωση να μας εφησυχάζουν. Να μην αντιμετωπίσουμε την απεργία και την πο-

ρεία του Πολυτεχνείου σαν την ανεπίσημη έναρξη της προεκλογικής περιόδου όπως ο ΣΥΡΙΖΑ. Και η θλιβερή παρουσία στον δρόμο του κόμματος που κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του βάρυνε την εξάρτηση από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και προχώρησε την αντιλαϊκή και την αντεργατική επίθεση, μόνο οργή πρέπει να προκαλεί στις συνειδήσεις του λαού και της νεολαίας. Να μην υποκύψουμε στις εκλογικές αυταπάτες της ρεφορμιστικής Αριστεράς (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής). Γιατί είναι διατεθειμένες στο όνομα και ενόψει εκλογών να κηρύξουν παύση αγώνων για να διασφαλίσουν καλύτερα εκλογικά αποτελέσματα. Κόντρα σε εκλογικές αυταπάτες, θα πρέπει να ανοιχτούμε δρόμο αντίστασης και διεκδίκησης. Για να μπορέσουν λαός και νεολαία να συνεχίσουν να παλεύουν για να υπερασπιστούν τα δικαιώματα και τις ζωές τους. Αυτή την κατεύθυνση θα προσπαθήσει να υπηρτήσει το ΚΚΕ(μ-λ) και μέσω της πρότασης συντονισμού και κοινής δράσης που έχει καταθέσει ήδη από το προηγούμενο διάστημα.

Θεσσαλονίκη Μαζική και νεανική η διαδήλωση για το Πολυτεχνείο

Θεσσαλονίκη

Με πλήθος κόσμοι, που ανερχόταν σε πολλές χιλιάδες, τίμησε και η Θεσσαλονίκη τη φετινή επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη. Τα μηνύματά της για αγώνα ενάντια στην εξάρτηση και την αμερικανοκρατία, το φασισμό και την τρομοκρατία, για πάλη για δουλειά και αυξήσεις στους μισθούς, τη μάχη ενάντια στους άδικους πολέμους και υπέρ των δίκαιων για λευτεριά και ανεξαρτησία παραμένουν όσο ποτέ επίκαιρα. Αυτά κυριάρχησαν στα συνθήματα που βροντοφώναζαν τα μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ) και των Αγωνιστικών Κινήσεων - Μαθητικής Αντίστασης σ' όλη τη διάρκεια της διαδήλωσης. Μια διαδήλωση όπου κυριάρχησαν οι νεαρές ηλικίες.

Στην πορεία συμμετείχαν και οι υπόλοιπες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του α/α χώρου. Ξεκίνησε από την Πολυτεχνική Σχολή, κινήθηκε από Εθνικής Αμύνης και Τιμισκή προς το αμερικανικό προξενείο. Εκεί περισσεψαν τα αντιιμπεριαλιστικά, αντιπολεμικά συνθήματα. Η πορεία ανέβηκε Εγνατία και ολοκληρώθηκε στην Καμάρα, ενώ ένα μέρος της κινήθηκε προς το ΑΠΘ. Νωρίτερα είχε ξεκινήσει η πορεία με τα σωματεία και τους συλλόγους που πρόσκεινται στο ΠΑΜΕ με επικεφαλής τον Σύλλογο Φυλακισθέντων Εξορισθέντων Αντιστασιακών, η οποία κατέληξε στο Άγαλμα Βενιζέλου.

Αλγερινή η εικόνα της τρίτης, με πολύ μικρή μαζικότητα, πορείας με «κορμό» τον ΣΥΡΙΖΑ, που δεν ντράπηκε να διαδηλώσει στο Πολυτεχνείο όταν ως κυβέρνηση ενίσχυσε όσο δεν παίρνει την εξάρτηση από τις ΗΠΑ. Ξεκίνησε από την πύλη εμπορίου της ΔΕΘ και κατέληξε στο μνημείο του Λαμπράκη.

Η αστυνομοκρατία ήταν έντονη καθ' όλη τη διάρκεια. Αποκορύφωμα, η σφοδρή καταστολή μετά το τέλος της διαδήλωσης, με ρίψεις βομβίδων κρότου λάμψης ακόμα και μέσα στο Πολυτεχνείο και με δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις. Για άλλη μια φορά ωστόσο αποκαλύφθηκε κι η αδιέξοδη λογική ορισμένων α/α ομάδων που αρνούνται την οργανωμένη πάλη του λαού και θεωρούν απάντηση στη φασιστικοποίηση και στην κρατική αστυνομική βία τον αδιέξοδο κλεφτοπόλεμο.

Ηγουμενίτσα

Ιωάννη

Σέρρες

Τρίκαλα

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ιδεολογίας και πολιτικής

Όταν τα μεγάλα αφεντικά έχουν εκλογές, πρέπει να παρακολουθούμε με κομμένη την ανάσα!

Οι ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ έχουν αδιαμφισβήτητο το ενδιαφέρον τους. Μπορεί, σύμφωνα με το ίδιο το πολιτικό προσωπικό στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, να μην καθορίζουν πολλά και σημαντικά ζητήματα στην πορεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Χρησιμεύουν όμως πολλές φορές τόσο στην ώθηση του λαού στην εκλογική «διέξοδο» όσο και σε σφυγμομέτρηση του εκλογικού σώματος σχετικά με τις κανονικές εκλογές σε δύο χρόνια. Επομένως, θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος ότι αξίζει να παρακολουθούμε τις εξελίξεις και σε αυτό το πεδίο.

Το τελευταίο διάστημα και ενόψει των ενδιάμεσων εκλογών στις ΗΠΑ υπήρξαν διάφορα δημοσιεύματα στον ελληνικό αστικό Τύπο με «αυξημένο» ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη διαδικασία. Όλα υπερτόνιζαν τη σημασία που έχει για τη χώρα μας. Ιδιαίτερη μνεία έγινε για την πολιτεία της Πενσιλβάνια της οποίας το αποτέλεσμα της κάλπης έχει και ελληνοτουρκικό ενδιαφέρον. Σύμφωνα με αυτά, αποτελεί κομβικής σημασίας προς όφελος της χώρας μας να μη βγει ο τουρκο-αμερικανός υποψήφιος των Ρεπουμπλικάνων Μεχμέτ Οζ. Ο Οζ είναι στενός φίλος του Ερντογάν, στηρίζεται από τον Τραμπ και ανήκει στο λεγόμενο τουρκικό λόμπι που πιέζει για την πώληση μαχητικών F-16 στην Τουρκία. Ταυτόχρονα ο γερουσιαστής και πρόεδρος της Επιτροπής Διεθνών Σχέσεων της Γερουσίας, γνωστός «φιλέλληνας» Ρόμπερτ Μενέντεζ πρέπει να παραμείνει στη θέση του. Για να συνεχίσει να υπερασπίζεται τα «ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα κόντρα στους μαξιμαλισμούς και τις παραβιάσεις της Τουρκίας», όπως συνηθίζει να λέει η αστική τάξη της χώρας μας.

Είχαμε πολλά λοιπόν να παρακολουθήσουμε. Έπεσαν και όλα τα σενάρια στο τραπέζι για να δούμε ποιο είναι το μεγάλο «όφελος» της χώρας μας. Για να έχουμε κι εμείς κάτι να περιμένουμε, βρε αδερφέ.

Τα προαναφερθέντα δημοσιεύματα αποτελούν την καλύτερη παραδοχή της ελληνικής αστικής τάξης για την κατάσταση υποτέλειας και εξάρτησης στην οποία βρίσκεται από γεννησιμιού της. Όταν γίνεται τεράστιο θέμα για το ποιος γερουσιαστής θα βγει στην τάδε ή στη δείνα θέση, όταν μία ολόκληρη αστική τάξη μιας καπιταλιστικής χώρας αναζητά «συνμά-

χους» στο πρόσωπο πολιτικών παραγόντων μιας ιμπεριαλιστικής χώρας, κάτι «βρομάει» για αυτήν. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, είναι κατάντια να αγχώνεσαι για το αποτέλεσμα των εκλογών στην Πενσιλβάνια. Πόσο μάλλον να αναμένεις να λύσεις τα εθνικά σου ζητήματα με βάση αυτά.

Πώς αλλιώς όμως θα μπορούσε να είναι η κατάσταση; Όταν μια αστική τάξη είναι τόσο «εθνικά υπερήφανη και πατριωτική», που περιμένει από τον Μενέντεζ και τύπους σαν κι αυτόν για να κάνει εξωτερική πολιτική. Όταν έχει κάνει όλη τη χώρα μια απέραντη νατοϊκή βάση, όταν συμμετέχει ενεργά στην επιχείρηση στην Ουκρανία, κάνοντας έτσι τη χώρα και το λαό της στόχο της Ρωσίας στην αιματηρή αντιπαράθεση των μεγάλων πιακτών του κόσμου. Είναι τέτοια η ανάγκη και το άγχος τους να αποδείξουν στα μεγάλα αφεντικά ότι είναι καλύτεροι και πιο υπάκουοι υποτακτικοί από τη γειτονική αστική τάξη.

Τα αποτελέσματα ήρθαν. Και μαζί με αυτά μια αναμενόμενη ανακούφιση από την αστική τάξη της χώρας μας. Μια ακόμα μικρή νίκη στην εξοπλιστική μάχη απέναντι στην Τουρκία. Από τη μία έχασε ο Μεχμέτ Οζ, από την άλλη παρέμεινε ο Μενέντεζ στη θέση του. Έχουμε, βέβαια, και τον ομογενή Κρις Πάπας που προσπαθεί διακομματικά να λύσει το θέμα των ελληνοτουρκικών προς όφελός μας, οπότε είμαστε διπλά καλυμμένοι. Πόση εθνική περηφάνια να νιώσουμε πια!

Πέρα και σε αντίθεση με όλα αυτά, ο λαός μας και οι γείτονες λαοί δεν έχουν κανέναν απολύτως λόγο να αποκτήσουν τα άγχη των εξαρτημένων από τον ιμπεριαλισμό αστικών τάξεων εκατέρωθεν. Όπως ακριβώς δεν έχουν λόγο να χαιρόνται και να πανηγυρίζουν για τις ακριβοπληρωμένες μηχανές θανάτου που αγοράζονται κάθε τόσο στο όνομα της «εθνικής ασφάλειας». Όποια και να είναι τα αποτελέσματα των εκλογών, ενδιάμεσων ή μη, στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, οι λαοί και στις δύο όχθες του Αιγαίου θα συνεχίσουν να έχουν πάνω από το κεφάλι τους δύο τυχοδιωκτικές και άκρως επικίνδυνες, εξαρτημένες από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό αστικές τάξεις. Μέχρι να διώξουν τους κάθε λογής «προστάτες» και «συνμάχους» και να σφυρηλατήσουν τη φιλία και την αλληλεγγύη μεταξύ τους.

ΧΠ

Για τις εκλογές στο ΣΕΦΙΕ

Το Σαββατοκύριακο 19-20 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του ΣΕΦΙΕ Θεσσαλονίκης-Βόρειας Ελλάδας (Σωματείο Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια και τα Ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια). Στη διαδικασία συμμετείχαν 4 ψηφοδέλτια, της Αγωνιστικής Συνδικαλιστικής Κίνησης (ΠΑΜΕ), της Αγωνιστικής Ενότητας (κατά βάσει πρόκειται στο ΝΑΡ), των Αγωνιστικών Κινήσεων Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών και της Κίνησης Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια Θεσσαλονίκης (μέλη που αποχώρησαν από το ΠΑΜΕ κατά την εκλογοαπολογιστική συνέλευση).

Δυστυχώς, έγινε αισθητή η απομαζικοποίηση του σωματείου, αφού στην κάλπη προσήλθε περίπου το 75% των εκλογών του 2020, δηλαδή 106 ψηφίσαντες. Βασική ευθύνη βαραινεί την κυρίαρχη δύναμη, την ΑΣΚ, η οποία και η ίδια παραδέχτηκε ότι «δεν το έτρεξε όσο έπρεπε». Δηλαδή πριν την εκλογοαπολογιστική συνέλευση του Σεπτεμβρίου, η τελευταία συνέλευση ήταν τον Σεπτέμβριο του '21! Ιδιαίτερο στοιχείο αποτελεί και το ότι η σελίδα του ΣΕΦΙΕ το μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς ήταν πεσομένη, ενώ σπάνια δημοσιεύονταν σε αυτήν οι αποφάσεις του απερχόμενου ΔΣ.

Ως Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών θέλαμε να αποτυπώσουμε στο σωματείο μια αντίληψη και μια κατεύθυνση που θα δείξει έναν διαφορετικό δρόμο από αυτόν που ακολουθεί η ηγεσία του. Δηλαδή να εκφραστούμε ενάντια στην ανάθεση, να βάλουμε πλάτη στη μαζικοποίηση του σωματείου, που αφορά έναν εργασιακό χώρο που αντιμετωπίζει πολύ έντονα τα αδιέξοδα των χαμηλών μισθών, της μαύρης εργασίας, αλλά και της κυριακάτικης εργασίας κ.ο.κ.

Ακόμη μια φορά αντιμετωπίσαμε τη λογική του ΠΑΜΕ να αποτρέψει να γραφτούν μέλη στο σωματείο που γνωρίζει ότι δεν θα το στηρίξουν. Συγκεκριμένα, αρχικά ισχυριζονταν ότι οι εκπαιδευτικοί των ιδιωτικών νηπιαγωγείων δεν ανήκουν στο σωματείο, ενώ στην αφίσα τους τούς καλούσε για συμμετοχή στη διαδικασία. Αφού αναδείξαμε από μεριάς μας αυτήν ακριβώς την «αντίφαση», παραδέχτηκαν εν τέλει πως οι εκπαιδευτικοί αυτοί μπορούν να συμμετέχουν κανονικά.

Άλλο ένα γεγονός που χαρακτήρισε τη διαδικασία, ήταν πως κατά την κατανομή των εδρών, επιχειρήθηκε η εφαρμογή του νόμου 1264/82, ενός νόμου που εφαρμόζει την ενισχυμένη αναλογική, ενισχύοντας στην ουσία μόνο τις δυνάμεις με μεγάλα ποσοστά ψήφων. Τόσο η ΑΣΚ όσο και η Αγωνιστική Ενότητα, επιδίωκαν για ώρα να αποσαφηνίσουν ορισμένες παραγράφους του νόμου σχετικά με την κατανομή. Μόνο την τελευταία στιγμή εφαρμόστηκε η απλή αναλογική, σύμφωνα με το καταστατικό του σωματείου, αλλά βασικά και επειδή εμείς επιμέναμε στο ότι αποτελεί πολιτική επιλογή η καταγγελία αυτού του αντιδραστικού νόμου και η μη κατανομή των εδρών με βάση τις διατάξεις του. Υπερίσχυσε αυτή η κατεύθυνση, αποδίδοντας έτσι μία έδρα και στο ψηφοδέλτιο των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Χρέος των Αγωνιστικών Κινήσεων από εδώ και πέρα είναι η προσπάθεια να συνεχίσει την απεύθυνσή της στους εργαζόμενους της ιδιωτικής εκπαίδευσης και είναι ζητούμενο να εντείνει αυτή την προσπάθεια, τόσο για να γραφτεί νέος κόσμος στο σωματείο, όσο και για να συμβάλλουμε στη δημιουργία εστιών αντίστασης και διεκδίκησης στον χώρο αυτό. Οι ψήφοι μας, αν και ελαφρώς πεσμένες σε σχέση με πρόπερι, παραμένουν σχετικά σταθερές, δεδομένης της σημαντικής πτώσης της κάλπης, που δείχνει ότι υπάρχουν συνάδελφοι που μας εμπιστεύονται, αλλά και δυνατότητες να συνεχίσουμε την παρέμβασή μας.

Ακολουθεί πίνακας με τα αποτελέσματα:

	2022	2020
Ψηφίσαντες	106	136
Λευκά	0	0
Άκυρα	0	2
Αγωνιστική Συνδικαλιστική Κίνηση	71 (5 έδρες)	88 (5 έδρες)
Αγωνιστική Ενότητα	20 (1 έδρα)	36 (2 έδρες)
Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών	9 (1 έδρα)	10 (0 έδρες)
Κίνηση Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια της Θεσσαλονίκης	6 (0 έδρες)	-

Οι μαθητές παλεύουν ενάντια στα πολυάριθμα τμήματα

Το ζήτημα που φαίνεται να απασχόλησε τους μαθητές σε σχολεία της Θεσσαλονίκης, τόσο ώστε να πυροδοτηθούν κινητοποιήσεις, ήταν οι συγχωνεύσεις τμημάτων και τα υπεράριθμα τμήματα. Αυτό εκφράστηκε στο 27ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης και το Μουσικό σχολείο Πυλαίας, που είχαν μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στη συγχώνευση τμημάτων στη Β' Λυκείου και στη Γ' Λυκείου αντίστοιχα.

Οι μαθητές στα δύο αυτά σχολεία προχώρησαν σε κατάληψη. Στις κατάληψεις τους είχαν να αντιμετωπίσουν τον κατασταλτικό μηχανισμό της τηλεκπαίδευσης. Στην κατάληψη που πραγματοποιήθηκε στο 27ο ΓΕΛ, οι μαθητές είχαν πάρει απόφαση για αποχή από την τηλεκπαίδευση, κάτι που τηρήθηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία.

Οι αρμόδιοι μαγειρεύουν τον αριθμό των παιδιών που θα δέχεται το κάθε σχολείο και των μεταγραφών, ώστε να εξαντλείται το νομικό περιθώριο και να σχηματίζονται τμήματα με 27 παιδιά. Η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΔΕ), μάλιστα, στο 28ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης δεν ενέκρινε το σπάσιμο τμημάτων στα οποία ήδη φοιτούν 28 και 29 μαθητές, περισσότεροι, δηλαδή, από το ανώτερο προβλεπόμενο όριο! Χιλιάδες εκπαιδευτικοί περιμένουν αδιόριστοι, οπότε ο λόγος που δημιουργούνται πολυμελή τμήματα σίγουρα δεν είναι η έλλειψη καθηγητών!

Τα πολυμελή τμήματα δεν επιτρέπουν στον καθηγητή να προσαρμόσει το μάθημα και να καλύψει τις ανάγκες του κάθε μαθητή. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η ύλη -που κάθε χρόνο γίνεται

όλο και περισσότερη- να "τρέχει" και να μένουν κενά στους μαθητές. Λογικό και επόμενο, όσοι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στους ρυθμούς αυτούς να αποθαρρύνονται και να νιώθουν αποκλεισμένοι από την εκπαιδευτική διαδικασία. Ιδιαίτερα τώρα με την Τράπεζα Θεμάτων και την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, τα παιδιά από όλο και μικρότερες τάξεις ζουν με το άγχος και την πίεση των εξετάσεων και θεωρούν το σχολείο αφιλόξενο.

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις που ξεσπούν για οποιοδήποτε ζήτημα, έρχονται αντιμέτωπες και με την πολιτική κατεύθυνση που κυριάρχα ΚΚΕ-ΚΝΕ προωθούν. Οι συνεχείς παραστάσεις διαμαρτυρίας στους "αρμόδιους" για να πάρουν θέση πάνω στα προβλήμα-

τα που ήδη ξέρουν, οδηγούν σε αδιέξοδο τους αγώνες. Η προώθηση της άποψης ότι όλα γίνονται για να ενισχυθεί η ιδιωτική εκπαίδευση, αποκρύπτει την κατεύθυνση των ταξικών φραγμών.

Η ΕΒΕ, η Τράπεζα Θεμάτων, τα μεγάλα τμήματα, η τηλεκπαίδευση δεν σπρώχνουν την πλειοψηφία των μαθητών στην ιδιωτική εκπαίδευση, επειδή πολύ απλά οι οικογένειές τους δεν έχουν να πληρώσουν για φροντιστήρια, πόσο μάλλον για δίδακτρα σε ιδιωτικό σχολείο. Οδηγούν σε ταξικούς αποκλεισμούς. Πολλοί μαθητές ωθούνται στο να μην δώσουν πανελλαδικές, αφού τα έξοδα είναι μεγάλα. Μερικοί αποφασίζουν ακόμη και να σταματήσουν στο Λύκειο, ώστε να

βγουν μια ώρα αρχύτερα στην αγορά εργασίας και να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Η δημιουργία τμημάτων με πολλά άτομα δείχνει για άλλη μια φορά πως κυβέρνηση και Υπουργείο δεν ενδιαφέρονται για τον αποκλεισμό των μαθητών από την εκπαιδευτική διαδικασία. Οι μαθητές αυτή την κατάσταση την αντιλαμβάνονται και αντιδρούν, γιατί μπροστά τους προδιαγράφεται ένα μέλλον που δεν το θέλουν. Στα αιτήματα των μαθητικών κινητοποιήσεων πρέπει να είναι η δημιουργία ολιγομελών τμημάτων. Η ανατροπή της ισχύουσας νομοθεσίας σε αυτές, όπως και σε όλες τις κινητοποιήσεις, μπορεί να συνδέσει του επιμέρους αγώνες και να δώσει νικηφόρα προοπτική.

Ανοίγουν οι δρόμοι για την είσοδο των ΗΠΑ και στην ελληνική Ανώτατη Εκπαίδευση

Στην εναρκτήρια εκδήλωση της συνόδου «Φάρος 2022: Ελληνοαμερικανική Συνεργασία στον τομέα της Ανώτατης Εκπαίδευσης», που πραγματοποιήθηκε το πρωί της Δευτέρας 7 Νοέμβρη στην Εθνική Βιβλιοθήκη, η κυβέρνηση υποδέχθηκε μεταξύ άλλων εκπροσώπους από 30 πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Στην ομιλία του, ο Κυριάκος Μητσοτάκης δεν παρέλειψε να τονίσει πως «πρέπει να συνεργαστούμε με τους καλύτερους» και ότι «το πιο πολύτιμο κεφάλαιο της χώρας είναι οι άνθρωποί της και ιδιαίτερα η νέα γενιά». Άλλωστε, το εν λόγω «πολύτιμο κεφάλαιο», τα μυαλά και η εργατική δύναμη της νέας γενιάς, είναι ένα ακόμη τμήμα των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας διαθέσιμο για ξεπούλημα από την ελληνική αστική τάξη στους «καλύτερους», δηλαδή τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ.

Η κατεύθυνση της πρόσδεσης της ελληνικής ανώτατης εκπαίδευσης στενότερα στο άρμα των ΗΠΑ ήταν από τις πρώτες ενέργειες της κυβέρνησης το 2019, με την υπουργό Παιδείας, Νίκη Κεραμέως, να ταξιδεύει στην άλλη μεριά του Ατλαντικού με αυτό τον σκοπό. Η κατεύθυνση δόθηκε επαναπατρισμού των εγκεφάλων που κήρυξε η κυβέρνη-

ση μέσω της ίδρυσης των ξενόγλωσσων τμημάτων made in USA δεν είναι παρά μόνο η φάκα σε ένα συνολικότερο σχέδιο, που ουδεμία σχέση έχει με την καταπολέμηση του «braindrain», αλλά αποσκοπεί στο να χτίσει γέφυρες με τις ΗΠΑ -και προσεχώς με τη Μεγάλη Βρετανία- για τον αναπροσανατολισμό της ροής των αποφοίτων που μέχρι χθες απορροφούσαν σχεδόν αποκλειστικά οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έτσι, λοιπόν, όταν η κυβέρνηση μιλάει για «εξωστρέφεια» των ελληνικών ΑΕΙ, μιλάει συγκεκριμένα. Επιδιώκει να βαθύνει τις φιλοαμερικανικές μετατοπίσεις της χώρας σε όλα τα επίπεδα. Από τις πρώτες ανακοινώσεις που έγιναν μέσα στον Νοέμβρη, ήταν ότι μεταπτυχιακοί και διδακτορικοί φοιτητές του ΕΚΠΑ θα μπορούν να παρακολουθούν χωρίς δίδακτρα μαθήματα στις θετικές επιστήμες και τις πολυτεχνικές, ιατρικές και περιβαλλοντολογικές σχολές του Yale, αλλά και ότι ιδρύεται παράρτημα του Πανεπιστημίου Columbia της Νέας Υόρκης στην Αθήνα.

Είναι πιθανό να υπάρχουν τμήματα της ελληνικής άρχουσας τάξης που έχουν επιφυλάξεις για το κατά πόσο πρέπει να διαρραγεί ένα εκπαιδευτικό

οικοδόμημα δεκαετιών που στήθηκε πάνω στα θεμέλια της Μπολόνια (1999), με κυρίαρχο τον ρόλο των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στον τομέα αυτό. Ίσως αυτές τις επιφυλάξεις να απηχεί η συνέντευξη του πρώην υπουργού Παιδείας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, Κ. Γαβρόγλου, που κόντραρε την κυβερνητική εκδοχή της «εξωστρέφειας», επιχειρηματολογώντας ότι τόσο στην περίπτωση του Yale, όσο και του παραρτήματος του Columbia, για την κάλυψη των διδασκτρών θα κληθούν να βάλουν το χέρι στην τσέπη τα ελληνικά πανεπιστήμια ή το κράτος. Την πραγματική του ένσταση, ωστόσο, τη φανέρωσε λέγοντας ότι τρέχουν ήδη πάρα πολλά προγράμματα από κοινού με ξένα πανεπιστήμια που «σχεδόν στο σύνολό τους είναι ευρωπαϊκά και αποτελούν τεράστια επιτυχία για τα ελληνικά πανεπιστήμια. Κάποιοι θέλουν να μας πουν ότι οι Έλληνες ερευνητές δεν ξέρουν πού πάνε τα τέσσερα». Κάπου εδώ, θα αναρωτηθεί κανείς -και δικαίως- τι παριστάνει τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ; Να εμφανιστεί ως θεματοφύλακας των ευρωπαϊκών συμφερόντων στο braindrain, όταν προηγουμένως έχει πρωτοστατήσει στην ενίσχυση της εξάρτησης της χώρας από τις ΗΠΑ σε όλα τα επίπεδα;

Πέραν από τις πιθανές αστικές επιφυλάξεις για την ενδοϊμπεριαλιστική κόντρα που ενδέχεται να εκδηλωθεί και στο έδαφος της ελληνικής εκπαίδευσης, υπάρχουν και οι αντικειμενικές δυσκολίες. Για να πετύχει η διείσδυση των ΗΠΑ στην ελληνική εκπαίδευση, απαιτούνται αναπροσαρμογές τέτοιες στα ελληνικά ΑΕΙ, που να επιτρέπουν τη συμβατότητα μεταξύ των συστημάτων των δύο χωρών. Και κάτι τέτοιο απαιτεί τον χρόνο του. Υπό αυτή την έννοια, αυτή η διαδικασία βρίσκεται ακόμη στην αρχή, όπως υπενθύμισε και η Ν. Κεραμέως: «Αυτό είναι μόνο η αρχή αυτού που βλέπουμε ως ένα σημαντικό ταξίδι που θα σφυρηλατήσει ακόμα ισχυρότερους δεσμούς μεταξύ ελληνικών και αμερικανικών πανεπιστημίων». Ωστόσο, η βούληση υπάρχει. Άλλωστε, όπως προβάλλει η κυβέρνηση, «βρισκόμαστε σε ένα ιστορικό υψηλό στις σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών». Το βέβαιο είναι ότι από αυτή τη σχέση πραγματών η χώρα μας δεν πρόκειται να «πάρει» όπως διατείνεται, αλλά να δώσει. Να δώσει στους ιμπεριαλιστές πάτρωνες των ΗΠΑ νέους διαύλους πρόσδεσης της χώρας, νέα κεφάλαια, νέα μυαλά, νέο αίμα.

Η Σύνοδος του G20 στην Ινδονησία και σε τι αποσκοπούσε

Η ετήσια σύνοδος κορυφής του G20, η δέκατη έβδομη μέχρι σήμερα, πραγματοποιήθηκε στο Μπαλί της Ινδονησίας στις 15-16 Νοεμβρίου 2022, καταγράφοντας τη συντονισμένη προσπάθεια της Δύσης για καταδίκη της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία. Από την πρώτη μέρα υπήρξε διαταραχή στο πρόγραμμα της συνόδου από το «συμπωματικό» συμβάν της έκρηξης πυραύλων σε πολωνικό έδαφος, που ανάγκασε τον Μπάιντεν να καλέσει έκτακτη συνάντηση των χωρών του G7 καθώς και του NATO.

Ο Ζελένσκι ήταν ένας από τους πρώτους που απευθύνθηκε, μέσω τηλεδιάσκεψης, προς τους ηγέτες της... «G19». Και σίγουρα δεν εννοούσε την ΕΕ, που συμμετέχει ως ξεχωριστό μέλος, αλλά την απουσία Πούτιν (τον εκπροσώπησε ο ΥΠΕΞ Λαβρόφ). Μήνες πριν ορισμένοι δυτικοί ηγέτες μιλούσαν για αναίρεση της πρόσκλησης της Ρωσίας, κάτι που η Ινδονησία αρνήθηκε ως οργανώτρια χώρα. Κάτι τέτοιο, από ό,τι φαίνεται, δεν είναι εύκολο να συμβεί χωρίς να διακυβεύονται συνολικότερα πράγματα. Άλλωστε υπάρχουν εισηγήσεις για αύξηση. Η Κίνα επιμένει στην ένταξη της «Αφρικανικής Ένωσης» στο G20, στα πρότυπα της ΕΕ.

Βασική προτεραιότητα των ΗΠΑ και της υπόλοιπης Δύσης σε αυτή τη Σύνοδο ήταν να καταγραφεί η καταδίκη της Ρωσίας, καθιστώντας την αφετηρία επίσημης απομόνωσής της από τα διεθνή φόρα. Σε αυτό θα συνέβαλλε η ύπαρξη κοινού ανακινωθέντος με καταδίκη της Ρωσίας.

Και σίγουρα οι διαβουλεύσεις πάνω στο ζήτημα κυριάρχησαν στις πολλές διμερείς επαφές και βασικά στο παρασκήνιο. Πολλά τα κείμενα στο τραπέζι. Ακόμη και ο Λαβρόφ είπε ότι η Ρωσία θα καταθέσει εναλλακτικό προσχέδιο ψηφίσματος. Η αποχώρησή του πριν ολοκληρωθεί το διήμερο είναι ενδεικτική του κλίματος που είχε διαμορφωθεί πολύ πριν από τη Σύνοδο. Τελικά το προσχέδιο ψηφίσματος που συζητήθηκε κατατέθηκε από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους.

Το τελικό κείμενο της συνόδου που δόθηκε στη δημοσιότητα σίγουρα δεν είναι αυτό που θα ήθελαν οι ΗΠΑ και λοιποί. Η πλειονότητα των χωρών «καταδίκασε τον πόλεμο στην Ουκρανία», με έναν τρόπο... Όμως, σύμφωνα με διπλωμάτες, η δήλωση, η οποία αναγνωρίζει ότι «Υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και εκτιμήσεις για την κατάσταση (πόλεμος) και τις κυρώσεις» (σε βάρος της Ρωσίας) υιοθετήθηκε ομόφωνα!

Δεν ξέρουμε το είδος και την έκταση των διαφοροποιήσεων, αν όμως εξετάσει κανείς τα δεδομένα πιο προσεκτικά θα διαπιστώσει ότι τόσο η επίσημη ανακοίνωση του G20 όσο και η στάση της Κίνας και της

Ινδίας χαρακτηρίζονται από μία... «δημιουργική ασάφεια». Το βέβαιο είναι πως οι BRICS, με προεξάρχουσες Κίνα και Ινδία, δεν καταδικάζουν ρητά τη Ρωσία... Ο κινέζος πρόεδρος Σι όχι μόνο ζήτησε από τους ηγέτες του G20 «να αντιταχθούν σθεναρά στην “εργαλειοποίηση” των διατροφικών προϊόντων και της ενέργειας» (κάτι που δεν αφορά αποκλειστικά τη Ρωσία), αλλά ζήτησε την άρση των κυρώσεων, όπως αυτές που έχουν υιοθετηθεί από πολλές χώρες εναντίον της Ρωσίας. «Κανείς δεν πρέπει (...) να δημιουργεί μια μικρή αυλή με ψηλούς τοίχους ή κλειστές ομάδες», σημείωσε ο κινέζος πρόεδρος. Δήλωση που, σωστά, ερμηνεύτηκε ότι απευθυνόταν προς τις ΗΠΑ.

Το ειδησεογραφικό (και όχι μόνο) ενδιαφέρον εστιάστηκε στις διμερείς επαφές και βασικά στη συνάντηση Σι-Μπάιντεν. Όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα στην Κίνα. Ο Σι είχε εννέα επίσημες διμερείς συναντήσεις με άλλους αρχηγούς κρατών κατά τη διάρκεια της Συνόδου, που κάποιες συνοδευτήκαν από εντάσεις, όπως αυτή με τον καναδό πρωθυπουργό, για διαρροή στα καναδικά ΜΜΕ μέρους των ιδιαίτερων συνομιλιών. Ήταν μια σπάνια δημόσια εκδήλωση δυσφορίας του κινέζου ηγέτη που καταγράφηκε σε βίντεο. Οι σχέσεις Κίνας - Καναδά είναι τεταμένες από το 2018, μετά τη σύλληψη του υψηλόβαθμου στελέχους της Huawei και την επακόλουθη σύλληψη δύο Καναδών στο Πεκίνο με κατηγορίες για κατασκοπεία. Επίσης, πρόσφατα, ο Καναδάς ανάγκασε τρεις κινεζικές εταιρείες να εκχωρήσουν τις επενδύσεις τους σε καναδικά ορυκτά ζωτικής σημασίας, επικαλούμενος ζήτημα εθνικής ασφάλειας!

Οι συνομιλίες Μπάιντεν-Σι, την παραμονή της συνόδου, προβλήθηκαν ως επαναπροσέγγιση μετά την όξυνση των τελευταίων ετών. Ωστόσο, το μόνο που έγινε γνωστό είναι ότι δεμευθήκαν να πυκνώσουν την επικοινωνία, παρά τον τεχνολογικό και εμπορικό «πόλεμο» που οξύνεται μεταξύ τους και τις κάκιστες σχέσεις, ειδικά μετά τα γεγονότα στην Ταϊβάν.

Ο πρώτος που χαιρέτισε την αναθέρμανση των συνομιλιών, χαρακτηρίζοντάς την «ελπιδοφόρα για το μέλλον του κόσμου» και το «έναυσμα για μια προσπάθεια γεφύρωσης των αντιθέσεων» ΗΠΑ-Κίνας, ήταν ο 99χρονος

«γεφυροποιός» Κίσινγκερ και αρχιτέκτονας της προσέγγισης ΗΠΑ-Κίνας τη δεκαετία του '70, επί προεδρίας Νίξον. Πολλοί αναλυτές εκτιμούν τη σημερινή προσέγγιση ως μια απίθανη εκδοχή του «νιξονισμού» (ως παράδειγμα γεωπολιτικής ευελιξίας, παρά το τεράστιο χάσμα μεταξύ των δύο δυνάμεων) στις υπάρχουσες συνθήκες: άλλες εποχές, άλλοι συσχετισμοί, άλλες αντιθέσεις.

Η μεγάλη πρόκληση και το μεγάλο ερώτημα για τις ΗΠΑ είναι πώς θα απαντηθεί ο εξωστρεφής δυναμισμός του Πεκίνου που ήδη αποτελεί σκληρή δοκιμασία για τη διατλαντική σχέση. Η πρόσφατη επίσκεψη Σολτς στο Πεκίνο και η επένδυση της COSCO στο λιμάνι του Αμβούργου είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα. Πάντως ο Λευκός Οίκος θεωρεί ότι με αυτές τις συνομιλίες «μια πόρτα έχει ανοίξει για ειλικρινείς συζητήσεις» κ.λπ. Όμως, το πιο πιθανό, ο Σι να έδωσε την ίδια απάντηση που έδωσε στον Τριντό όταν του είπε: «θα συνεχίσουμε τις προσπάθειες να συνεργαστούμε εποικοδομητικά με ανοιχτό και ειλικρινή διάλογο, παρότι υπάρχουν πράγματα στα οποία διαφωνούμε» και, προτού ολοκληρώσει τη φράση, ο Σι εμφανώς εκνευρισμένος (στο επίμαχο βίντεο) τον διακόπτει και του λέει: «Δημιουργήστε τις συνθήκες! Δημιουργήστε τις συνθήκες, εντάξει!»!

Τελικά σε τι αποσκοπούσε το συγκεκριμένο φόρουμ; Στα θέματα πολιτικής που αφορούν την πρόωθηση της διεθνούς χρηματοπιστωτικής σταθερότητας, όπως αναφέρεται στην ιδρυτική του διακήρυξη; Ασχολήθηκαν ελάχιστα με αυτά παρά τις προσπάθειες του οικοδεσπότη, προέδρου της Ινδονησίας Ουιντόντο, που στην εναρκτήρια ομιλία του ανέφερε: «Η G20 πρέπει να είναι ο καταλύτης για την οικονομική ανάκαμψη χωρίς αποκλεισμούς. Δεν πρέπει να χωρίσουμε τον κόσμο σε μέρη. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον κόσμο να εγκλωβιστεί σε έναν ακόμη Ψυχρό Πόλεμο» και ότι το G20 «δεν είναι το φόρουμ που ασχολείται με την επίλυση ζητημάτων ασφαλείας»!

Μετά το τελικό ανακοινωθέν, ίσως κατάλαβε σε τι αποσκοπούσε και αυτή η Σύνοδος...

X.B.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Πραγματικά το βράδυ της Τρίτης 15 Νοεμβρίου, οι λαοί σε όλο τον πλανήτη κρατούσαν την ανάσα τους, για να δουν πως θα εξελιχθεί το γεγονός με την πτώση πυραύλου μέσα στην Πολωνία που σκότωσε δύο ανθρώπους.

Τα ερωτηματικά γύρω από την ταυτότητα του πυραύλου άνοιξαν την πόρτα στα πιο ζοφερά σενάρια: σε μια μεγάλης κλίμακας επιδείνωση των σχέσεων της Ρωσίας με το NATO, με απρόβλεπτη συνέχεια.

Το περιστατικό αυτό κατέδειξε και στους πιο δύσπιστους τα όρια που αγγίζει η πολεμική σύγκρουση στις ουκρανικές πεδιάδες και την οποία στο προηγούμενο άρθρο μας περιγράψαμε σαν «ματωμένη πορεία σε τεντωμένο σχοινί»!

Αυτή η πορεία είναι πλήρως επικίνδυνη και εκρηκτική, μιας και την ίδια στιγμή που όλες οι πλευρές της σύγκρουσης γνωρίζουν ότι το «μπροστά» μπορεί να θέσει σε αμφισβήτηση την ύπαρξη όλων, ταυτόχρονα κανείς τους δεν θέλει να «κάνει πίσω», ώστε να μην καταγράψει ήττα που θα έχει συνέπειες για το μέλλον (του). Έτσι, αυτή την πορεία την χαρακτηρίζουν δύο αντιφατικά αλλά και ερμηνεύσιμα στοιχεία: από τη μια έχουμε την κλιμάκωση της βαρβαρότητας και της έντασης του πολέμου και από την άλλη την ενεργοποίηση μηχανισμών και διαδικασιών για να ανοίξει ο δρόμος για διαπραγματεύσεις, που όμως δεν φαίνονται στον ορίζοντα, εκτός και αν οι τελευταίες εξελίξεις καταστούν ικανές να επιταχύνουν τον πολιτικό χρόνο.

Η αποχώρηση από τη Χερσόνα

Λίγες μέρες πριν, στις 11/11 οι ρωσικές δυνάμεις αποχωρούσαν αιφνιδιαστικά από την περιοχή της Χερσόνας και την ομώνυμη πρωτεύουσά της, που είχαν καταληφθεί στις πρώτες μέρες της εισβολής. Η αποχώρηση αυτή αποτέλεσε -αν δεν υιοθετήσουμε την αδύναμη εκδοχή της απόσυρσης για να ανοίξει ο δρόμος για διαπραγματεύσεις- μια ήττα του ρωσικού στρατού (την μεγαλύτερη έως τώρα), που υποτίθεται το προηγούμενο διάστημα προσπαθούσε να δημιουργήσει με κέντρο την πόλη της Χερσόνας έναν σημαντικό αμυντικό φραγμό στην προέλαση των ουκρανικών δυνάμεων. Ταυτόχρονα, δεν μπορεί να προσπεραστεί -πολιτικά και στρατιωτικά- το γεγονός ότι εγκαταλείφθηκε μια από τις πρόσφατες προσαρτημένες στη Ρωσική Ομοσπονδία περιοχές.

Με βάση τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας, θεωρούμε ότι στην απόφαση της αποχώρησης συνέτρεξαν μερικοί βασικοί λόγοι σε συνδυασμό μεταξύ τους. Το άνοιγμα της φαλίδας μεταξύ των ρωσικών δυνάμεων (και ενώ οι εφεδρείες δεν είχαν φτάσει ακόμα) και των πολλαπλάσιων δυνάμεων που σώρευε διαρκώς το καθεστώς του Κιέβου με τη δυτική βοήθεια, παρά το

Οι ιμπεριαλιστές παίζουν με τη φωτιά Η εργαζόμενη ανθρωπότητα μπροστά στο αδιανόητο!

πραγματικό γεγονός των βαριών απωλειών που είχε αυτό για κάθε μέτρο εδάφους που επανακατακτούσε. Η ολοένα και μεγαλύτερη δυσκολία ανεφοδιασμού των ρωσικών στρατευμάτων μετά την καταστροφή όλων των γεφυρών στον Δνεπίερο, με κίνδυνο αυτά να αναγκάζονταν σύντομα να αποχωρήσουν υπό πίεση, αφήνοντας πίσω εξοπλισμό αλλά και πολλούς νεκρούς στρατιώτες. Ο κίνδυνος, δηλαδή, να επαναληφθεί η ταπείνωση-υποχώρηση από την περιοχή του Χάρκοβο. Η πάντα υπαρκτή πιθανότητα καταστροφής του φράγματος της Νόβα Κάκοβκα στον Δνεπίερο από τις ουκρανικές δυνάμεις, που θα είχε σαν αποτέλεσμα να πλημμυρίσει η περιοχή και τα αποκομμένα ρωσικά στρατεύματα να γίνουν εύκολη λεία για τις πολλαπλάσιες ουκρανικές δυνάμεις. Όπως και να έχει, η ρωσική αποχώρηση έδωσε άλλον αέρα στις ΗΠΑ και τη Δύση, που εξόπλιζαν με τρελούς ρυθμούς τα στρατεύματα του Κίεβου και τα καθοδηγούσαν σε πραγματικό χρόνο μέσω δορυφόρων και βοηθούσαν με «συμβούλους» και «εθελοντές» επί του πεδίου. Όπως επίσης έκανε ακόμα πιο θρασεία την τυχοδιωκτική κλίκα του Ζελένσκι. Στη Ρωσία έδωσε αντικειμενικά τη δυνατότητα να ρίξει μέρος αυτών των δυνάμεων στο μέτωπο του Ντονμπάς.

Η ρωσική «απάντηση»

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν άργησε να απαντήσει, ώστε να υπογραμμίσει ποιος εξακολουθεί να είναι ο κυρίαρχος στην πολεμική αυτή σύγκρουση, αλλά και για να στείλει ένα διπλό μήνυμα σε ΗΠΑ και Δύση: πως δεν θα διστάσει να γυρίσει την Ουκρανία μισό ή και ολόκληρο αιώνα πίσω, εάν οι δυνάμεις αυτές εξακολουθούν να στηρίζουν την επιλογή της έντασης.

Με αλληπάλληλες και μαζικές πυραυλικές επιθέσεις, στους υδροηλεκτρικούς και θερμοηλεκτρικούς σταθμούς που βρίσκονται στα εδάφη που ελέγχει το Κίεβο, η ικανότητα παροχής ηλεκτρικής ενέργειας στις πόλεις και τα χωριά της Ουκρανίας έχει μειωθεί τουλάχιστον κατά 50%! Ήδη οι ουκρανικές αρχές συζητούν ακό-

μα και για εκκένωση της πρόσφατα καταληφθείσας Χερσώνα και του Μικολάιβ, ενώ στο Κίεβο και στο Λβιβ γίνονται εκκλήσεις σε όσους μπορούν να φύγουν στο εξωτερικό να το πράξουν άμεσα!

Μάλιστα μια νέα μαζική πυραυλική επίθεση στις 23/11 έθεσε εκτός λειτουργίας όλους τους πυρηνικούς σταθμούς της χώρας και τους περισσότερους θερμοηλεκτρικούς, με αποτέλεσμα να παρουσιάζεται μεγάλο πια πρόβλημα ηλεκτροδότησης και παροχής πόσιμου νερού στις μεγάλες πόλεις της χώρας και σε εκτεταμένες περιοχές της ουκρανικής επικράτειας. Χαρακτηριστικό της έκτασης της καταστροφής είναι το γεγονός πως στη Μολδαβία και την Υπερδνειστερία, που συνδέονται με το ουκρανικό ηλεκτρικό δίκτυο, παρουσιάστηκαν μαζικά και πολύωρα black out.

Ταυτόχρονα με αυτές τις καταστροφικές πυραυλικές επιθέσεις, η Ρωσία έχει εντείνει την πίεση στα μέτωπα του Ντονμπάς, καταλαμβάνοντας οικισμούς-φρούρια, που αποτελούσαν κομβικά σημεία της νότιας αμυντικής γραμμής του Κίεβου και τα οποία διεκδικούσε τρεις μήνες τώρα.

Πύραυλος, μυστικές συνομιλίες και διαπληκτισμοί Μπάιντεν-Ζελένσκι

Η πτώση του -τελικά ουκρανικού- πυραύλου στο πολωνικό έδαφος, κατά τη διάρκεια των πιο μαζικών ρωσικών πυραυλικών επιθέσεων, δημιούργησε για μερικές ώρες ένα παγκόσμιο θρίλερ. Η Πολωνία ζήτησε την ενεργοποίηση του άρθρου 4, που προβλέπει τη σύσκεψη των χωρών μελών του ΝΑΤΟ, για να διαπιστωθεί εάν υπάρχει απειλή σε κράτος-μέλος της ατλαντικής συμμαχίας. Οι ξεσασμένες από αντιρωσισμό ηγεσίες των Βαλτικών χωρών έσπευσαν να καταδικάσουν τη Ρωσία, ενώ πρώτα απ' όλους ο προβοκάτορας και τυχοδιώκτης Ζελένσκι, αφού προεξόφλησε την ενοχή της Ρωσίας, ζητούσε επιμόνως απάντηση από το ΝΑΤΟ. Η Ρωσία δήλωσε πως ο πύραυλος δεν είναι δικός της και κατήγγειλε ως προβοκάτσια τις αιτιάσεις Κίεβου και Βαλτικών. Τα αμερικανικά επιτελεία πήραν φωτιά, το Στέιτ Ντηπάρ-

τμεντ οριοθέτησε από την αρχή τη στάση των ΗΠΑ δηλώνοντας πως γίνεται έρευνα για το συμβάν και ο Μπάιντεν δήλωσε τελικά πως τα στοιχεία που έχουν οι ΗΠΑ δείχνουν πως ο πύραυλος ήταν της ουκρανικής αεράμυνας. Μάλιστα, είναι αξιοσημείωτο πως ο Μπάιντεν αναγκάστηκε να βάλει στη θέση του τον Ζελένσκι, ο οποίος επέμεινε (άραγε με προτροπή ποιων κέντρων) στην εκδοχή του ρωσικού πυραύλου.

Αυτά την ίδια ώρα που μια σειρά εξελίξεις πιστοποιούσαν πως βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία αναζήτησης ενός νέου ορίου, ανίχνευσης των περιθωρίων για μια επαναφορά των διαπραγματεύσεων.

Στην Άγκυρα διεξάγονταν συνομιλίες των μυστικών υπηρεσιών ΗΠΑ και Ρωσίας (CIA και SVR αντίστοιχα) με αντικείμενο την αποφυγή της πυρηνικής απειλής, αλλά με ουσιαστικό επίδοκο το ουκρανικό ζήτημα. Ήδη έχουν προγραμματιστεί οι συνομιλίες ΗΠΑ και Ρωσίας στο Κάιρο για την ανανέωση της Συνθήκης «New Start», που αφορά στον έλεγχο των στρατηγικών και των πυρηνικών όπλων, με τη Ρωσία να δηλώνει ανοιχτή σε νέες συναντήσεις με την άλλη πλευρά «για τη διεθνή σταθερότητα».

Παράλληλα, οι New York Times εκτιμούσαν ότι η αμερικανική πολιτική και στρατιωτική ηγεσία είναι διχασμένη. Ο αρχηγός του αμερικανικού Γενικού Επιτελείου, στρατηγός Μαρκ Μίλεϊ, θεωρεί ότι οι ΗΠΑ πρέπει να πιέσουν το Κίεβο ώστε να γυρίσει στο τραπέζι των συζητήσεων και εκεί να κεφαλαιοποιήσει τα κέρδη του τελευταίου διαστήματος. Αυτή του η θεώρηση μάλλον απορρέει από την εκτίμηση που κάνει ο ίδιος και σύμφωνα με την οποία «η πιθανότητα μιας ουκρανικής στρατιωτικής νίκης σύντομα, δεν είναι μεγάλη». Άλλοι Αμερικάνοι αξιωματούχοι δεν θεωρούν πως είναι η κατάλληλη στιγμή για κάτι τέτοιο και πως σ' αυτή τη φάση τον λόγο εξακολουθούν να έχουν τα όπλα. Επίσης, ενδεικτικό των συζητήσεων στην κορυφή του αμερικανικού κατεστημένου είναι η υιοθέτηση από τους ΝΥΤ του βίντεο που δείχνει Ουκρανούς στρατιώτες να εκτελούν Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου, αλλά και το μπαράζ των επιθέσεων στο

πρόσωπο του Ζελένσκι από αρκετά αμερικανικά ΜΜΕ, καθώς και την προβολή του στρατηγού Ζαλόνσκι από τους Financial Times. Πάντως επί του παρόντος η κυβέρνηση Μπάιντεν έχει ζητήσει την έγκριση επιπλέον 37,7 δισ. δολαρίων (!) για την παροχή στρατιωτικής βοήθειας στο Κίεβο.

Στον ίδιο καμβά πρέπει να προσμετρηθούν και οι εντεινόμενες δυσάρεστες Κίνας αλλά και Ινδίας, από τη συνέχιση του πολέμου, γεγονός που «μετράει» στις σκέψεις, τους δικασμούς και τα διλήμματα των βασικών πρωταγωνιστών της σύγκρουσης αυτής.

Φυσικά, πολύ περισσότερο ζορισμένες είναι οι καταστάσεις στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η Γερμανία, όπως γράφει το Spiegel επικαλούμενο απόρρητη έκθεση του υπουργείου Άμυνας, αναπροσανατολίζεται στρατηγικά στο ενδεχόμενο άμεσης αντιπαράθεσης με τη Ρωσία (!) την ίδια στιγμή που δεν χάνει ευκαιρία να θέτει υπογείως το ζήτημα ενός συμβιβασμού. Η γαλλική Le Monde προειδοποιεί για την εξάντληση του οπλοστασίου των Δυτικών, και της Γαλλίας φυσικά, υποστηρίζοντας ότι αυτό «ισχύει ιδιαίτερα για τις ΗΠΑ οι οποίες έχουν παραδώσει περίπου τα δύο τρίτα της συνολικής στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία». Γι' αυτό καθόλου τυχαία ο Βρετανός πρώην πρωθυπουργός Τζόνσον, θιασώτης της σκληρής γραμμής, αναφερόμενος στις πρώτες αντιδράσεις των Δυτικών στη ρωσική εισβολή, «κάρφωσε» τους Γαλλογερμανούς. Υποστήριξε ότι η Γαλλία «ήταν σε άρνηση της πραγματικότητας» μέχρι να αρχίσει η εισβολή και κατηγορήσει τη γερμανική κυβέρνηση ότι προτιμούσε μια γρήγορη ήττα της Ουκρανίας, προκειμένου να αποφευχθεί μία μαζική και μακρά σύγκρουση! Για να διαπιστώσει με ... ανακούφιση, πως όλα άλλαξαν γρήγορα καθώς η εισβολή συνεχίζονταν.

Αντί επιλόγου

Κλείνουν εννιά μήνες αιματοχυσίας στην Ουκρανία, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι τελευταίες λέξεις. Ένα ερωτηματικό συνεχίζει να πλανιέται πάνω από την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο: πότε θα μιλήσουν οι λαοί;

Αίγυπτος, Διάσκεψη για το κλίμα (COP27)

Ιμπεριαλιστική υποκρισία και ανέξοδες αποφάσεις

Η 27η σύνοδος για την κλιματική αλλαγή των Ηνωμένων εθνών (COP27) έκλεισε τις εργασίες της το Σάββατο 19/11 στο Σαρμ ελ Σέιχ της Αιγύπτου. Για μια ακόμη φορά οι υψηλές προσδοκίες που καλλιεργήθηκαν πριν την διάσκεψη δεν επιβεβαιώθηκαν από τις συμφωνίες που προέκυψαν.

Να θυμίσουμε ότι ο πυρήνας της φιλοσοφίας -αυτών των συνόδων- για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής, δηλαδή της αύξησης της μέσης θερμοκρασίας της επιφάνειας του πλανήτη μας λόγω των ανθρωπογενών δραστηριοτήτων, είναι ο περιορισμός της χρήσης των ορυκτών καυσίμων (πετρελαίου, γαιανθράκων, φυσικού αερίου). Αν θεωρήσουμε ως ακριβείς τις επιστημονικές μελέτες που στοχοποιούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου για την υπερθέρμανση του πλανήτη, τότε σίγουρα μπορούμε να διαπιστώσουμε περίσσειμα υποκρισίας από τη μεριά των συστημικών οργανισμών. Όλοι αυτοί που ευαγγελίζονται και προτείνουν λύσεις, δεν θίγουν στο παραμικρό το καπιταλιστικό τερατούργημα και τις ρυπογόνες δραστηριότητές του. Πώς θα μπορούσε άλλωστε;; Και το ερώτημα επανέρχεται: Μπορεί να υπάρξει λύση σε καιρούς άγριας καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων; Η ερώτηση είναι ρητορική!

Ανέφικτοι στόχοι

Ο πυρήνας της στρατηγικής που περιλαμβάνεται στις Συμφωνίες του Παρισιού είναι ότι πρέπει να διατηρηθεί η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη μέχρι το τέλος αιώνα στον 1,5οC, σε σχέση με πριν τη Βιομηχανική Επανάσταση ή έστω να κινηθεί κάτω των 2οC. Αυτή θα είναι μια αύξηση που θα προκαλέσει προβλήματα, αλλά όχι καταστροφικά, λένε οι ειδικοί!

Σύμφωνα με μια έκθεση του ΟΗΕ, εάν τα πράγματα κινηθούν με τον τρόπο που κινούνται σήμερα, τότε μιλάμε για μια αύξηση στους 2,8οC. Ακόμη και εάν εφαρμοστούν οι τρέχουσες δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει τα κράτη, τότε και πάλι μιλάμε για μια αύξηση που θα κινείται σε 2,4-2,6οC.

Αυτό σημαίνει ότι χρειάζονται πολύ μεγάλες τομές και ανατροπές για να επιτευχθούν οι στόχοι. Πιο συγκεκριμένα, θα χρειαστούν μειώσεις των εκπομπών των αερίων που συμβάλλουν στο «φαινόμενο του θερμοκηπίου» κατά 45% μέχρι το 2030, εάν θέλουμε να πετύχουμε με τελικά τον στόχο του 1,5οC και κατά 30%, εάν θέλουμε να πετύχουμε τον πιο «μετριοπαθή» στόχο των 2οC. Για να κατανοήσουμε το αδιέξοδο ενός τέτοιου εγχειρήματος, αρκεί να αναλογιστούμε ότι οι εκτιμήσεις είναι ότι το 2021 οι παγκόσμιες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα κινήθηκαν στο επίπεδο ή και ξεπέρασαν αυτές του 2019.

Αρκεί, επίσης, να αναλογιστούμε ότι η πιο μεγάλη ετήσια πρόσφατη μείωση καταγράφηκε το 2020, όταν οι συνολικές εκπομπές υποχώρησαν κατά 4,7%

κατά κύριο λόγο επειδή οι εκπομπές CO2 μειώθηκαν κατά 5,6%. Μόνο που το 2020 ήταν η χρονιά των λοκντάουν!

Υποκρισία και σκοπιμότητες

Στόχος των ισχυρών πλουσίων κρατών ήταν να δημιουργηθεί μια διάσκεψη που θα συζητούσε και θα πρότεινε λύσεις για την κλιματική αλλαγή. Αυτό θα έδινε ένα επικοινωνιακό άλλοθι για τη δήθεν φροντίδα που θα έδειχναν οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις για το μέλλον του πλανήτη. Βέβαια, όταν σε προγενέστερες συνόδους υπήρξαν αποφάσεις που δεν ήταν αρεστές, οι ιμπεριαλιστές δήλωναν ευθαρσώς πως δεν θα τις εφαρμόσουν. Είναι χαρακτηριστική η αποχώρηση των ΗΠΑ από τη συνθήκη του Κιότο, αλλά και η άρνηση της Κίνας να δεσμευθεί για τη μείωση της χρήσης του άνθρακα (συνθήκη του Παρισιού), μιας και σε αυτό στηριζόταν η οικονομική της ανάπτυξη.

Θυμόμαστε παλιότερα τη θέσπιση ορίων εκπομπής ρύπων για κάθε κράτος. Κάθε υπέρβαση σήμαινε πως θα πλήρωνε πρόστιμο. Η ρύθμιση αυτή δεν λειτούργησε ουσιαστικά ποτέ, καθώς κάθε πλούσια χώρα με μεγάλη βιομηχανική παραγωγή και άρα πολλούς ρύπους, αγόραζε τα δικαιώματα από τις φτωχές χώρες της Αφρικής και της Ασίας! Έτσι, η βιομηχανία των πλούσιων καπιταλιστικών χωρών δούλευε στο φουλ και οι φτωχές χώρες έπαιρναν κάποια ψίχουλα, όσο για το κλίμα ...το 'φαγε το συμπαθές τετράποδο!

Το ίδιο έγινε και με τις δεσμεύσεις των προηγούμενων συνόδων του Παρισιού και της Γλασκόβης. Η ΕΕ και οι ΗΠΑ δεσμεύτηκαν για την πλήρη αποδέσμευση από τη χρήση άνθρακα έως το 2035!

Όμως, η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία τον περασμένο Φεβρουάριο άλλαξε τα δεδομένα. Ήδη η Γερμανία και η Πολωνία έχουν εγκαταλείψει τους αρχικούς σχεδιασμούς και επανέφεραν τη χρήση άνθρακα για να μπορέσουν να καλύψουν τις ενεργειακές ανάγκες που προκύπτουν από την έλλειψη του φυσικού αερίου λόγω των κυρώσεων που επιβλήθηκαν στη Ρωσία.

Παράταση της συνόδου και αποφάσεις

Από τη μια, η άρνηση των ιμπεριαλιστικών χωρών να δεσμευτούν για την τήρηση των αποφάσεων κι από την άλλη, οι αντιρρήσεις των πετρελαιοπαραγωγών χωρών να απολέσουν έσοδα δισκατομμυρίων από την πώληση των υδρογονανθράκων, έφεραν το αδιέξοδο! Τελικά, μετά από διήμερη παράταση της διάσκεψης, η λύση βρέθηκε.

Η ολομέλεια της διάσκεψης COP27 το Σάββατο 19/11 ενέκρινε τη δημιουργία ταμείου ειδικού σκοπού για την κάλυψη των «απωλειών και των ζημιών» που υφίστανται «ιδιαίτερα ευάλωτες» φτωχές χώρες εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής! Το κείμενο τονίζει την «άμεση ανάγκη νέων, επιπρόσθετων, προβλέψιμων και επαρκών οικονομικών πόρων για να βοηθηθούν οι αναδυόμενες χώρες που είναι ιδιαίτερα ευάλωτες» στις συνέπειες, «οικονομικές και μη», της κλιματικής αλλαγής.

Πανηγυρίζουν οι διάφοροι ακτιβιστές και αναλυτές για την «υποχώρηση» των ισχυρών της ΕΕ. Δηλαδή, θα συνεχίσουμε όπως πηγαίναμε ως τώρα, αλλά με «ενσυναίσθηση»! «Θα δώσουμε βρε αδερφέ κάποια χρήματα» για να «αντιμετωπιστεί» η ακραία φτώχεια από τις πλημμύρες (π.χ. φέτος στο Πακιστάν και τη Νιγηρία) ή την ξηρασία

στην Αφρική ή την άνοδο της στάθμης της θάλασσας που απειλεί ολόκληρες πόλεις και χωριά!

Τελικά ούτε καν έτσι δεν είναι τα πράγματα!

Οι λεπτομέρειες για την εφαρμογή της απόφασης, δηλαδή της δημιουργίας του ταμείου και της συγκέντρωσης των κεφαλαίων, αναμένεται να οριστούν από ειδική επιτροπή και να τεθούν προς έγκριση στην COP28, στα τέλη του 2023, στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα! Δηλαδή αποφασίστηκε η δημιουργία του ταμείου που ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ στην επόμενη σύνοδο!

Σχετικά με τον περιορισμό της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας, το έγγραφο υιοθετεί την ίδια γλώσσα που περιλαμβάνεται στη συμφωνία COP26 του περασμένου έτους, τονίζοντας «τη σημασία της καταβολής όλων των προσπαθειών σε όλα τα επίπεδα για την επίτευξη του στόχου της θερμοκρασίας της Συμφωνίας του Παρισιού»!

Το G20 των 20 πλουσιότερων χωρών είναι υπεύθυνες για το 80% των συνολικών εκπομπών. Οι ένοχοι είναι γνωστοί! Αυτοί σήμερα μπορούν και επιβάλουν μια υποκριτική εικόνα πως τάχα ενδιαφέρονται! Μέχρι οι λαοί να συνειδητοποιήσουν τη δύναμή τους και να γκρεμίσουν το σάπιο και βρώμικο καπιταλιστικό σύστημα.

Μαδρίτη, Ισπανία

Οι ζωντανοί δεν ξέχασαν τους αδικοχαμένους της πανδημίας!

Η 62χρονη Μαρία ντε Μαρ Νογκερόλ Αλβαρέζ είναι οικογενειακή γιατρός, διευθύντρια στο κέντρο υγείας στο Κούσκο, μια λαϊκή γειτονιά της Φουενλαμπράδα, ενός δήμου νότια της Μαδρίτης. Από το 2012, όταν ο τότε υπουργός Υγείας και σημερινός υπουργός Οικονομικών στην περιφέρεια της Μαδρίτης, Φερνάντεθ Λασκέτι, επικείμενη την ιδιωτικοποίηση τεσσάρων νοσοκομείων και είκοσι επτά κέντρων υγείας, η Μαρ Νογκερόλ πρωταγωνίστησε στις αντιδράσεις.

Το μαζικό κίνημα εκείνων των ημερών ξεκίνησε την 1η Νοεμβρίου του 2012, όταν οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο Πρινσέσα έκλεισαν την κεντρική λεωφόρο έξω από το κτίριο και πραγματοποίησαν πορεία διαμαρτυρόμενοι για την επικείμενη ιδιωτικοποίηση. Η κινητοποίηση, η οποία μέσα σε δεκατέσσερις μήνες εξελίχθηκε με 22 απεργίες, πολυάριθμες διαδηλώσεις, συμβολικές καταλήψεις και δικαστικές προσφυγές, ονομάστηκε «Λευκή Παλίρροια». Οι δρόμοι γέμισαν με λευκές μπλούζες απεργών γιατρών και νοσηλευτών, το κίνημα ξεπέρασε τα όρια της Μαδρίτης, αγκάλιασε όλη την Ισπανία και κατάφερε να νικήσει.

Ο επικεφαλής της κυβέρνησης του Λαϊκού Κόμματος στην αυτόνομη περιφέρεια της Μαδρίτης Ιγνάθιο Γκονσάλεθ, ύστερα από μια απορριπτική δικαστική απόφαση, αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Η Μαρ Νογκερόλ συνέχισε από τη θέση της διευθύντριας να αγωνίζεται για το δικαίωμα στη δημόσια και ποιοτική περίθαλψη όλων των Ισπανών. Και όταν ήρθε η πανδημία, χρειάστηκε και πάλι να συγκρουστεί με τις πολιτικές των περικοπών και της υπονόμευσης από εκείνους, σαν τον Λασκέτι, που καραδοκούσαν να δώσουν νέα χτυπήματα στο σύστημα υγείας. Έδωσε τη μάχη με τον κορωνοϊό δίπλα στο ελάχιστο προσωπικό στο κέντρο υγείας, το οποίο βρισκόταν συνεχώς στα ανθρώπινα όρια και όταν αναζήτησε τρόπους να ενισχύσει το δυναμικό του, βρέθηκε μπροστά σε πειθαρχικές δίωξεις. Τέθηκε σε δεκάμηνη αργία και στέρηση μισθού, με την κατηγορία πως προχώρησε σε παράτυπες συμβάσεις. Στην πραγματικότητα τιμωρήθηκε για την αγωνιστική της στάση ενάντια στις κυβερνητικές αποφάσεις και πολιτικές. «Δεν σταματήσαμε να δουλεύουμε, δεν σταματήσαμε ποτέ. Κανείς εδώ δεν κλείνει το τηλέφωνο. Το δικηγόρο μας προσωπικό πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στο να σηκώσει το τηλέφωνο ή να εξυπηρετήσει μια ουρά που περιστρέφεται γύρω από το κτίριο!», είχε πει οργισμένη.

Η Μαρ Νογκερόλ δεν ανήκει σε κάποια ακραία πολιτική κατηγορία. Ανεξάρτητη, τιμητικά στην τελευταία θέση στην εκλογική λίστα, υποψήφια με την Unidas Podemos στην Φουενλαμπράδα, βρέθηκε μπροστά σε σκληρά διλήμματα. Αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει, δίχως κρατική υποστήριξη, την πανδημία, όπως άλλωστε και χιλιάδες άλλοι γιατροί και υγειονομικοί στην Ισπανία και σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο. Ήταν μια σκληρή δοκιμασία, μέσα από την οποία ακόμη και συντηρητικοί αλλά τίμι-

οι επιστήμονες, διαπίστωσαν από πρώτο χέρι το απάνθρωπο πρόσωπο του συστήματος που έχει οδηγό το κέρδος, θεωρεί φυσική κατάσταση την ανισότητα και αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή.

Η επιχείρηση των ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών στο σύστημα υγείας στην περιφέρεια της Μαδρίτης υπήρξε μέρος ευρύτερης πολιτικής που εγκαινίασε η δεξιά κυβέρνηση Ραχόι, η οποία κέρδισε τις εκλογές του 2011. Με βασιλικό διάταγμα, στις 23 Απριλίου 2012, επικυρώθηκε η ανατροπή στην καθολικότητα της υγειονομικής περίθαλψης, με την εισαγωγή εξαιρέσεων για τους ανέργους νέους Ισπανούς και τους παράτυπους μετανάστες και προβλέφθηκε η συμμετοχή των συνταξιούχων στη φαρμακευτική δαπάνη. Παρά τις υποσχέσεις για επαναφορά στην προηγούμενη κατάσταση, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση του Πέδρο Σάντσεθ με το διάταγμα 7 του 2018 συνέχισε να επιβάλλει κριτήρια και αποκλεισμούς, αφήνοντας την πόρτα ανοικτή στις τοπικές κυβερνήσεις να προχωρούν σε περικοπές.

Έτσι συνέβη και τώρα, από την κυβέρνηση της Μαδρίτης που ελέγχει το Λαϊκό Κόμμα με πρωθυπουργό την Ισαμπέλ Ντίας Αγιούσο, η οποία προχώρησε στην εφαρμογή μιας διαλυτικής αναδιοργάνωσης των δομών πρωτοβάθμιας φροντίδας με την συγχώνευση των SUAP (Υπηρεσίες Επείγουσας Πρωτοβάθμιας Φροντίδας), των SAR (Υπηρεσίες Αγροτικής Φροντίδας) και των PACs (Σημεία Συνεχούς Εξυπηρέτησης) στην θέση των οποίων δημιουργήσε 80 Σημεία Συνεχιζόμενης Φροντίδας (PAC), με τον ίδιο αριθμό προσωπικού. Είχε προηγηθεί το κλείσιμο από τον Μάρτιο του 2020 εν μέσω πανδημίας των 37 SUAP στη Μαδρίτη, τα οποία παρά τις υποσχέσεις πως θα ξανανοιξουν, μένουν κλειστά. Αποτέλεσμα αυτής της διασποράς ήταν στις 5 Νοεμβρίου τα 39 από τα 80 PAC να μην διαθέτουν ούτε έναν γιατρό και τα υπόλοιπα, υποστελεχωμένα, να μην μπορούν να εξυπηρετήσουν τους ασθενείς. Το χάος που προκλήθηκε δεν ήταν αποτέλεσμα λανθασμένων υπολογισμών, αλλά της ακολουθούμενης πολιτικής απαξίωσης της εξω-νοσοκομειακής πρωτοβάθμιας περίθαλψης και ευρύτερα του δημόσιου συστήματος υγείας.

Η κατάσταση στο υγειονομικό σύστημα της Μαδρίτης λίγο μετά την έξοδο από την πανδημία είναι πολύ κακή. Ο αριθμός των ασθενών που περιμένουν στις λίστες αναμονής των νοσοκομείων να εξεταστούν ή να χειρουργηθούν αυξήθηκε μέσα σε τρία χρόνια κατά 42%! Από 623 χιλιάδες το 2019 σε 886 χιλιάδες τον φετινό Αύγουστο! Λείπουν γιατροί σε όλες τις βαθμίδες. Η ισπανική πρωτεύουσα είναι η δεύτερη περιφέρεια στη χώρα με τον χαμηλότερο αριθμό γιατρών ανά κάτοικο στην πρωτοβάθμια

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια συνέντευξη της Μαρ Νογκερόλ www.elsaltodiario.com/sanidad-publica/mar-noguero-medica-castigado-por-ser-defensora-sanidad-publica
ΔΕΙΤΕ εικόνες από την ιστορική κινητοποίηση της 13ης Νοεμβρίου www.elsaltodiario.com/sanidad-publica/madrid-sanidad-publica-imagenes-manifestacion-historica

atheatoskosmosps.blogspot.com

περίθαλψη και αυτή με τους λιγότερους επαγγελματίες νοσηλευτές στα κέντρα υγείας. Είναι σε καλύτερη θέση συγκριτικά μόνο με τις ισπανικές κτήσεις στο Μαρόκο και το νησιώτικο σύμπλεγμα των Βαλεαρίδων! Με άλλα λόγια, στο πρωτοβάθμιο επίπεδο αναλογεί ένας γιατρός για 1.450 και μια νοσοκόμα για κάθε 2.000 Μαδριλένους. Οι δαπάνες υγειονομικής περίθαλψης στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα είναι οι χαμηλότερες στη χώρα, αρκετά κάτω από τον εθνικό μέσο όρο. Έτσι, δεν είναι καθόλου περίεργο που οι συμβάσεις ιδιωτικής ασφάλισης στη Μαδρίτη αυξήθηκαν τα τελευταία χρόνια. Από 34,34% στον γενικό πληθυσμό το 2018, σε 38,11% το 2021. Αν και γίνεται μια προσπάθεια να χρεωθεί αυτή η τραγική κατάσταση αποκλειστικά στη Δεξιά που ελέγχει την τοπική κυβέρνηση εδώ και εικοσιπέντε χρόνια και ιδιαίτερα στη φιλόδοξη σημερινή πρωθυπουργό Ισαμπέλ Ντίας Αγιούσο, ίδιες ευθύνες φέρουν και οι σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις, μαζί με τη σημερινή, που κυβέρνησαν την Ισπανία και ακολούθησαν παρόμοιες πολιτικές κατεδάφισης του αποκαλούμενου κράτους πρόνοιας.

Sanidad publica universal gratuita y de calidad! Υγεία, δημόσια, δωρεάν, καθολική και ποιοτική! Το σύνθημα που κυριάρχησε στους δρόμους και στις απεργιακές συγκεντρώσεις. Οι Μαδριλένοι όχι μόνο δεν ξέχασαν όσα συνέβησαν με την κρατική διαχείριση της πανδημίας και αυτά που τράβηξαν οι συνάνθρωποί τους, αλλά φαίνεται πως βγάλανε χρήσιμα συμπεράσματα! Λόγου χάρη, πως η υπόθεση της υγείας του λαού αποτελεί

διαχρονικό επίδοκο απέναντι στην κρατική καπιταλιστική εξουσία και πως χρειάζεται διαρκής αγώνας για τη διεκδικήσή της. Και το απέδειξαν πλημμυρίζοντας τους δρόμους. Κυριακή 13 Νοεμβρίου, λίγο πριν τις 12 το μεσημέρι. Χιλιάδες Μαδριλένοι κάθε ηλικίας συρρέουν από τέσσερις διαφορετικές κατευθύνσεις. Από το Νουέβο Μινιστέριο, την Όπερα, το Νοσοκομείο Πρινσέσα και τον σταθμό Ατότσα. Προορισμός η Πλάζα Θιμπέλες. Η λεωφόρος Πασέο ντελ Πράδο γεμίζει ασφυκτικά. Το πλήθος ξεχειλίζει στους γύρω δρόμους. Μόνο 200 χιλιάδες είδαν οι κυβερνητικές αρχές, για 600 χιλιάδες μίλησαν οι διοργανωτές. Συνδικάτα, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις και ποικίλες συλλογικότητες μέσα σε μια θάλασσα κόσμου. Πριν το διάβασμα του μανιφέστου της κινητοποίησης και τα συνθήματα, έγινε συγκινητική αναφορά στους απόντες. Τους χιλιάδες αδικοχαμένους της πανδημίας. Τους 7.291 ηλικιωμένους που πέθαναν στα σπίτια τους ή σε γηροκομεία χωρίς να μεταφερθούν σε νοσοκομείο. «Δεν ήταν θάνατοι, ήταν δολοφονίες!» φώναξαν οι διαδηλωτές. Αν και τα ρεφορμιστικά συνδικάτα έσπευσαν για μια ακόμη φορά να συναινέσουν σε μια συμφωνία με την κυβέρνηση αποσπώντας υποσχέσεις που οι περισσότεροι υγειονομικοί τις αποκαλούν «έμπλαστρα», ριζοσπαστικές συνδικαλιστικές οργανώσεις συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις. Η εντυπωσιακή λαϊκή παρέμβαση έδωσε δύναμη για να αντέξουν οι αγώνες στην μακρόχρονη και δύσκολη αναμέτρηση για την υπεράσπιση της υγείας του λαού.

Ιράν

Βία και θανατικές καταδίκες δεν σταματούν τη λαϊκή αντίσταση

Τρεις μήνες έχουν περάσει από τη δολοφονία της νεαρής Μασχά Αμινί, αλλά οι κινητοποιήσεις στο Ιράν συνεχίζονται αμείωτες.

Η διάρκεια τους είναι ελπιδοφόρα. Αποδεικνύει ότι ο αγώνας αυτός έχει αιτίες βαθιές, απλώνει ρίζες και θα δώσει καρπούς. Η επιμονή του λαού φοβίζει το σύστημα, μέσα και έξω από το Ιράν. Η καταστολή είναι άγρια: περισσότεροι από 300 άνθρωποι σκοτώθηκαν από τις δυνάμεις ασφαλείας, 15.000 έχουν συλληφθεί, ανεξακρίβωτος ο αριθμός των τραυματιών. Οι ιρανικές αρχές φυσικά αμφισβητούν αυτά τα στοιχεία. Αυτό που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί είναι το γεγονός πως πέντε διαδηλωτές έχουν καταδικαστεί μέχρι στιγμής σε θάνατο, επισκιάζοντας κατά κάποιο τρόπο (χωρίς να υποτιμά) τις ποινές για πολύχρονες φυλακίσεις. Το καθεστώς της Τεχεράνης προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστείλει τις μεγάλες διαδηλώσεις και δεν φείδεται μέσω. Την Τρίτη, 15 Νοεμβρίου, οι διαδηλώσεις εντάθηκαν ύστερα από πρόσκληση για τριήμερη αγωνιστική δράση με αφορμή τη συμπλήρωση τριών χρόνων από τον «Ματωμένο Νοέμβρη» το 2019 -τότε εκα-

τοντάδες σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων κατά της αύξησης των τιμών των καυσίμων. Η ιρανική αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίον διαδηλωτών, ξυλοκόπησε γυναίκες που δεν φορούσαν μαντήλα, σε όλη τη χώρα σημειώθηκαν συγκρούσεις και πληροφορίες θέλουν έξι ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους.

Και από την άλλη, ο ηρωικός αυτός αγώνας βρίσκει έναν ύπουλο, αλλά και επικίνδυνο «υποστηρικτή»: τη «διεθνή κοινότητα», τους ιμπεριαλιστές σε Αμερική και Ευρώπη και τους λακέδες τους όπου γης. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ανακοίνωσε στις αρχές της εβδομάδας ότι θα διακόψει τις επαφές του με αξιωματούχους και θεσμούς του Ιράν. Από διάφορες πλευρές ακούγονται λόγια συμπαράστασης για τις γυναίκες που καταπιέζονται από το τυραννικό καθεστώς της χώρας. Το σκοταδιστικό καθεστώς του Ιράν καταδικάζεται από πολλά κράτη, την ίδια στιγμή που κλείνουν μάτια και αυτιά μπροστά σε αντίστοιχες πολιτικές πρακτικές άλλων χωρών (Σαουδική Αραβία κ.ά.). Κάνουν πως ξεχνούν τις δικές τους πολιτικές, που γυρνούν τους δικούς τους λαούς (άνδρες, γυναίκες, παιδιά) στον μεσαιώνα, καταστρατηγώντας κατακτήσεις και περιστέλλοντες δικαιώματα. Κανέναν δεν πείθουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους, ούτε το ψαλίδισμα μιας τούφας μαλλιών.

Οι λαοί όλου του κόσμου γνωρίζουν ότι το ξαφνικό ενδιαφέρον των ιμπεριαλιστών είναι ύποπτο. Πολλοί, άλλωστε, έχουν νιώσει στο πετσί τους τι σημαίνει να «ενδιαφέρονται» οι ιμπεριαλιστές για το «καλό» τους. Ο ιρανικός λαός έχει κερδίσει τον σεβασμό και την αλληλεγγ-

γή, μα αυτά πρέπει να εκφραστούν και να μετουσιωθούν σε αγώνες για τη συντριβή αυτού του άδικου συστήματος. Οι λαοί πρέπει να ανοίξουν και να βαδίσουν τα δικά τους μονοπάτια. Τουλάχιστον αυτό προσπαθεί με πολλά εμπόδια και δυσκολίες και ο ιρανικός λαός.

Και η Amazon στο χορό των μαζικών απολύσεων στους τεχνολογικούς κολοσσούς

Οι χιλιάδες απολύσεις του τελευταίου διαστήματος στους κορυφαίους κολοσσούς της τεχνολογίας όχι μόνο δεν κλείνουν έναν κύκλο αλλά συνεχίζονται, με βασικό πρόσχημα τη μείωση του κόστους και τους «λάθος υπολογισμούς», μετά την «έκρηξη» εσόδων και κερδών στην περίοδο της πανδημίας.

Τwitter, Meta (Facebook), Alphabet (Google), Microsoft και Amazon είναι μερικές απ' τις εταιρίες τεχνολογίας που προχωρούν σε μαζικές απολύσεις, σπάζοντας μια φούσκα που, μαζί με το πλάσμισμα ενός «ιδανικού» περιβάλλοντος εργασίας, τις ήθελε να οδεύουν προς μια απεριόριστη αναπτυξιακή πορεία (τραβώντας το σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας κατά ορισμένους).

Μετά το Twitter, του Ίλον Μασκ, που απέλυσε τους μισούς εργαζόμενους και καλεί μέσω email όσους μείνουν ν' ακολουθήσουν ένα «σκληροπυρηνικό πρόγραμμα εργασίας», μετά τη Meta, του Ζούκερμπεργκ, που απέλυσε 11.000 εργαζόμενους, ήρθε η ώρα της Amazon, που υπολογίζεται πως έχει απολύσει 10.000 εργαζόμενους μέχρι σήμερα. Ο ιδιοκτήτης της, Τζεφ Μπέζος, δεύτερος πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο με περιουσία που ξεπερνά τα 138 δισ. δολάρια, είναι ο ίδιος που είχε έρθει στο προσκήνιο για τις απάνθρωπες συνθήκες δουλειάς στις αποθήκες της εταιρίας.

Μένουν να φανούν οι συνέπειες σε περιπτώσεις όπως της Ιρλανδίας, όπου αυτές οι εταιρίες

διαβεβαίωναν ότι θα συνέβαλαν στην ανάπτυξη της οικονομίας τους, επενδύοντας σε θέσεις εργασίας. Η Amazon είχε ανακοινώσει παλιότερα 1.000 νέες θέσεις στη χώρα, εκμεταλλευόμενη την πολιτική της να προσεκλύσει αυτές τις εταιρίες με χαμηλούς φορολογικούς συντελεστές.

Οι απολύσεις δεν έχουν να κάνουν με τις ιδιοτροπίες και τη μεγαλομανία των προβεβλημένων ιδιοκτητών των εταιριών αυτών. Τα τεχνολογικά θαύματα κάποιοι τα καρπώνονται οικονομικά με αστρονομικά ποσά και κάποιους απλά τους πετάνε στο δρόμο. Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται, και σ' αυτή την περίπτωση, ως αναλώσιμο εργατικό δυναμικό, καθώς κρίνονται ο εύκολος στόχος για να μειωθεί το κόστος επιχειρήσεων που έχτισαν περιουσίες που ούτε να τις φανταστούμε δεν μπορούμε.

Πρόσφατα, οι εργαζόμενοι στις αποθήκες της Amazon στις ΗΠΑ προχώρησαν σε διάφορες μορφές αντιπαράθεσης με την εργοδοσία. Στο Staten Island της Νέας Υόρκης, 2.654 εργαζόμενοι σε αποθήκες ψήφισαν «ναι» στη σύσταση συνδικάτου, με την εταιρία ν' αρνείται να το αναγνωρίσει. Αυτές οι κινήσεις είναι και οι μόνες που μπορούν να βάλουν φρένο στις αδηφάγες ορέξεις των μεγαλοκεφαλαιούχων, όπως τα αφεντικά αυτών των κολοσσών. Χιλιάδες εργαζόμενοι στον κλάδο είχαν άδοξο τέλος, παρά το γεγονός ότι τους έταξαν λαγούς με πετραχήλια, μπροστά στην καλπάζουσα ανάπτυξη. Γίνεται φανερό, με τον πιο ωμό τρόπο, ότι το κεφάλαιο δεν διστάζει ν' απολύσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους σχεδόν με μια δημοσίευση στο Twitter και ότι στο μόνο που μπορούν να στηριχτούν οι εργαζόμενοι, στις αποθήκες άλλα και στα γραφεία, είναι η δική τους οργάνωση σε σωματεία και η πάλη για δουλειά και ζωή με αξιοπρέπεια.

Κίνα, Foxconn

Ξύλο και χημικά για το καινούργιο iPhone

Χιλιάδες εργαζόμενοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο εργοστάσιο της Foxconn στο Τσεντσόου της Κίνας

Η Foxconn, που είναι η εταιρία που παράγει τα καινούργια iPhone 14, έχει βρεθεί μπροστά σε έλλειψη προσωπικού για να τηρήσει τις απαιτήσεις των χριστουγεννιάτικων παραγγελιών. Αυτό γιατί χιλιάδες εργαζόμενοι προτίμησαν να παραιτηθούν παρά να δουλεύουν κάτω από ανασφαλείς συνθήκες στα εργοστάσια της εταιρίας. Υπενθυμίζουμε, όπως είχαμε γράψει σε παλιότερα φύλλα της ΠΣ, ότι πέρα από την τρομοκρατία, τα εξαντλητικά ωράρια και τις συνθήκες γαλέρας στα εργοστάσια που παράγουν τα ηλεκτρονικά για την Apple, αρκετοί εργαζόμενοι αυτοκτονούσαν γιατί δεν μπορούσαν να αντέξουν την πίεση, με αποτέλεσμα η εταιρία να βάζει μπάρες στα παράθυρα των κτηρίων για να μην πηδάνε οι εργάτες στο κενό.

Σήμερα και με βάση την πολιτική ZERO COVID στην Κίνα, αρκετοί αναγκάζονται να μένουν απομονωμένοι για αρκετό καιρό σε αυστηρή καραντίνα για να μην εξαπλωθεί ο ιός στη γραμμή παραγωγής. Όλα τα

παραπάνω έχουν οδηγήσει χιλιάδες σε παραίτηση και η εταιρία ανακοίνωσε προσλήψεις με μισθό 25.000 Γιουάν (3.500 δολάρια περίπου) για 2 μήνες δουλειάς. Αρκετοί Κινέζοι, βλέποντας τις διαφημίσεις της εταιρίας, παράτησαν τις δουλειές τους και ταξίδεψαν ως το Τσεντσόου της επαρχίας Χενάν για να δουλέψουν στα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρονικών. Όταν έφτασαν, όμως, η εταιρία τους παρουσίασε διαφορετική συμφωνία για 4 μήνες δουλειάς για να μπορέσουν να πάρουν τα 25.000 Γιουάν.

Βίντεο στο Twitter και άλλα κοινωνικά δίκτυα δείχνουν χιλιάδες εργαζόμενους να συγκρούονται με την αστυνομία, να τραυματίζονται και να χρησιμοποιούν πυροσβεστήρες για να απωθήσουν τους πάνοπλους αστυνομικούς. Η Foxconn προχώρησε σε δηλώσεις, ισχυριζόμενη ότι τηρεί πάντα τα συμφωνηθέντα όσον αφορά τις συμφωνίες με τους εργαζόμενους, ενώ η Apple ενημέρωσε ότι θα υπάρξουν καθυστερήσεις όσον αφορά τα νέα iPhone. Παρόλα αυτά, είναι δύσκολη η ενημέρωση για τις κινητοποιήσεις, μιας και ό,τι βγαίνει από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι περιορισμένο και από την άλλη χρησιμοποιείται άμεσα από την Δυτική αντικινέζικη προπαγάνδα και ρητορική.

Η λάμψη της εξέγερσης του Νοέμβρη φωτίζει τα σκοτάδια ακόμα και αν κάποιοι θέλουν να... «σβήσουν τα φώτα»

Εδώ και πέντε δεκαετίες οι καθεστωτικές δυνάμεις στη χώρα, ακόμη από την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών μέχρι σήμερα, από το αστικό πολιτικό προσωπικό και τα εξαπτερεύα του γίνεται μία μανιασμένη επίθεση σπύλωσης, λάσπης, παραχάραξης και υπονόμησης του χαρακτήρα της εξέγερσης, των στόχων της, της μαζικής συμμετοχής σε αυτήν, των νεκρών της.

Ταυτόχρονα έγιναν πολλές προσπάθειες ενσωμάτωσής της σε ανώδυνα για το σύστημα πλαίσια αστικοδημοκρατικά, σοσιαλδημοκρατικά, ρεβιζιονιστικά, είτε σαν «εθνική γιορτή», είτε με το «ο αγώνας τώρα δικαιώνεται», είτε με ακατάσχετη προβοκατορολογία και τότε και μετά.

Παρά αυτή τη μανιασμένη επίθεση που έχει δεχθεί η λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη από εκθρούς και «φίλους», τα συνθήματα και οι στόχοι του Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία, Έξω το ΝΑΤΟ, Έξω οι ΗΠΑ όχι μόνο παραμένουν επίκαιρα αλλά έρχονται να συναντήσουν και να ενωθούν με τις γενιές του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας που ακολούθησαν, καθώς δίνουν περιεχόμενο και διέξοδο στην πάλη τους, φωτίζουν την προοπτική της ανεξαρτησίας και της κοινωνικής απελευθέρωσης. Στόχοι που δεν μπορούν ενσωματωθούν και ακόμα περισσότερο δεν μπορούν να υπηρετήσουν το σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Και αυτή η συνάντηση και η ένωση έχει σφραγιστεί ανεξίτηλα με το αίμα του Κουμή, της Κανελλοπούλου, του Καλτεζά αλλά και εκατοντάδων τραυματιών και συλληφθέντων στους «Νοέμβρηδες» που ακολούθησαν.

Από χρόνια στον εσμό των συκοφαντών της εξέγερσης έχουν προσέλθει «αυτοβούλως» και διάφοροι «μετανοημένοι» για τις «νεανικές τους τρέλες», που με το πρόσχημα της απριμπίσης προσπαθούν να την απαξιώσουν. Συνήθως πρόκειται για «πρωταγωνιστές» που έπαιξαν άλλος μεγαλύτερο και άλλος μικρότερο ρόλο στην εξέγερση αλλά πλέον έχουν μεταλλαχτεί σε «κατοικίδια» του συστήματος.

Και εδώ είναι που και το ίδιο το σύστημα τους χρησιμοποιεί από τη μία για να καταδείξει το «μάταιο του πράγματος» και από την άλλη να συκοφαντήσει την εξέγερση με το γεγονός ότι η «γενιά του Πολυτεχνείου» δεν είναι τίποτα άλλο από μια γενιά βολεμένων σήμερα.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι οι χιλιάδες που συμμετείχαν στην εξέγερση μέσα ή έξω από το Πολυτεχνείο τον Νοέμβρη του 1973 ήταν ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ που αφήφισαν την τρομοκρατία και ρίχτηκαν με αυταπάνη στον αγώνα χωρίς να υπολογίζουν κόστος και θυσίες. Ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους εκτιμήσεις και κατευθύνσεις τότε καθώς και από την εξέλιξη που είχαν στα χρόνια που ακολούθησαν. Βέβαια η συμμετοχή σε έναν σημαντικό ΑΓΩΝΑ δεν εξιλεώνει κανέναν ούτε για τις λάθος κατευθύνσεις και τις υπονομευτικές πρακτικές του ούτε για την πορεία ενσωμάτωσής του στο σύστημα και την υποταγή του σε αυτό.

Ο Μίμης Ανδρουλάκης στο νέο του βιβλίο «Πριν σβήσουν τα φώτα» που παρουσιάστηκε στις παραμονές των εκδηλώσεων και των πορειών για την εξέγερση του Νοέμβρη υποτίθεται ότι κάνει

Για τον Ανδρουλάκη, τον Λαλιώτη και τους όμοιούς τους η κάλυψη της γραμμής της ηττοπάθειας, του συμβιβασμού και της υποχώρησης αποτελεί σημαντικό στοιχείο της σημερινής «προσφοράς» τους στο σύστημα, για να βγει αλώβητο από την οργή και την αγανάκτηση του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας για τη βαρβαρότητα που ζουν.

προσπάθεια να αποκαλύψει «πρόσωπα και πράγματα» γύρω και μέσα σε αυτή. Τήρησε την υπόσχεσή του ότι «θα μιλήσει για το Πολυτεχνείο μετά από 50 χρόνια» και μας... αποκάλυψε το συντάκτη του κειμένου της «Πανσπουδαστικής Νο 8» που με υπογραφή της Συντονιστικής Επιτροπής της Κατάληψης έλεγε ότι στο Πολυτεχνείο συμμετείχαν την Τετάρτη 14/11/1973 «350 προβοκάτορες των Ρουφογάλη - ΚΥΠ - Καραγιαννόπουλου».

Αλήθεια, πού αποσκοπεί μια τέτοια «αποκάλυψη» σχεδόν 50 χρόνια μετά και όταν ο κατονομαζόμενος αγωνιστής της Αριστεράς δεν είναι πια στη ζωή για να μιλήσει και να ξεσκεπάσει τις δήθεν αποκάλυψεις; Ο οποίος υπήρξε από τους πρωτεργάτες του διαχωρισμού και της ρήξης με τη δεξιά πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ των συγκυβερνήσεων Τζαννετάκη και Ζολώτα. Δεξιά πολιτική, της οποίας ο Ανδρουλάκης υπήρξε από τους εμπνευστές και ακραιφνής υποστηρικτής των «κοινών πορισμάτων» ΚΚΕ-ΕΑΡ, για να οδηγηθεί, τελικά, μέσω ΣΥΝ, στο ΠΑΣΟΚ του ΓΑΠ.

Με ανάλογο τρόπο κινήθηκε και ο Κώστας Λαλιώτης στην παρουσίαση του βιβλίου, από τη μια μεριά κατήγγειλε την «Πανσπουδαστική Νο 8» και από την άλλη εξάγγισε τη γραμμή ΚΚΕ - ΑντιΕΦΕΕ λόγω της συμμετοχής των μελών και στελεχών της στην εξέγερση.

Γιατί και οι δύο τους ενδιαφέρονται τόσο πολύ να προφυλάξουν τη γραμμή του ΚΚΕ στο πλαίσιο της εξέγερσης του Νοέμβρη; Πολύ απλά, γιατί συμφωνούσαν και τότε και σήμερα μαζί της. «Το μεσήμερι της Παρασκευής, λίγα λεπτά πριν από τη συνεδρίαση της ΣΕ, ο τότε Γραμματέας ΚΚΕ του Πολυτεχνείου συναντά μέλος της ΣΕ και του ανακοινώνει ότι λίγο πριν η καθοδήγηση του έβαλε ζήτημα για το πώς θα κατορθώσουν να φύγουν

από το Πολυτεχνείο. Ωστόσο, ο Γραμματέας του Πολυτεχνείου δεν είχε πειστεί για τη γραμμή αυτή, δεν την προώθησε συγκεκριμένα και άμεσα για εφαρμογή. Αλλά, φαίνεται ότι και ο καθοδηγητής του επίσης, που του την είχε μεταφέρει λίγη ώρα πριν, δεν είχε καθαρή αντίληψη για το τι θα γινόταν, πώς και με ποιο στόχο θα εφαρμόζοταν. Αυτή η γραμμή για απαγκίστρωση από το Πολυτεχνείο χάθηκε μέσα στις ανάλογες θέσεις που άρχισαν να διαμορφώνονται κείνες τις ώρες. Δεν έφτασε στα μέλη της ΣΕ, αλλά ούτε και στα μέλη του Γραφείου Σπουδάζουσας (πλην του συντρόφου που την είχε μεταφέρει, υστέρτα από επικοινωνία του με το Γραμματέα του ΚΣ της ΚΝΕ), ούτε στο μέλος του Γραφείου ΚΣ της ΚΝΕ που κρατούσε τη Σπουδάζουσα.» (Απόσπασμα από την απόφαση της 4ης Ολομέλειας της ΚΕ του ΚΚΕ - Ιούλης 1976, οι υπογραμμισμένες δικές μας)

Η «Πανσπουδαστική Νο 8» που κυκλοφόρησε Γενάρη-Φλεβάρη του 1974, εν μέσω κούντας Ιωαννίδη, είναι προϊόν αυτής της αντίληψης και πρακτικής της ηγεσίας του ΚΚΕ για την εξέγερση του Νοέμβρη, που εκφράστηκε ολοκάθαρα στην περίοδο της μεταπολίτευσης (1976) και καταγράφεται στην παραπάνω απόφαση. Αναγκάστηκαν να συμμετέχουν σε μία υπόθεση που ούτε την επιδίωξαν, πολιτικά και οργανωτικά, ούτε την ήθελαν να συνεχίσει, κάτω από το βάρος της συμμετοχής χιλιάδων φοιτητών και λαού και δεν έπειθε ακόμα και τα στελέχη τους να την ακολουθήσουν. Για αυτό, εν μέσω κούντας, εξέδωσαν την «Πανσπουδαστική Νο8» με τους «350 προβοκάτορες», πλαστογραφώντας την υπογραφή της εκλεγμένης, από μαζικές συνελεύσεις μέσα στην κατάληψη, Συντονιστικής Επιτροπής όπου ΔΕΝ είχαν την πλειοψηφία, με αυτή που είχαν οι ίδιοι στήσει, τη

λεγόμενη «προσωρινή», για να ελέγχουν την κατάσταση (συνθήματα, πομπές, εισόδους κ.λπ.) Σε αυτές τις πρακτικές του ρεβιζιονισμού, σε αυτές τις «παραδόσεις» συνεχίζει να κινείται μέχρι σήμερα η ηγεσία του ΚΚΕ που σήμερα καμώνεται ούτε λίγο ούτε πολύ ότι αποτελούσε τη «ραχοκοκαλιά» της εξέγερσης.

Για τον Ανδρουλάκη, τον Λαλιώτη και τους όμοιούς τους η κάλυψη της γραμμής της ηττοπάθειας, του συμβιβασμού και της υποχώρησης αποτελεί σημαντικό στοιχείο της σημερινής «προσφοράς» τους στο σύστημα, για να βγει αλώβητο από την οργή και την αγανάκτηση του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας για τη βαρβαρότητα που ζουν. Και για αυτό και οι δύο «ξέχασαν» να μιλήσουν για τη Δεξιά που ανέλαβε τη διακυβέρνηση μετά την πτώση της κούντας, με εκλογές που έστησε ο Καραμανλής στις 17 Νοέμβρη 1974, με στόχο να «αναβαπτισθεί» στη λαϊκή ψήφο και να πάρει δημοκρατικά εύσημα σε μια ιστορική μέρα για το λαό. Όπως και για τη συνολική στάση της Δεξιάς απέναντι στο Πολυτεχνείο, τη λάσπη, την «απομυθοποίηση», τις απαγορεύσεις, την ωμή βία και την καταστολή των διαδηλώσεων προς την αμερικάνικη πρεσβεία.

Την απάντηση σε αυτούς που θέλουν να... «σβήσουν τα φώτα» την έδωσαν οι χιλιάδες και χιλιάδες εργαζόμενου λαού και νεολαίας που συμμετείχαν στις αγωνιστικές συγκεντρώσεις και πορείες στην Αθήνα και σε όλες τις πόλεις. Θα συνεχίσουν να τη δίνουν όλοι αυτοί που έχουν πάρει την αγωνιστική σκυτάλη από την εξέγερση του Νοέμβρη και σήμερα παλεύουν για να οικοδομήσουν κίνημα ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια, την καταστολή, τον πόλεμο και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση.

Παγκόσμιο Κύπελλο βαμμένο με το αίμα των εργατών!

Άρχισε ακόμα ένα Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου, που έρχεται στο προσκήνιο ξανά για όλους τους λάθους λόγους. Χιλιάδες εργάτες νεκροί, καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, σκάνδαλο δισεκατομμυρίων και διαφθορά.

Ήταν πριν από 12 χρόνια όταν η FIFA ανακοίνωνε την ανάληψη του Μουντιάλ του 2022 από το Κατάρ, προς έκπληξη μάλλον κανενός. Από τα ρεπορτάζ εκείνων των ημερών προέκυπτε ότι η ανάθεση αυτή ήταν αποτέλεσμα δωροδοκίας εκατομμυρίων στη διοίκηση της ομοσπονδίας και πολλών μελών της εκτελεστικής επιτροπής. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι φάκελοι των υποψηφιοτήτων πρέπει να πληρούν κάποια κριτήρια, που αφορούν κυρίως οικονομικά έσοδα που μπορεί να προσφέρουν, όπως και το αν οι αθλητικές εγκαταστάσεις τής εκάστοτε χώρας κρίνονται επαρκείς. Τη στιγμή της ανάθεσης στο Κατάρ δεν είχαν ούτε ένα γήπεδο χτισμένο. Αυτό το κενό στον φάκελο ήρθαν να καλύψουν τα εκατομμύρια εμβασμάτων σε διάφορους αξιωματούχους της FIFA και οι συναντήσεις των εμμένων με πολιτικούς ηγέτες, όπως ο Σαρκοζί. Λίγα χρόνια αργότερα όλο αυτό «έκλεισε» με τις συλλήψεις τελικών πολλών εμπλεκόμενων, μεταξύ αυτών και του Μισέλ Πλατινί, τότε προέδρου της UEFA.

Όταν ήρθε λοιπόν η ώρα να χτιστούν τα γήπεδα που θα φιλοξενούσαν τους αγώνες, είδαμε για ακόμα μια φορά το πραγματικά σκληρό πρόσωπο του συστήματος. Χιλιάδες εργατών αναγκάστηκαν να εργάζονται 12ωρα ημερησίως κάτω από άθλιες συνθήκες για 200 ευρώ το μήνα. Οι εργάτες δούλευαν χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα, χωρίς δικαίωμα σε απεργία και διαμαρτυρία και χωρίς δικαίωμα να γυρίσουν πίσω στην πατρίδα τους αν δεν εξασφαλίσουν πρώτα άδεια από τον εργοδότη, που σε πολλές περιπτώσεις σημειώνεται ότι τους έπεισαν διαβατήρια και ταξιδιωτικά έγγραφα.

Πιο συγκεκριμένα, στο Κατάρ χρησιμοποιήθηκε το σύστημα Καφάλα, όπου πλήρωναν ξένους εργαζόμενους να έρθουν στη χώρα, αλλά έπειτα δεν τους άφηναν να φύγουν, ακόμα και αν τους είχαν απλήρωτους για μήνες. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι το σύστημα Καφάλα καταργήθηκε (αν και για αυτό υπάρχουν

έντονες αμφιβολίες) ύστερα από πιέσεις οργανώσεων, μόνο αφότου είχαν ολοκληρωθεί σχεδόν όλα τα έργα. Ταυτόχρονα, οι συνθήκες διαβίωσης ήταν άθλιες, καθώς τους παρείχαν διαμονή στοιβαγμένους σε κοντέινερ χωρίς παράθυρα. Αυτό οδήγησε σε χιλιάδες θανάτων, που υπολογίζονται από περίπου 6.500 έως και 15.000. Κατά μέσο όρο, τουλάχιστον 12 εργάτες την εβδομάδα έχαναν τη ζωή τους. Το περίπου αναφέρεται στο γεγονός ότι το Κατάρ δεν επιτρέπει καμία έρευνα σε σχέση με το θέμα, αναγνωρίζοντας από την πλευρά του μόνο 37 θανάτους, εξ αυτών οι 34 από παθολογικά αίτια και οι 3 από εργατικά ατυχήματα. Είδαμε, λοιπόν, συνθήκες εργασίας και ζωής βγαλμένες από τα πιο τρελά όνειρα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Ένα ακόμα σημείο που οφείλουμε να σταθούμε είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έκτος του δικαιώματος στην ίδια τη ζωή και στη δουλειά, υπάρχουν τραγικές διακρίσεις τόσο σε σχέση με το φύλο όσο και με τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις του πρεσβευτή του Μουντιάλ, Καλίντ Σαλμάν, όπου δήλωσε ότι η ομοφυλοφιλία είναι «ζημιά στο μυαλό». Σύμφωνα με την τοπική νομοθεσία, άλλωστε, το να είναι κάποιος ομοφυλόφιλος οδηγεί σε φυλάκιση έως και τρία χρόνια. Επιπλέον, οι διακρίσεις ενάντια στις γυναίκες είναι κανονικότητα, λογίζονται ως κατώτερα όντα, καθώς για να κάνουν πολλά πράγματα που θεωρούνται αυτονόητα (π.χ. έξοδος από τη χώρα) χρειάζονται πρώτα άδεια από άντρα κηδεμόνα. Τα αντίστοιχα παραδείγματα είναι πάρα πολλά.

Γίνεται ξεκάθαρη, πάντως, για ακόμα μια φορά η υποκρισία της FIFA και γενικότερα του συστήματος. Βλέπουμε για πάνω από μια δεκαετία τις καμπάνιες και τα διάφορα σλόγκαν της ομοσπονδίας, όπως το Respect (σεβασμός), που έχει ως στόχο σύμφωνα με τους ίδιους την προάσπιση των ίσων δικαιωμάτων για όλους, ή τα πολύχρωμα περιβραχιόλια των αρχηγών, που δείχνουν τη στήριξη στη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα. Παρόμοια, στο κίνημα Black Lives Matter έσπευσαν να συμμετέχουν. Είναι δεδομένο, όμως, ότι για αυτούς όλα αυτά μπορούν εύκολα να προσπεραστούν με το κατάλληλο αντίτιμο. Άλλωστε η υποκρισία τους εί-

ναι σαφώς μεγαλύτερη από την κοινωνική τους ευαισθησία.

Πλέον, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των ποδοσφαιρόφιλων έχει γυρίσει την πλάτη του σε αυτή τη διοργάνωση, το Κατάρ προσέλαβε μετανάστες από τις γύρω χώρες να παριστάνουν τους φιλάθλους. Κάπως πρέπει αυτό το πράγμα να γίνει γιορτή.

Κλείνοντας, λέγεται συχνά ότι αυτό το Μουντιάλ είναι διαφορετικό από το άλλα. Ίσως να είναι αυτό που ξεφεύγει από τα όρια που θέτουν οι δυτικοί. Διότι το μοτίβο υπάρχει δεκαετίες τώρα και πάει πολλά χρόνια πίσω. Η φασιστική Ιταλία είχε φιλοξενήσει το τουρνουά το 1930, ενώ η Αργεντινή το 1978, έχοντας στρατιωτική χούντα. Τότε της είχε ανατεθεί με έναν αρκετά παρόμοιο τρόπο, όταν ο τότε πρόεδρος της FIFA Ζοάο Χαβελάνζε δήλωνε ότι «το ποδόσφαιρο δεν έχει σχέση με την πολιτική». Παρόμοια ήταν η κατάσταση με τη Βραζιλία το 2014, όταν ο λαός διαδήλωνε για τα βασικά δικαιώματα στη ζωή, την ώρα που η χώρα αναλάμβανε και ξόδευε χρήματα για το Παγκόσμιο Κύπελλο.

Για τη FIFA και τους αξιωματούχους, λοιπόν, η πολιτική δεν χωράει στο ποδόσφαιρο, παρά μόνο όταν εναντιώνεται στην άρχουσα τάξη. Όπως όταν ο Ρόμπερτ Φάουλερ πανηγύρισε φορώντας μπλουζα υπέρ των απολυμένων λιμενεργατών ή όταν οι οπαδοί της Σέλτικ δείχνουν τη στήριξη τους στην παλαιστινιακή αντίσταση. Τότε σπεύδουν να τιμωρήσουν με κάθε μέσο και να καταδικάσουν την πολιτική στον αθλητισμό.

Ο λαός όμως θα έχει φωνή και στους δρόμους και στα γήπεδα, κόντρα στις επιταγές τους! Θα παλεύει για τα δικαιώμα-

τά του στη ζωή και στην εργασία!

Υ.Γ. Η FIFA, που δεν ανησυχούσε από τους χιλιάδες νεκρούς εργάτες, «ταρακουνήθηκε» όταν δυο μέρες πριν από το τουρνουά το Κατάρ απαγόρευσε το αλκοόλ. Βλέπετε, ο βασικός χορηγός είναι εταιρεία μπίρας, που προσέφερε 75 εκατομμύρια ευρώ στη διοργάνωση. Τουλάχιστον μένουν πιστοί στις αρχές τους, το χρήμα!

Χορτιάτης

Φθινοπωρινή πανδαισία και κρατική αδιαφορία!

Πραγματοποιήθηκε και φέτος με επιτυχία η καθιερωμένη εδώ και πολλά χρόνια πεζοπορία στον ορεινό όγκο του Χορτιάτη, την οποία διοργάνωσαν, όπως και κάθε χρόνο, η Κίνηση Πολιτών Χορτιάτη, η εφημερίδα «Χορτιάτης 570» και αυτή τη φορά και ο Αθλητικός Σύλλογος Χορτιάτη. Η πεζοπορία στην οποία έχουν συμμετάσχει όλα αυτά τα χρόνια χιλιάδες Θεσσαλονικείς γίνεται την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου, αλλά φέτος λόγω των κακών καιρικών συνθηκών, μετατέθηκε για την Κυριακή 13 Νοεμβρίου. Πρόκειται για μια πανέμορφη φθινοπωρινή πεζοπορική διαδρομή περίπου 9 χιλιομέτρων, η οποία μαζί με τις στάσεις ολοκληρώνεται σε 4 με 4,5 ώρες. Οι πεζοπόροι περπατούν στα μονοπάτια των παγοποιών, μέσα σε δάσος καστανιάς και οξιάς, συναντούν το κατεστραμμένο καλντερίμι που κατασκεύασαν οι στρατιώτες της Αντάντ, τις μπάρες παραγωγής και τα σημεία αποθήκευσης του πάγου, τις παλιές δεξαμενές νερού. Μαθαίνουν για την ιστορία του βουνού και των ανθρώπων του μαρτυρικού χωριού στη διαδρομή του χρόνου, από την αρχαιότητα ως την Οθωμανική εποχή και την περίοδο των εφιαλτικών ημερών της γερμανικής κατοχής.

Ταυτόχρονα, οι συμμετέχοντες πληροφορούνται για

τα σημερινά προβλήματα του ορεινού όγκου και του δάσους, που προκαλούνται από την παντελή κρατική εγκατάλειψη και την ανεξέλεγκτη ανθρώπινη δραστηριότητα. Πνεύμονας της Θεσσαλονίκης και της γύρω περιοχής, ο Χορτιάτης υποφέρει σύμφωνα με τους ανθρώπους της Κίνησης Πολιτών από τη συνεχιζόμενη παραμονή των εγκαταλελειμμένων και ενεργών εγκαταστάσεων και κεραιών για τους τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς, τη συνεχιζόμενη διάνοιξη δασικών δρόμων, τη στρατιωτική δραστηριότητα, την ελεύθερη κίνηση των αυτοκινήτων προς το καταφύγιο ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα, τον ανεξέλεγκτο μηχανοκίνητο αθλητισμό. Εκτός από την επιθετική ανθρώπινη δραστηριότητα, το βουνό, το δάσος, τα μονοπάτια, τα μνημεία και βέβαια η πανίδα και η χλωρίδα αντιμετωπίζουν την αδιαφορία και την εγκατάλειψη από τη μεριά των αρμόδιων κρατικών αρχών. Η πεζοπορία δίνει την ευκαιρία στους οργανωτές να μεταφέρουν την κραυγή αγωνίας και διαμαρτυρίας τους και να συνεχίσουν τις προσπάθειες για ενεργοποίηση των πολιτών και των κινημάτων της Θεσσαλονίκης για να προστατευτεί ο Χορτιάτης.

Δ.Π.

Βιβλιοπαρουσίαση

Οι εκδόσεις "Εκτός των Τειχών" σας προσκαλούν στην παρουσίαση του συλλογικού τόμου "1919-1922. Απεσταλμένοι των Ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα. Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής. Κείμενα για τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την προσφυγιά"

Θα παρουσιάσουν τα κείμενα τους και θα συζητήσουν οι Στέλιος Αγκούτογλου, Σίμος Κερασίδης, Δημήτρης Παυλίδης, Στέφανος Σκοδράνης Στέφανος Χατζησάββας

Παρασκευή 9 Δεκεμβρίου στις 7:00 μ.μ.

Αίθουσα Λέσχης Φίλων περιοδικού και εκδόσεων "ΕΝΕΚΕΝ", Προξένου Κορομηλά 37, Θεσσαλονίκη

1919-1922
Απεσταλμένοι των Ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα
Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής
Κείμενα για τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την προσφυγιά

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

30 Νοέμβρη 1943

Το πογκρόμ κατά των αναπήρων

Γίνεται δύσκολα πιστευτό αλλά είναι πέρα για πέρα αληθινό. Στις 30 Νοέμβρη του 1943 ταγματασφαλίτες και Γερμανοί επιτέθηκαν στα νοσοκομεία της Αττικής όπου νοσηλεύονταν ανάπηροι, κυρίως του ελληνοϊταλικού πολέμου. Στρατιώτες που πολέμησαν στην Πίνδο και αργότερα στο μακεδονικό μέτωπο με τους Γερμανούς, που τραυματίστηκαν και έχασαν μέλη του σώματός τους, άνθρωποι που έμειναν παράλυτοι για να κρατήσουν τα ιταλικά και γερμανικά στρατεύματα έξω από την Ελλάδα βρέθηκαν στο στόχαστρο των δυνάμεων κατοχής και των ελλήνων συνεργατών τους.

Το κίνημα των αναπήρων

Οι τραυματίες και οι ανάπηροι από τον ελληνοϊταλικό πόλεμο υπολογίζονται σε 15 χιλιάδες. Μετά την επιστροφή τους από το μέτωπο αναγκάστηκαν να ζήσουν μέσα στα νοσοκομεία της Αθήνας και του Πειραιά, επειδή οι συνθήκες που επικρατούσαν τότε έκαναν αδύνατη τη μετάβασή τους στην ιδιαίτερη πατρίδα τους αλλά και την επιβίωσή τους σε σπίτια. Οι περισσότεροι με κομμένα πόδια ή χέρια, τυφλοί, παράλυτοι αδυνατούσαν να συντηρήσουν τον εαυτό τους.

Κι όμως, παρά την απελπιστική κατάσταση στην οποία είχαν βρεθεί, βρήκαν το κουράγιο να συνεχίσουν τον αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Οργανώθηκαν μέσα στα νοσοκομεία και σε πολλές περιπτώσεις μπήκαν μπροστά στον απελευθερωτικό αγώνα, πρωτοπόροι στη λαϊκή πάλη.

Δημιούργησαν κατά τόπους νοσοκομειακές επιτροπές και την Παννοσοκομειακή Επιτροπή και απαίτησαν τροφή, περίθαλψη και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Σταδιακά κατάφεραν να πάρουν στον έλεγχό τους τη διαχείριση των τροφίμων και των φαρμάκων στα νοσοκομεία, αφού οι διορισμένοι στρατιωτικοί διοικητές από τις κυβερνήσεις των δωσιλόγων βρήκαν ακόμα ένα πεδίο κερδοφορίας, με τα κυκλώματα της μαύρης αγοράς που είχαν στήσει.

Ταυτόχρονα όμως συμμετείχαν στις μεγάλες κινητοποιήσεις του λαού μας και σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα έμπαιναν στην πρώτη γραμμή. Άλλοι με πατερίτσες και ξύλινα μέλη, άλλοι σε αναπηρικά καροτσάκια με τις νοσοκόμες τους ξεκύνωνταν στους δρόμους και διαδήλωναν. Αυτοί ήταν που μπήκαν μπροστά στη διαδήλωση της 28ης Οκτώβρη του 1941. Αυτοί και στις κινητοποιήσεις για το επισιτιστικό. Αυτοί στην πρώτη γραμμή για τη ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης τον Μάρτη του 1943 και στις διαδηλώσεις ενάντια στην επέκταση της βουλγαρικής κατοχής τον Ιούλη του ίδιου χρόνου.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι συγκεντρώσεις τους χτυπήθηκαν, όπως στο Παναθηναϊκό Στάδιο όπου τους επιτέθηκαν Ιταλοί και συνέλαβαν εκατοντάδες. Είχαν όμως και σημαντικές επιτυχίες. Με τον αγώνα τους κατάφεραν να βελτιώσουν τις συνθήκες ζωής τους αλλά και να προσφέρουν σημαντική στήριξη στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ με όποιο τρόπο μπορούσαν.

Το χτύπημα

Μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας το Σεπτέμβρη του 1943 οι ανάπηροι συγκέντρωσαν πολλά ιταλικά

όπλα και εφοδίαζαν με αυτά τον ΕΛΑΣ. Οι Γερμανοί όμως έχασαν έναν πολύτιμο σύμμαχό τους στην Ελλάδα. Έτσι αναγκάστηκαν να συνεργαστούν ακόμα πιο στενά με τους ταγματασφαλίτες. Ήδη είχε διαφανεί ότι όδευαν προς την ήττα σε ολόκληρη την Ευρώπη μετά τη νίκη του Κόκκινου Στρατού στο Στάλινγκραντ. Αλλά και μέσα στην Ελλάδα, ο ΕΛΑΣ είχε σοβαρές επιτυχίες. Απελευθέρωσε μεγάλο μέρος της χώρας, χωριά και πόλεις. Έτσι οι Γερμανοί, σε αντίποινα, επιδόθηκαν σε κτηνωδίες. Ξεκίνησαν μια σειρά από εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην ύπαιθρο -χωρίς επιτυχία- επιθέσεις εναντίον αόπλων στα χωριά και τις πόλεις, μπλόκα, εκτελέσεις αθώων και σφαγές. Ήθελαν να ρίξουν το ηθικό του λαού και να αποτρέψουν το πιθανό πάρσιμο της εξουσίας από το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ.

Μέσα σε όλα αυτά τα εγκλήματα που διέπραξαν ήταν και η επέμβαση στα νοσοκομεία εναντίον των τραυματιών και των αναπήρων. Στις 26 και 27 Νοέμβρη οι ταγματασφαλίτες συλλαμβάνουν και εκτελούν δύο ηγετικά στελέχη του κινήματος των αναπήρων, τον Διονύση Γονατά και τον Ηλία Τζαμουράνη. Τη νύχτα της 30ής Νοέμβρη του 1943, περισσότεροι από χίλιοι πάνοπλοι ταγματασφαλίτες με την καθοδήγηση των Γερμανών εισέβαλαν σε όλα σχεδόν τα νοσοκομεία και -σε πολλές περιπτώσεις έπειτα από μάχες με άοπλους αναπήρους- μπήκαν μέσα στους θαλάμους, προχωρώντας σε συλλήψεις. Ο Θ. Χατζής περιγράφει:

«...δύο γερμανικά συντάγματα και δυο τάγματα ασφαλείας του Ράλλη κύκλωσαν τα νοσοκομεία που νοσηλεύονταν οι τραυματίες και οι ανάπηροι πολέμου. Έπρεπε να αδειάσουν αυτά τα φρούρια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, έστω κι αν καταδικάζονταν σε θάνατο οι εθνικοί ήρωες. Οι ανάπηροι και οι τραυματίες αρνήθηκαν να φύγουν. Άρχισε μια άνιση μάχη που βάσταξε όλη μέρα. Στους πυροβολισμούς των κατακτητών και προδοτών οι πολιορκημένοι απαντούσαν με πέτρες, καρέκλες, δοχεία και ό,τι βρίσκαν μέσα στο οίκημα. Τέλος υπόκυψαν. Γερμανικά αυτοκίνητα τους μετάφεραν και τους πέταξαν γυμνούς στο στρατόπεδο Χατζηκώστα. Λίγες μέρες αργότερα, στο Γουδί, τουφεκίστηκαν 19 και ανάμεσά τους δύο μέλη της Επιτροπής Πόλης του ΚΚΕ της Αθήνας: ο Γιώργης Σκαρέας και ο γιατρός, παλαίμαχος κομμουνιστής Γιώργης Ανδρεόπουλος. Επίσης και ο Γραμματέας της Ένωσης Αναπήρων Γ. Γονατάς, που επειδή είχε κομμένα τα δυο του πόδια τον έστησαν σε μια καρέκλα για να τον σκοτώσουν». (Θ. Χατζής, σελ. 422). Να σημειώσουμε

εδώ ότι υπάρχει μια ανακρίβεια στην περιγραφή του Θ. Χατζή. Οι εκτελέσεις των 19 στου Γουδή πραγματοποιήθηκαν λίγες μέρες νωρίτερα (27/11/1943) και μετά πραγματοποιήθηκε το μαζικό έγκλημα.

Μαρτυρίες αναφέρουν ότι οι επιδρομείς αφαιρούσαν τα τεχνητά μέλη των αναπήρων και τα κατέστρεφαν ή έσερναν ανθρώπους με κομμένα πόδια μέχρι να ματώσουν οι πληγές τους. Ούτε οι γιατροί και οι νοσοκόμες ξέφυγαν από το μένος τους. Ο Νίκος Καρκάνης στο βιβλίο του «Οι δοσίλογοι της κατοχής» εκδ. Σύγχρονη Εποχή έχει μια πολύ παραστατική περιγραφή με τις αποτρόπαιες θηριωδίες:

«Χτυπώντας δεξιά και αριστερά στα κρεβάτια τους νοσοκόμους, τους γιατρούς, τις αδελφές, χωρίς καμιά διάκριση, μετέβαλαν τους θαλάμους σε σφαγεία. Μετά την "ανίχνευση" του εδάφους, ξεχείλιζε όλη η κανιβαλική μανία των ελληνόμορφων θηρίων. Έσυραν από τα κρεβάτια ανάπηρους με κομμένα πόδια, χέρια, τυφλούς, παράλυτους με ανοιχτές πληγές. Τους τράβηξαν γυμνούς χτυπώντας τους αλύπητα. Σε άλλους έδιναν κλωτσιές και τους κατακυλούσαν στο δρόμο και άλλους τους πετούσαν σα σακιά μέσα στ' αυτοκίνητα. Το προσωπικό δεν έτυχε καλύτερης μεταχείρισης. Στοιβαγμένοι στις κλούβες, πενήντα πενήντα ανάπηροι, νοσοκόμοι, αδελφές, γιατροί και καθαρίστριες, όλοι τραυματισμένοι ή νεκροί οδηγήθηκαν και κλείστηκαν στις φυλακές του Χατζηκώστα». (σελ. 66)

Όσοι ανάπηροι συνελήφθησαν μεταφέρθηκαν στις φυλακές Χατζηκώστα και στο Χαϊδάρι, παραδόθηκαν στους Γερμανούς και την ίδια μέρα εκτελέστηκαν 283. Πολλοί ήταν αυτοί που πέθαναν κατά τη μεταφορά τους ή μέσα στη φυλακή από μολύνσεις. Μεγάλος αριθμός αναπήρων στάλθηκε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης της Γερμανίας.

Τα γεγονότα προκάλεσαν συγκίνηση και οργή στο λαό της Αθήνας. Θα περίμενε κανείς να κατέχονται από τα ίδια συναισθήματα και οι αξιωματικοί των ανδρών που βρέθηκαν μαζί τους στο μέτωπο το 1940-41. Κι όμως, όπως αναφέρει ο Θ. Χατζής, οι στρατηγοί χαίρονταν και πανηγύριζαν. Μά-

λιστα υπάρχει γραπτό ντοκουμέντο, μια επιστολή του στρατηγού Πέτρου Ζερβέα προς τον άγγλο συνταγματάρχη Στίβενς, που επιδοκιμάζει τη συνεργασία της κυβέρνησης του δωσίλογου Ράλλη και των Γερμανών καθώς και την επέμβαση των ταγματασφαλιτών και την εκκαθάριση των νοσοκομείων από τους «κομμουνιστές που τα είχαν καταλάβει», όπως υποστήριζε.

Ο Ζερβέας ήταν μέλος της «Στρατιωτικής Ιεραρχίας», μιας μικρής στρατιωτικής οργάνωσης με ακροδεξιές και αντιΕΑΜικές θέσεις - υποτίθεται αντιστασιακή- που ίδρυσε ο αντικομμουνιστής Αλέξανδρος Παπάγος το 1943 και δρούσε κυρίως στη Μακεδονία. Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι ο Παπάγος ήταν αυτός που, όταν συνελήφθη από τους Γερμανούς, μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης αλλά ανήκε στους «επίτιμους κρατουμένους» με ευνοϊκές συνθήκες διαβίωσης ώστε να αξιοποιηθεί για τις ανταλλαγές αιχμαλώτων αξιωματικών. Αργότερα, όταν έγινε πρωθυπουργός, έστησε ένα αντικομμουνιστικό κράτος υπό τις εντολές των ΗΠΑ. Επί των ημερών του εκτελέστηκε και ο Ν. Πλουμπιδής.

Οι επιχειρήσεις των ταγματασφαλιτών συνεχίστηκαν και ένα ανελέητο ανθρωποκυνηγητό εξαπολύθηκε σε όλη την Αθήνα και τον Πειραιά. Την επόμενη χρονιά τα μπλόκα πολλαπλασιάστηκαν, χιλιάδες αγωνιστές αλλά και απλοί πολίτες φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν. Ταυτόχρονα ξεκίνησαν και επιχειρήσεις στην ύπαιθρο με σφαγές και ολοκαυτώματα ολόκληρων χωριών. Τίποτα όμως δεν μπορούσε να παρατείνει την παρουσία των Γερμανών στη χώρα μας. Ο λαός μας είχε ήδη περάσει στην επίθεση. Σε λιγότερο από ένα χρόνο τα στρατεύματα κατοχής εγκατέλειψαν την Ελλάδα.

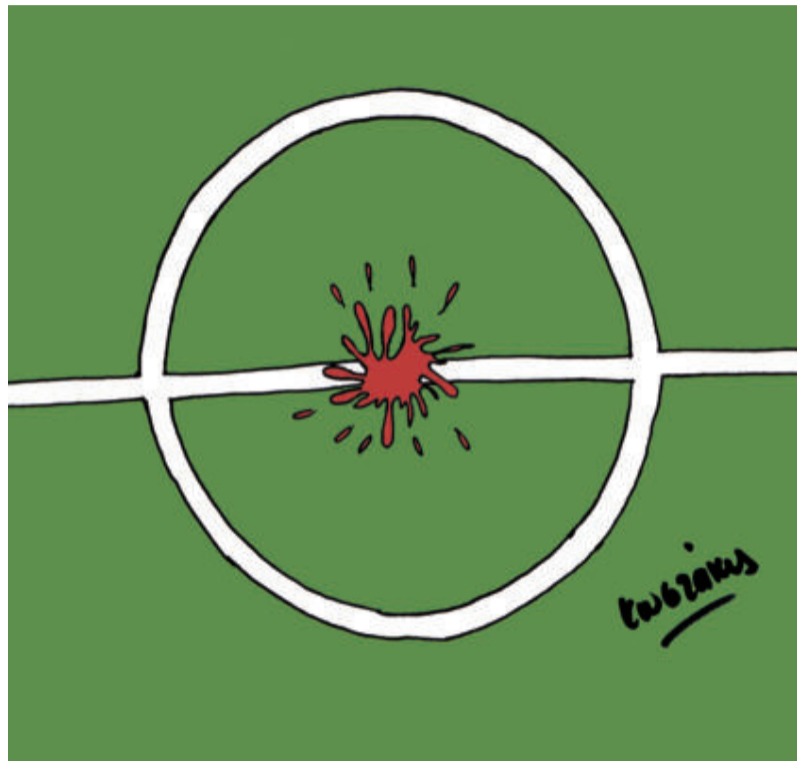
Ο αγώνας των αναπήρων πολέμου, των ηρώων της πατρίδας μας, δείχνει πως οι αγωνιστές ακόμα κι αν βρεθούν σε αυτή τη δεινή θέση μπορούν να συνεχίσουν να παλεύουν, όσο χτυπά η καρδιά τους και συντηρεί τη φλόγα και το πάθος για τη λευτεριά.

Πηγές

- Ν. Καρκάνης, «Οι δοσίλογοι της κατοχής» εκδ. Σύγχρονη Εποχή
 Θ. Χατζής, «Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε» τ. Β, εκδ. Δωρικός
 Α. Κέδρος, «Η ελληνική αντίσταση 1940-44», τ. Β, εκδ. Θεμέλιο

σχοήλια

Πατρίδα

Οι Ρώσοι πολίτες που έχουν επίσης ξένη υπηκοότητα ή άδεια παραμονής στο εξωτερικό θα κληθούν στις Ρωσικές Ένοπλες Δυνάμεις. Αυτό προκύπτει μετά από διάταγμα του Ρώσου προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν, το οποίο τροποποιεί τον Κανονισμό για τη Διαδικασία της Στρατιωτικής Υπηρεσίας. Θα πληρώνονται στο νόμισμα που επιθυμούν.

Φόρος

Ο Τζεφ Μπέζος, ιδρυτής της Amazon και ο τέταρτος πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο, είπε ότι σχεδιάζει να δώσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του σε φιλανθρωπίες. Αποκλείονται οι εργαζόμενοι του.

Φιλανθρωπία

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τζο Μπάιντεν, ζητά από το Κογκρέσο να παράσχει περισσότερα από 37 δισεκατομμύρια δολάρια σε επείγουσα βοήθεια προς την Ουκρανία, μια τεράστια εισροή χρημάτων που θα μπορούσε να βοηθήσει στη στήριξη της εμπόλεμης χώρας. Ένα κομμάτι θα το καλύψει ο Μπέζος.

Προστασία

Ο Ουκρανός πρόεδρος, Βολοντίμιρ Ζελένσκι, προέτρεψε τα κράτη μέλη του ΝΑΤΟ να εγγραφούν την προστασία των πυρηνικών σταθμών της Ουκρανίας από ρωσικές δολιοφθορές, μια ημέρα αφότου ο πυρηνικός σταθμός της Ζαπορίζια, τον οποίο έχει καταλάβει ο ρωσικός στρατός, συγκλονίστηκε από σφοδρούς βομβαρδισμούς. Να τον βομβαρδίσουν με πυρηνικά.

Αρπακτικά

Επίθεση στη Μόσχα εξαπέλυσε ο Γάλλος πρόεδρος, Μακρόν, κατηγορώντας την ότι συμπεριφέρεται σαν «αρπακτικό» στις αφρικανικές χώρες, τροφοδοτώντας την αντιγαλλική προπαγάνδα. Εξάλλου οι αρκούδες δεν ενδημούν στην μαύρη ήπειρο.

Καθάι

Γύρω στα μέσα Δεκεμβρίου θα είναι έτοιμο το «εορταστικό καλάθι», εκτίμησε ο υπουργός Ανάπτυξης & Επενδύσεων, Άδωνις Γεωργιάδης, το οποίο θα διαρκέσει περίπου 2 με 3 εβδομάδες. Θα περιέχει σπίνια σε πλειστηριασμό.

Αποδημητικά

Οι Ουκρανοί θα πρέπει να εξετάσουν το ενδεχόμενο να φύγουν από τη χώρα για να βοηθήσουν στην εξοικονόμηση ενέργειας, δήλωσε ο επικεφαλής της μεγαλύτερης ιδιωτικής εταιρείας ενέργειας της Ουκρανίας. Να ξανάρθουν την άνοιξη για να πολεμήσουν.

Αντικλεπτικό

Σε σούπερ μάρκετ της Αθήνας τοποθέτησαν «αντικλεπτικό» στο βρεφικό γάλα. Χτυπάει με το που θα το κοιτάξεις.

Δυνατότητες

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος υποστήριξε ότι αν και η κυβέρνηση έχει βελτιώσει το νομοθετικό πλαίσιο ώστε οι πολίτες να μην κινδυνεύουν να χάσουν το μοναδικό τους σπίτι, στην περίπτωση της Ιωάννας Κολοβού δεν αξιοποιήθηκαν αυτές οι δυνατότητες. Αξιοποιήθηκαν οι δυνατότητες της τράπεζας.

Δάνειο

Σύμφωνα με τον κ. Μητσοτάκη, «Όταν πωλείται ένα δάνειο σε ένα fund, σε ένα servicer, η κατεύθυνση είναι αυτοί να κοιτάνε να κάνουν ρυθμίσεις. Και αυτοί θέλουν να κάνουν ρυθμίσεις. Ο καθένας κοιτάζει τι μπορεί να εισπράξει από αυτά τα δάνεια. Ο πλειστηριασμός είναι πάλι το τελευταίο, το καταληκτικό εργαλείο που έχει κανείς στα χέρια του. Ο σκοπός είναι στο μετρώ του εφικτού να μην φτάνουμε εκεί». Να πλειστηριάζεται και χωρίς το fund.

Ο δόκτωρ Τζέκιλ και ο κύριος Χάιντ κατεβαίνουν στις εκλογές

Υπάρχουν όρια στην υποκρισία; Πού σταματά η δημαγωγία και η εκστρατεία εξαπάτησης και κοροϊδίας του λαού; Υποτιμούν, πράγματι, τόσο πολύ τη νοημοσύνη μας; Στη φανταστική ιστορία του Σκωτσέζου συγγραφέα Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον «Η Παράξενη Υπόθεση του Δόκτωρ Τζέκιλ και του Κύριου Χάιντ», ο δόκτωρ Τζέκιλ πειραματίζεται με ένα φάρμακο που χωρίζει το «καλό» από το «κακό». Δημιουργεί δυο ξεχωριστές προσωπικότητες του ίδιου ανθρώπου. Τον «καλό» Δόκτωρ Τζέκιλ και τον «κακό» κύριο Χάιντ, που διαπράττει τα πιο φρικιαστικά εγκλήματα, χωρίς να ξέρει η κοινωνία ότι πρόκειται για το ίδιο άτομο. Το πείραμα, προφανώς, αποτυγχάνει με ολέθρια αποτελέσματα.

Στην περίπτωσή μας, η κυβέρνηση της ΝΔ συμπεριφέρεται σαν τον ήρωα της φανταστικής ιστορίας του Στίβενσον, με τη σημαντική διαφορά ότι γνωρίζουμε όλοι πως πρόκειται για την ίδια κυβέρνηση, χωρίς την επίδραση κανενός είδους φαρμάκου. Τη μια ημέρα, η εγκληματική κυβέρνηση «κύριος Χάιντ» δίνει εντολή σε δικαστικό επιμελητή και την αστυνομία για βίαιη έξωση ενοίκου, σπάνε την πόρτα της κατοικίας και σέρνουν στον δρόμο την χαμηλοσυνταξιοχού δημοσιογράφο Ιωάννα Κολοβού. Την επόμενη μέρα, ο «καλός Δόκτωρ Τζέκιλ» κυβερνητικός εκπρόσωπος Οικονομού δηλώνει... προβληματισμένος, ότι «στην κυβέρνηση δεν άρεσε η εικόνα με την έξωση Κολοβού και είναι εντελώς εκτός της φιλοσοφίας μας». Την τρίτη μέρα, η κυβέρνηση και ο Γ. Οικονομού μεταμορφώνονται ξανά σε «κύριο Χάιντ». Επικαλούνται το «δίκιο» της τράπεζας και κουνούν το δάχτυλο στην «ασυνεπή δανειολήπτρια» και σε όσους τολμούν και εργαλειοποιούν τη φτώχεια! Γιατί τη φτώχεια δεν την... εργαλειοποιείς, αλλά την υπομένεις, σύμφωνα με την κυβέρνηση.

Τις ίδιες «μεταμορφώσεις» έχουμε και στο θέμα της «Κιβωτού»... παραγωγής γενίτσαρων του συστήματος και της ορθοδοξίας μέσω ξυλοδαρμών και σεξουαλικών ή μη κακοποιήσεων. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός που η κυβέρνηση υμνολογούσε και «μπούκωνε» με επικορηγήσεις

την εκκλησιαστική ιδιωτική επιχείρηση «Κιβωτός του Κόσμου», παρακωρώντας, μάλιστα, τεράστιο κτίριο 6.395 τ.μ. του ΕΦΚΑ. Τώρα, η κυβέρνηση αναστέλλει, άρον άρον και πέφτοντας από τα σύννεφα (ως συνήθως), την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική υποστήριξη της. Κι ας υπήρξαν μηνύσεις και καταγγελίες κατά της «Κιβωτού» και του αφεντικού της, παπά Αντώνιου, από το 2019. Για τον «θεάρεστο» ρατσιστικό λόγο, για επικίνδυνο για τα παιδιά μας πολιτισμό των μουσουλμάνων, για κακομεταχειρίσεις και σεξουαλικές κακοποιήσεις των παιδιών της δομής. Κι όταν πια «βάρυναν» από το βάρος των καταγγελιών οι «οκνηροί» κυβερνητικοί ευεργέτες των «ευεργετών», έπεσαν από τα σύννεφα λόγω... βάρους.

Δωρεές, επιδοτήσεις, παρακωρήσεις εκατομμυρίων χωρίς έλεγχο (;) από τη μια πλευρά (τη... σωστή πλευρά της ιστορίας) και, από την άλλη, εξώσεις, διώξεις και καταδίκες για τον λαό, για τη φτωχολογία που «χρωστάει» στο δόλιο και τοκογλυφικό τραπεζικό σύστημα. Με την «καλή» κυβέρνηση να δηλώνει προκλητικά ότι οι «εύαλωτοι προστατεύονται»!

Κράτος, κυβέρνηση, δικαιοσύνη, αστυνομία και ποικιλόμορφοι δημοσιογραφικοί λακέδες των τραπεζών κατατάσσονται στους «εύαλωτους» τις τράπεζες, τα funds, τους κεφαλαιοκράτες και τα αστικά κόμματα εξουσίας. Ιδίως όταν χρωστάνε εκατομμύρια. Το κόμμα της ΝΔ χρωστάει 343 εκατ. ευρώ. Το ΠΑΣΟΚ χρωστάει 318 εκατ. ευρώ. Μεγάλες επιχειρήσεις χρωστάνε και φοροδιαφεύγουν πολλά εκατομμύρια. Βλέπετε καμία έξωση εδώ; Αντίθετα, απέναντι στους «ασυνεπείς δανειολήπτες» της διπλανής πόρτας των μερικών χιλιάδων ευρώ, εκτοξεύουν φοβερά επιχειρήματα τύπου «ας πρόσεχες να μη χρωστούσες» και για την «καημένη» τράπεζα που «έκανε το λάθος να σου δανείσει» και τώρα... αναγκάζεται να σου πάρει το σπίτι. Την ίδια στιγμή, η ακρίβεια και τα νοίκια έχουν πάρει φωτιά, η λαϊκή κατοικία βρίσκεται υπό διωγμό, με τις όποιες νέες κατοικίες που χτίζονται να απευθύνονται στους πλούσιους.

Ωστόσο, η σημερινή κυβέρνηση «Δόκτωρ Τζέκιλ και κύριος Χάιντ» δεν πρωτοτυπεί. Από ανά-

λογες μεταμορφώσεις «έπασχε» και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ π.χ. στο θέμα των πλειστηριασμών, αλλά όχι μόνο. Το πρώι, ο «κακός» ΣΥΡΙΖΑ έστειλε τα ΜΑΤ ενάντια σε όσους αντιδρούσαν στους πλειστηριασμούς, το απόγευμα ο «καλός» ΣΥΡΙΖΑ καταδίκασε την «αδικαιολόγητη» αστυνομική βία και εξέφραζε την αλληλεγγύη του στους δαρμένους. Προηγήθηκαν ή ακολούθησαν το «ΟΧΙ» που έγινε «ΝΑΙ», τα «κακά» μνημόνια που έγιναν «καλά» και ο «διαβολικά καλός Τραμπ».

Μεγάλος μετρ των μεταμορφώσεων, φυσικά, και το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝ.ΑΛΛ από την εποχή του... πράσινου ήλιου που ανατέλλει. Καθώς έφευγαν με βηματισμό η λιτότητα, η καταστολή και οι Βάσεις που... παραμένουν.

Για τους «υπερπατριώτες» δε της εθνικιστικής-φασιστικής-ναζιστικής-ακροδεξιής δημαγωγίας, τι να προσθέσει κανείς; Εδώ μιλούν τα εγκλήματα, τα παλαιότερα και τα σημερινά.

Αντίθετα, το ΚΚΕ είναι σταθερά ενάντια στους επιχειρηματικούς ομίλους. Να, τώρα, ψάχνει να βρει τηλέφωνα και διευθύνσεις της «ύποπτης» εταιρείας που αγόρασε το δάνειο. Με επερωτήσεις στη Βουλή ζητάει να διαλευκανθούν τα στοιχεία και η υπόσταση της εταιρείας «LOTUS 4A IKE», για λογαριασμό της οποίας έγινε η προσπάθεια έξωσης από την πρώτη κατοικία της χαμηλοσυνταξιοχού. Κλιμακώνοντας την κινητοποίησή του για το θέμα! «Προκύπτουν σοβαρά και εύλογα ερωτήματα», λέει και ερωτάται ο κ. Υπουργός «τι μέτρα θα πάρει». Γιατί αν δεν πάρει μέτρα ο κ. Υπουργός, τότε, δυσφημίζει τα «καλά» funds, τις «καλές» και με υπόσταση εταιρείες διαχείρισης ακινήτων που έχουν τηλέφωνα και διευθύνσεις, χαντακώνει του «καλούς» Πάτσηδες.

Το κύριο πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι ότι έχουμε τη χειρότερη κυβέρνηση σε έναν κόσμο υπό διάλυση και παρακμή. Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε και τη χειρότερη αντιπολίτευση, που καθώς βλέπει τις ισχυρές κοινωνικές «καταγίδες» που έρχονται κοιτάει το... δελτίου καιρού με ορίζοντα τις εκλογές.